

Thưa thầy em yêu anh!

Contents

Thưa thầy em yêu anh!	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	4
3. Chương 05 - 06	6
4. Chương 07 - 08	8
5. Chương 09 - 10	11
6. Chương 09 - 10	13
7. Chương 11 - 12	15
8. Chương 13 - 14	18
9. Chương 15 - 16	21
10. Chương 17 - 18	24
11. Chương 19 - 20	29
12. Chương 21 - 22	35
13. Chương 23 - 24	39
14. Chương 25 - 26	44
15. Chương 27 - 28	51
16. Chương 29 - 30	58
17. Chương 31 - 32 (end)	72

Thưa thầy em yêu anh!

Giới thiệu

Bạn có bao giờ dám nghĩ là bạn yêu thầy giáo của mình không? Chỉ mới nghĩ thôi đã là một chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thua-thay-em-yeu-anh>

1. Chương 01 - 02

Chương 01

Trời mưa, vẫn mưa, tôi bước chân mà nghe con tim rộn rã, hôm qua khi nghe tin anh về, tôi đã buồn vui lẫn lộn... cứ tưởng anh quên biệt mình rồi. Trời mưa như trút nước mà tôi đi như bay đến chỗ hẹn, nhanh chân chỉ để thấy anh, bây giờ anh thế nào? Tự hỏi mà lòng mình hồi hộp. Đẩy cửa bước vào nhà hàng, tôi dáo dác tìm anh, kìa anh ngồi đó, cầm cúi vào đọc một tờ báo đôi lúc trầm ngâm, tôi bước lại bàn ngồi xuống nhẹ như con mèo. Rồi chợt anh ngẩng lên mỉm cười: “Em tới rồi hả”, tôi ngồi xuống gần như chết lặng, nhìn anh trân trối, không mở được tiếng, anh tiếp tục: “Anh lo là em không đến được”, tôi vẫn nhìn anh như thể đó là một hình ảnh mơ hồ, một giấc mơ đang tiếp diễn, tôi đã từng mong ngày này đến từ lâu rồi, tôi vẫn nhìn anh như thể ngắm kĩ anh xem anh thay đổi như thế nào những năm qua, anh vẫn vậy khuôn mặt thanh tú cương nghị, mắt nâu dịu hiền sau cặp kính trắng, mái tóc ngắn theo kiểu cổ điển, nụ cười rất ngọt ngào, cử chỉ khoan thai từ tốn. Tôi ngẩn ngơ ngắm anh mà quên mất tiếng của anh bồi vang lên bên cạnh: “Cô dùng gì ạ”, tôi giật mình quay qua: “À cà phê sữa shake Sting dâu nha”, anh bồi ngẩn người ra ngơ ngác nhìn tôi: “ Là sao, món đó là gì vậy?”, còn anh thì đẩy gọng kính cười nắc nẻ: “ Em vẫn uống món đó sao, chưa bao giờ đổi à?”. Nụ cười của anh hoà cùng tiếng mưa làm những kỉ niệm xưa hiện về, cái ngày đầu tiên tôi biết anh.

Ngày ấy tôi là một con bé quậy nhất quỷ nhì ma, và học dở đều các môn tự nhiên và duy nhất tôi chỉ khá mỗi môn anh văn mà thôi, tôi đăng kí học anh văn ở một trung tâm trên đường Tôn Đức Thắng, vì đó là lần đầu tiên đi học Anh Văn ở trung tâm nên trong tôi là cả một sự háo hức. Mọi thứ đều mới lạ với tôi, thầy cô đều trẻ măng chỉ suýt soát hơn tôi vài tuổi, những câu hỏi trêu đùa nhau, rộ rỡ vui vẻ. Rồi gần đến tiết thứ ba là tiết của anh, anh bước vào, tôi gần như suýt ngất xỉu, anh giống một trong những người cậu họ đang định cư ở nước ngoài như một bản sao vô tính, ấn tượng về anh lần đầu là như vậy. Từ đó tôi hằng hái đi học Anh văn hơn, đặc biệt là ngày thứ bảy, tôi yêu vô cùng những ngày thứ bảy vì tôi được gặp anh vào trọn hai tiết, ngắm nhìn anh, nghe anh nói, trêu chọc và luôn hỏi anh những câu hỏi mà tôi biết hoàn toàn mình có thể tự trả lời. Tôi chỉ đơn giản thích anh vì anh có vẻ hiền, dễ thương, đẹp trai giống cậu tôi chứ tôi chưa thích anh vì đức tính của anh vì tôi nào đã biết gì về anh đâu....

Một hôm anh phát cho cả lớp một bảng nhận xét về các tiết học Anh Văn, tôi điền vào nhanh chóng không cần suy nghĩ rồi nộp lại cho anh, tôi không bao giờ nghĩ anh sẽ đọc chúng. Cuối giờ, tôi khệ nệ dọn dẹp chiếc cassette xuống phòng giáo viên, chiếc máy cổ lỗ to nặng nề so với thân hình “lùn một mẩu” của tôi quả là đối lập, anh bất ngờ đứng đằng sau tôi với tay cầm chiếc cassette hộ tôi, bảo: “Em đúng là thân lùn ư nặng”, tôi xoay lại nhìn anh, đôi mắt mở to, tim thì đập thình thịch trong lồng ngực, tôi lẩm nhẩm trong đầu: “Ồi trời ơi....lạy chúa tôi, à mà mình làm gì có đạo chúa.”. Rồi tôi đi bên anh lòng rộn lên như đón tết nhưng tôi không dám nhìn thẳng chỉ dám nhìn vắn vớ mấy con nhện đang giăng tơ nơi góc các lớp học....Ngày hôm sau, anh vào lớp dạy nhưng ánh mắt cứ luôn nhìn tôi cười tủm tỉm làm tôi lẩn chột dạ lẫn sung sướng, chưa bao giờ anh nhìn tôi và cười với tôi như thế, tôi tự hỏi hôm qua tôi có làm những cử chỉ nào ngốc nghếch khiến anh cảm thấy tôi là một con bé dở người hay không? Đến cuối giờ anh nán lại thêm và từ tốn đưa ra lời cảm ơn chúng tôi về bảng nhận xét về tiết học của anh: “ Tôi chân thành cảm ơn các bạn về bảng nhận xét hôm nọ, các bạn thích học tiết của tôi, tôi rất mừng. Tôi sẽ cố gắng hết sức để làm cho tiết học của chúng ta ngày càng thú vị. Bây giờ các bạn có thể về, riêng H ở lại gặp tôi một lát.”. Mọi người kéo nhau lũ lượt ra về, thoáng chốc chỉ còn trơ trọi tôi và anh giữa một căn phòng to lớn, anh lấy một xấp giấy toàn những bảng nhận xét đến gần tôi, lật tìm tờ giấy của tôi, bảo: “ Đây em, trong những xấp này, ai cũng nhận xét đàng hoàng hết. Có mỗi mình em là “khác người” thôi”, nghe giọng nói của anh hơi nghiêm, tôi đoán chắc là anh bực mình về câu trả lời đầy tính cợt nhả bông đùa của tôi trong tờ giấy, dù sao anh cũng là thầy giáo cơ mà. Anh đọc to câu hỏi “ Trong các tiết học anh văn, bạn thích nhất tiết nào, vì sao?” rồi cầm từng tờ đọc câu trả lời trước tôi: “ Thích nhất tiết Conversation vì thầy dạy rất nhiệt tình...”, “.....giảng dễ hiểu...”, “....từ vựng phong phú....v..vv...” cho đến bảng nhận xét của tôi anh chợt hạ thấp giọng: “ ...thầy rất đẹp trai...”.

Anh thở dài cầm tờ giấy của tôi gấp làm tư dòm tôi nghiêm nghị: “ Tất cả các tờ khác tôi sẽ trả cho các sinh viên khác, riêng tờ này tôi sẽ...”, tôi không để anh nói hết câu, liền níu tay anh: “Thầy ơi... đừng nộp cho văn phòng, trả lại cho em đi...em giống đó.”, tôi nhìn anh với đôi mắt van lơn, anh nhìn tôi vẫn nghiêm nghị: “ Em giống hả, em mấy tuổi rồi mà còn giống kiểu này?”, tôi lo lắng thôi chết rồi, anh sẽ giận tôi mất,

mà giận thì anh sẽ đề nghị chuyển qua lớp khác dạy. Tôi nhìn anh bặm môi ngậm ngừng: “ Em....em... không phải...là em có ý đó”, anh vẫn tiếp tục truy vấn tôi bằng cái giọng dồn dập: “ Em không có ý đó chứ em có ý gì? Tại sao em không nhận xét như mọi người hả hả?”. Tôi nổi quạu: “ Thì thầy dạy đúng là rất hấp dẫn phong phú, mà đó là ý chung, ai cũng nói rồi, em phải nói ý của em chứ, hỏi sao em nói vậy. Thầy đã dạy hay mà còn đẹp trai nữa, sinh viên theo học đông hơn, tiền cũng vào túi thầy, thầy giàu thêm chứ có mất mát gì đâu mà thầy la em. Trả bằng nhận xét cho em...”.....vừa nói tôi vừa xắn tới chụp tờ giấy.

Chương 02

Nhưng tôi đã chụp hụt, anh lùi ra xa khỏi bàn cất tờ giấy vào túi áo và quay lưng cầm túi xách không quên quơ luôn chiếc cassette lườm tôi: “ Ăn nói với thầy giáo vậy đấy à, em đừng tưởng em đóng tiền vào đây học rồi muốn làm gì thì làm. Tờ giấy này tôi tịch thu...còn em tôi sẽ xử trí sau...” . Cái lườm của Sinh làm tôi hết hồn, tôi không ngờ rằng một đôi mắt rất hiền dịu kia có thể trở nên “bén” đến thế, lần này thì “tiêu” rồi tôi sẽ đối mặt với ba trường hợp tồi tệ nhất :

1. Tôi sẽ bị “ông già” này “đi” đến “sói” trán.
2. Tôi sẽ phải chuyển lớp qua một chi nhánh khác của trung tâm, điều đó có nghĩa là tôi sẽ đi xa hơn, tốn tiền xăng nhiều hơn.
3. Nếu như cái tấm giấy này được chuyển xuống phòng quản lí sinh viên và....

Nghĩ tới đó thì tôi chẳng còn dám nghĩ nữa, biết bao nhiêu điều xui xẻo này đang đổ xuống đầu tôi, hôm nay quả là một ngày tồi tệ, tôi ra về mà đầu óc mãi quay cuồng với chuyện mới xảy ra... à chợt nhớ hôm nay hẹn con bạn thân đi uống cà phê: “ Ê, mày nghe tao nói gì không đấy?” – tiếng con bạn thân ré lên, tôi giật mình quay qua nó: “Ừ, ừ...”, nó lại tiếp tục: “ Hôm nay mày sao dzậy? Giống như người côi trên á, cà phê cũng tan hết trơn rồi.”, ừ nhỉ tôi chưa uống được hớp nào mà đã lạt như nước ốc rồi. Trâm nhìn vẻ mặt lo lắng của tôi rồi nó gặng hỏi : “Có chuyện gì vậy? Nói tao nghe coi, thằng nào ăn hiếp mày”, tôi ủ dột: “ Chuyện phức tạp lắm, nói ra chắc cũng không giải quyết được gì đâu”. Câu nói cộng với cái vẻ mặt đưa đám của tôi làm Trâm nổi nóng, nó quát: “ Thì cứ nói ra coi, không nói sao biết?”.Tôi hớp cốc nước thở mạnh một cái : “ Mày biết “ông già” Sinh dạy anh văn của tao chứ?”, nó chớp đôi mắt long lanh: “ À, cái ông thầy đẹp trai mà mày “yêu say đắm” ấy hả? Biết, sao?”, lần này thì tôi lướt tôi nổi khùng: “ Yêu say đắm con khỉ khô, “yêu ma” thì có. Ông không phải “hiền” như tao tưởng tượng, tao chỉ lỡ ghi vào phiếu nhận xét thích học tiết ông vì ông đẹp trai mà ông nổi điên la tao này nọ, mà cái phiếu đó ghi chơi thôi ai thèm đọc, vậy mà ông đọc thiệt. Chưa kể từ mai vô bắt đầu “đi” tao sói trán cơ chứ...”, nghe tôi nói đến đó Trâm tròn mắt nhìn tôi rồi nó bắt đầu cười như điên, tôi lại càng điên tiết gặng hỏi nó: “Có gì vui mà mày cười dữ vậy? Tao đang bực mình đây”, Trâm cười rũ rượi như chưa bao giờ được cười, cười xong nó quẹt nước mắt bảo tôi: “ Bình thường mày cứ than với tao mày chọc con trai kiểu đó chỉ mong tụi nó nổi điên mà chưa thấy ai hết. Giờ có rồi mày được toại nguyện rồi còn gì.”

Tôi ủ ê gục đầu xuống bàn, đưa hai tay lên trời xua xua lè nhè: “ Rồi, bắt đầu cuộc đời địa ngục không khác gì năm cấp II rồi, tưởng lên cấp III phải khá hơn chứ. Mà nếu không học luyện thi Anh văn ở đó thì tao sẽ rớt mất, tao đăng kí thi khối D mà. Hu hu hu ”, tôi nghe tiếng Trâm khúc khích, nó vỗ nhẹ vai tôi an ủi: “ Thôi ráng chịu cực đi rồi sau này chịu khổ, chứ giờ đóng tiền rồi bỏ uống lăm.Vậy đi nhe, hơn nữa mày dùng tình yêu của mày “cảm hoá” ông đi, biết đâu lại thêm huyền thoại “người đẹp và quái vật” ở Việt Nam thì sao.”. Tôi nghiêng đầu hé mắt nhìn nó mỉm cười : “ Ừ ừ, tao là “người đẹp” còn “ông” là quái vật, an ủi dzậy nghe cũng được đó.”, Trâm tỉnh bơ: “ Ừ! “Sắc đẹp ngàn cân” chứ đâu có ít.”- nói xong nó lại gặp người cười rũ rượi, còn tôi thì bắt đầu lên giọng “chảnh”: “Kệ, dẫu sao tuy tao không đẹp nhưng dễ thương, thiết kế đẹp, lại giỏi anh văn nữa bởi vậy... hổng sợ ề xí”. Nó bùm miệng: “ Mày chảnh dễ “tè”, he he he.”, tôi cũng phá lên cười, tôi đó trên ban công của quán cà phê nhìn trăng tròn vành vạnh lơ lửng trên cao làm tôi vui bớt niềm lo lắng, ừ thì cứ thử đối mặt với sự khó khăn này xem, với lại tôi luôn luôn tâm niệm cuộc sống không có khó khăn thì làm sao có sự trưởng thành, và tôi lại đang chấp chững trên những bậc thang đầu tiên của sự trưởng thành nơi mình.

2. Chương 03 - 04

Chương 03

Thầy không giận chứ?”, đang ngồi mà tôi thiếu điều muốn nhảy nhồm ra khỏi ghế, trong quán cà phê nơi căn tin trung tâm tôi và thầy Lâm người dạy tôi môn Reading trong trung tâm và cũng là giáo viên chủ nhiệm tôi 4 năm cấp II đang ngồi nói chuyện với nhau. Tôi rất thích thầy vì thầy sôi nổi hay đùa và lúc nào cũng chịu đựng những trò nhất quỷ nhì ma của tôi mà không hề nổi nóng, nay tôi lại nghe thông báo thầy sẽ đi công tác trong vòng ba tháng và thay vào đó sẽ là một người khác rất khó khăn, nghiêm khắc. Thầy Lâm cầm ly nước lên hớp từng hớp từ tốn: “Làm gì mà em cứ như phải bỏng vậy, thoát được em, tôi mừng còn chưa kịp nữa là. Mà người mới này tôi bảo đảm là em rất thích, đúng “gu” em đó” “Đúng “gu” em? Như thế nào là đúng “gu” em” – Tôi đưa ngón tay tự chỉ vào mình, thầy Lâm gật gù: “Thì “gu” em là mấy ông thầy đẹp trai”. Nghe thầy Lâm nói tôi che miệng cười khúc khích: “Sinh em ra là mẹ, nhưng hiểu em là thầy thôi, nhưng đẹp trai mà không dạy hay thì cũng như không hà, người ta nói “tốt gỗ hơn tốt nước sơn” mà thầy”

Thầy Lâm nghe tôi nói thì trễ dài môi: “Thôi cho tôi xin đi “cô”, người ta thì vậy nhưng em thì nói khác đó, tôi bảo đảm trong trường hợp này em sẽ nói: “Tốt thì tốt cho trót, tốt gỗ thì tốt luôn cả nước sơn. Tính em tôi còn lạ gì...”. Tôi đập tay xuống bàn cười rúc rích: “Hi hi hi, ha ha ha. Đúng là thầy thật...hiếu em..”

Lại nói về người thầy mới sẽ thay thế thầy Lâm, tôi nào có biết “thiên thần đã bị gãy cánh bị đầy xuống trần làm quỷ dữ”, người đó không ai khác hơn chính là... “ông già” đó.

“Vậy thầy tả sơ cho em xem ông thầy mới đó ra sao đi, nghe thầy khen như thế thì chắc cũng là một nhân vật nổi trội ha?”.

Thầy Lâm đưa hai tay sửa lại cổ áo, lên giọng vẻ như quan trọng: “À phải, một “nhân vật” lớn. Mới nhắc đã thấy rồi, hần vô kia”. Tôi xoay người nhìn theo hướng tay thầy Lâm chỉ thì bộ mặt tôi “biến dạng” hoàn toàn, mắt mở to trợn trừng, miệng há hốc ra lắp bắp: “Oh... my... God...”. “Nhân vật” đó là Sinh, người tôi mới “gây hấn” cách đây mấy ngày. Anh nhanh nhẹn bước đến chỗ tôi và thầy Lâm, đưa tay vỗ nhẹ vai thầy: “Chào đồng nghiệp, chia tay học trò hả?”, rồi anh ngồi xuống cạnh tôi, tôi thấy như hồn lìa khỏi xác, lỗ tai lùnh bùng, tôi không dám quay qua nhìn anh, trong bụng thầm thắc mắc là sao anh ngồi gần tôi thế, tôi không biết làm gì hơn là cầm cúi bỏ đường vào ly cà phê của mình.

Lúc này tôi như một cái máy chỉ biết bỏ đường và bỏ đường, tôi không sao làm chủ được hành động của mình, tôi còn không nhớ chính xác mình đã bỏ mấy muỗng đường nữa cho đến khi thầy Lâm lên tiếng: “Em định đem cà phê nấu thành chè hay sao mà bỏ đường dữ vậy?”. Nghe thầy Lâm nói tôi chợt bừng tỉnh ngưng lại, lấy bình tĩnh quay qua nhướn cười chào Sinh: “Chào thầy ạ, thầy cũng dạy luôn môn Reading, thế thì hay quá”. Anh mỉm cười một cách dịu dàng: “Vậy thầy trò mình gặp nhau luôn cả ngày thứ hai và thứ tư rồi ha”, tôi mỉm cười méo xẹo “Dạ!”, rồi nhắc ly cà phê lên uống, cha mẹ ơi nó ngọt hơn chè, tôi suýt sặc...Thật sự thì nụ cười của Sinh làm tôi rợn tóc gáy vì nó quá dịu dàng, dịu dàng một cách “kỳ dị”. Chợt anh đứng dậy: “Thôi mình đi nha, hai người nói chuyện tiếp đi, còn một số giáo án chưa soạn nữa. Rất vui được dạy em H à, hẹn gặp lại em trên lớp nhé” Tôi nhìn theo dáng anh mà lẩm bẩm: “Phen này thì đời mình kể như đi tong. Ba tháng sống chung với...“quỷ””. Khi tôi biết anh dạy tôi, tôi vừa mừng vừa lo vì tôi thích anh dạy mình vì anh dạy rất hay, nhưng tôi lo là tôi sẽ gặp rắc rối với anh vì tờ giấy của tôi anh vẫn còn giữ, và mấy ngày trước tôi còn trả treo lại anh nữa.

Thầy Lâm đã nhìn thấy thái độ của tôi, dường như thầy không ngạc nhiên vì chuyện này, thầy bảo: “Em đang gặp rắc rối với “tên” đó. Lần nào hần nhìn ai mà cười như thế thì chắc chắn 80% người đó bị “đi sói trần”. Em chọc giận hần cái gì vậy?”, nghe thầy nói mà mặt tôi xám xịt. Tôi đổ gục ù rù như tàu lá chuối: “My life is over (đời em tiêu rồi), mới đầu thấy “ổng” hiền em chọc một chút chơi ai dè...”, tôi bèn kể lại cho thầy Lâm nghe đầu đuôi câu chuyện hôm đó, thầy cười phá lên rồi nghiêm mặt: “Đáng đời em, cứ quen thói chọc ghẹo, nay gặp “ma” rồi. Thôi có chơi có chịu”. Tôi la bài hải nấp lấy tay áo thầy lắc lắc: “Không, thầy phải cứu em, kiến nghị văn phòng đổi thầy cô nào cũng được nhất định không phải “ổng”.

Thầy Lâm ung dung uống cạn ly cà phê của mình mặc cho tôi đang “cật lực cầu véo” thầy: “Bó chiếu, vào tay ai chứ gặp “thằng cha” đó thì trời cũng không “cứu” được em đừng nói tôi.” Chợt lúc đó tiếng chuông reng báo vào lớp học, thầy Lâm nắm tay tôi lôi dậy: “Nào, lên lớp học đi “cô hai”, đừng trễ con thế.”

Tôi cố ôm chặt thành ghế miệng cứ bai bai: “Không không, em không muốn ...”

Ngày hôm kia tôi mới quyết tâm đối mặt với thử thách thế mà hôm nay cái quyết tâm đó đã “xẹp” như bong bóng. Thầy Lâm gỡ tay tôi ra khỏi thành ghế mặc cho tôi giãy nảy thế nào thầy lôi tôi đi xềnh xệch lên lớp học chung quanh mọi người không khỏi đổ dồn mắt vào hai chúng tôi.

Chương 04

Thầy Lâm lôi tôi từ tầng trệt lên đến lầu ba , cuối cùng thì cũng đến trước lớp học, thầy bảo: “ Vô đi, tôi mà quay lưng là em biến mất cho xem, tôi sẽ đứng đây cho đến chừng nào thấy em ngồi vào chỗ bàn mới thôi. Thật hết biết cứ như là “ba đưa con đi học” ấy”, bộ mặt cực nghiêm của thầy cho tôi biết thầy không hề nói đùa, tôi đành thất thểu đi vào lớp, tìm lấy chỗ ngồi quen thuộc ngay bàn đầu, ơn trời cái “ông già” đáng ghét đó chưa vô cho nên tôi còn được một chút thời gian thanh thoi. Tôi nhìn quanh quất, chà hôm nay là thứ bảy hèn chi mấy “nường” trong lớp ăn mặc đẹp thế, chắc là học xong tiết đến 8h tối đi “vi vu” luôn đây, hoặc là lấy “ấn tượng” với ông thầy “đẹp trai”.... tôi thở dài cách chán nản lật sách ra xem bài mới.

“Chị ơi, có ai ngồi đây chưa? Em ngồi được hông?”- Tôi ngẩng lên, một con bé mặt non choẹt đến nỗi bung ra sữa, cột tóc đuôi ngựa và... ăn mặc toàn tông màu hồng từ đầu tới chân đang mở to đôi “mắt nai” nhìn tôi thỏ thẻ.

- “Cứ tự nhiên, ở đây còn trống.”

Tôi lạnh lùng, bình sinh tôi rất ghét những loại con gái “nhí nhảnh như con cá cảnh”, dòm là không ưa được, con bé ngồi xuống bên cạnh tôi vui vẻ hỏi:

- “ Em tên My, mọi người đều gọi em là “bé My”, một chị cứ gọi em là “bé My”. Em vào từ hôm thứ sáu rồi nhưng em không thấy chị, chị là học viên mới hả?”, tôi không hề ngẩng lên chỉ chúm mũi vào quyển sách ậm ừ: “Ừ, mới... mới thấy”, con bé che miệng cười rúc rích: “ Hi hi hi chị vui tính quá, chị học ở đây lâu chưa? Thầy cô có khó không hở chị”, mắt tôi vẫn chăm chăm vào quyển sách, miệng đáp: “Mới một tuần thôi, học đi rồi biết thầy cô thế nào.”. Vừa lúc đó Sinh bước vào lớp.

Sau màn chào nhau là bắt đầu đến màn “ông già” này sắp “hành hạ” tôi đây, anh bước xuống đến gần chỗ tôi, xoa hai tay vào nhau: “Nào các bạn, hôm nay sẽ bắt đầu cách học mới, đó là tôi sẽ tập cho các bạn quen dần phản xạ bằng cách lúc nào cũng nói tiếng Anh trong lớp, bạn nào không thể nói tiếng Anh thì cũng được nhưng phải nghe được trước”. Cái gì, lại còn thế nữa, người Việt nói tiếng Việt cho rồi, nói tiếng Anh làm gì cho nó khổ cái miệng cơ chứ? Đây có thấy chưa, tôi nói là “ông già” đó lại bắt đầu bày chuyện để “đi” tôi mà. Bé My ngồi gần tôi, nó rất hoan hỷ, liên tục lắc tay tôi: “Chị ơi, em thích thầy này nè, đẹp trai dễ thương quá. Em thích nói tiếng Anh lắm nè, giờ được nói rồi... thầy này có vẻ dạy hay ha”, tôi ngán ngẩm đánh mắt liếc một vòng “Ồi con nít...”

Sinh đến càng gần chỗ tôi hơn, tay cầm quyển sách anh vắn cuộn tròn đập đập lên bàn tôi, anh bảo: “ Ms Le (Chả là tôi họ Lê mà), go to the blackboard please.(Cô Lê, làm ơn lên bảng)”, tôi dòm anh khoanh tay lạnh lùng: “ I don’t understand what are you saying so I won’t go to the blackboard (Em chẳng hiểu thầy đang nói gì, cho nên em không lên bảng đâu)”, tôi mở miệng một cái ào mà không kịp suy nghĩ, vừa nói xong tôi định thần thẳng thốt đưa tay ôm miệng lẩm bẩm: “ Rồi rồi, xong rồi, “lên đĩa” luôn”, không những con bé My mà cả lớp nhìn tôi mắt mở to đầy khâm phục trong khi đó anh tôi thấy anh đang mỉm cười một cách đầy mỉa mai: “ That’s great, you don’t understand what I am saying but you know I call you go to the blackboard (Hay nhỉ, em không hiểu tôi nói gì mà lại biết bị kêu lên bảng cơ đấy)”.

3. Chương 05 - 06

Chương 05p>

Thế là tôi lóc cóc đi lên bảng mà trong lòng tức anh ách, đúng là “thần khẩu hại xác phàm” mà, được cứ lên bảng xem “ổng” giở trò gì nào. Sinh nhìn tôi với vẻ mặt rất... đáng ghét, trông mà điên lên được, anh đẩy gọng kính hất hàm bảo tôi: “ Write down one sentences have the structure of past perfect tenses (viết câu có cấu trúc của thì quá khứ hoàn thành)”, tưởng gì chứ cái này thì dễ còn hơn ăn bánh, viết thì viết. Viết xong tôi quay lưng bước xuống đưa viên phấn cho Sinh rất hồ hởi: “ Finish. (Xong rồi)”, tôi ngênh mặt lên trông rất kiêu hãnh, Sinh ngó lên bảng rồi lại ngó tôi: “ Are you sure?”(Chắc không đó.)”Tôi gật đầu cái rụp với vẻ cực kì tự tin, và anh cũng gật đầu cái rụp với vẻ quả quyết: “ Good, get back your seat. You have an F – today. (Tốt, đi về chỗ ngồi. Em có một điểm F- (F- tương đương với điểm 0) hôm nay)”.

“ What? You’re kidding me, why...??(Gì, thầy giỡn hả, tại sao?) ”- tôi gân cổ cãi, anh nhìn tôi khinh khỉnh: “You were right about it but you forgot the dot in the end, that was most important. Have you ever heard one false step leads to another? (Phải, em viết đúng nhưng thiếu mất dấu chấm cuối câu, cái đó rất quan trọng. Em đã bao giờ nghe câu sai một li đi một dặm chưa?) ”. Nhìn theo cái chỉ tay của anh, tôi nhìn lên bảng đúng là không có một dấu chấm cuối câu nào cả, rồi anh quay xuống nhìn cả lớp bảo: “Class, you should learn experience from H today. The dot in the end very inportant (Cả lớp nên rút kinh nghiệm của bạn H hôm nay, dấu chấm rất quan trọng đó.)”

Tôi tiu nghỉu đi về chỗ như con mèo cúp tai. Chưa bao giờ trong cuộc đời một đứa khá Anh văn như tôi lại mắc một sai lầm nghiêm trọng như thế, và cũng chưa bao giờ tôi bị bẽ mặt trước đông người như vậy. Tôi bắt đầu ghét “ông già” này rồi ghen, hầy đợi đấy, tôi sẽ trả đũa....

Con bé My thở thê an ủi tôi: “Đừng buồn chị ơi, lần sau cẩn thận hơn là được chứ gì.”, tôi nhìn con bé cố gắng mỉm cười mà trong lòng máu sôi lên tận 100 độ C, tức quá, tức quá... tôi rửa thầm: “Ai cần mi an ủi nội nhìn thấy cái màu hồng mà mi đang mặc ta còn điên hơn ấy.”..... Sau màn trả bài chúng tôi bắt đầu học bài mới, bài học của chúng tôi hôm nay là về những câu hỏi cá nhân còn gọi là Personal question, trong lớp ai cũng có đôi có cặp để luyện tập cả chỉ trừ con bé My, nó là một số lẻ duy nhất còn lại. Tôi cũng có thể trò chuyện với nó nhưng đang bực mình nên tôi đành lơ nó, quay xuống bàn dưới bàn luận với một bà cô lớn tuổi. Sinh đã thấy sự “xấu tính” của tôi nên đã lại gần bàn tôi bảo bé My: “No one practice with you, so you can practice with me, dear. (Không ai bàn luận với em hả, vậy em có thể tập với thầy.) ”.

Con bé nhìn anh ngơ ngác, nó không hiểu một từ nào của anh cả, nó bên lên: “Dạ thưa thầy, em hồng hiểu thầy nói gì hết. Thầy có thể nói tiếng Việt không ạ”, tôi đóng tai nghe cuộc trò chuyện và khế liếc nhìn về phía họ, con bé này “tối số” rồi nên mới bảo “ông già” đó nói tiếng Việt, rồi sẽ bị ổng chửi cho xem, thích thật, đến giờ khi nghĩ lại tôi chợt xấu hổ, sao lúc đó mình ác quá đi. Nhưng bất ngờ thay, tôi như không tin vào lỗ tai và con mắt của mình khi thấy anh nhìn nó và vuốt tóc nó nhẹ nhàng bảo: “ Ừ, được rồi, không hiểu thì thầy nói tiếng Việt vậy, nhưng lần sau phải cố mà nghe cho được đó ghen”.

Đồ... nhỏ nhen... đẹp trai mà đi thù dai... chẳng dễ thương tí nào, tôi cũng là một đứa con nít vậy sao lại “trù dập” tôi mà đi dụ dỗ với con nhỏ “cá hồng kim” kia (đó là biệt hiệu tôi đặt cho bé My, đến giờ khi đã ba năm trôi biết bao chuyện lộn xộn xảy ra, con “cá hồng kim” ngày nào đã trở thành đứa em nuôi mà tôi thương nhất), nó hơn gì tôi nào? Chỉ có xinh xẻo hơn, tài năng và đức tính độc đáo thì chưa chắc bằng tôi nhen. Hì hì lạy chúa, tôi cũng có lúc quá sức là... chán. Thấy họ trò chuyện tự dưng tôi thấy ghét thế nào ấy, tôi phải “phá đám” cho bõ ghét. Đặc biệt là nhìn thấy sự nhí nhảnh của con bé My đã làm cho ngọn lửa bực tức trong lòng tôi cháy lớn hơn.

Tức mình tôi bảo bà cô lớn tuổi rằng cô có thể trò chuyện với người nào khác trong bàn không, tôi sẽ quay lên chỉ bảo bé My một chút, con bé đáng ghét, tôi sẽ cho nó “biết tay”. Vừa quay phắt lên, tôi mỉm cười thật tươi: “ Em có thể chỉ bé My không? Để thầy rảnh rỗi soạn bài chứ, thầy thấy sao?” , Sinh dòm ngắc nhiên, anh nhìn lâu hơn soi mói hơn, nhằm tìm ra “âm mưu gì đó” của tôi, nhưng tôi đã khéo che đậy với bộ mặt “ngây thơ ” chưa từng thấy. Anh gật đầu bảo tôi với bé My cứ bàn luận với nhau có gì không hiểu cứ hỏi anh, còn anh trở lại soạn bài để một chút kiểm tra.

My lật sách ra nó dựa vào những câu hỏi có sẵn trong sách bê nguyên xi ra “hỏi” tôi:

“ What did you do yesterday? (Chị làm gì hôm qua)”, tôi mỉm cười sầm soi những móng tay đắp cộc lốc: “ Sleep (ngủ).”, con bé cười lại với tôi: “Thiệt hôn? Em cũng vậy đó”.

Nó lại tiếp tục “hỏi cung” tôi: “ When you free what would you do? (Khi chị rảnh, chị sẽ làm gì?)”, tôi gác chân lên đùi nhíp nhíp vẫn tiếp tục sầm soi mấy móng tay: “ Sleep.(Ngủ)”, nó nhìn tôi tròn mắt nhưng vẫn tiếp tục hỏi thêm câu hỏi khác: “ If you had a wish, what would you wish? (Nếu chị có một điều ước bây giờ, chị sẽ ước gì?)”, tôi gác tay lên cằm ngáp dài: “ Go to bed. (Đi ngủ)”.

Con bé nhìn tôi nhẩn mặt, nhưng nó vẫn kiên nhẫn đặt câu hỏi với tôi: “ After class will you got home? (Sau giờ học chị sẽ về nhà chứ)”, tôi gật gù: “Sure. (Chắc rồi)”, mặt My giãn ra vì nó thấy dường như là sẽ có câu trả lời khác thay cho chữ “Ngủ” từ nãy đến giờ. Chưa đâu trò chơi vẫn chưa kết thúc, đây chỉ là hiệp giải lao năm giây thôi đấy. Sau khi liếc mắt vào sách nó vẫn tiếp tục với trò chơi “những câu hỏi bất tận”:

“ When you get home, what is your first action? (Khi chị về nhà hành động đầu tiên là gì?)” , tôi nhướn mày: “ Finds mother to say hello... (tìm mẹ và chào)”, con bé có vẻ rất vui vì nó thấy tôi có “thiện chí”, nó hỏi tiếp: “ So, then? (thế còn sau đó.)” – tôi mỉm cười ranh ma chốt lại câu chuyện không đi đến đâu cả: “Go to sleep. (Đi ngủ)”... Đến đây, bé Mi dường như đã mất kiên nhẫn thật sự, nó tru tréo lên làm cả Sinh ngồi trên kia cũng phải giật mình: “Không chịu đâu, em không chơi với chị nữa...hu hu hu. Chị là “bà phù thủy” độc ác...”

Chương 06strong>

Cả lớp lẫn Sinh đều dồn mắt về phía tôi và bé My, nó ngồi đó nức nở, tôi thì trở nên bối rối. Sinh bước xuống kêu tôi và bé My đi ra ngoài lớp tránh khỏi những ánh mắt tò mò, ra tới hành lang, Sinh ngay lập tức hỏi với vẻ khiển trách tôi: “Sao, có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”, bé My nức nở vì tức nó trả lời Sinh với giọng nhừa nhựa kèm theo nước mắt mũi ràn rụa và tiếng nấc cụt của nó khiến tôi cảm thấy buồn cười: “ Dạ... hic.... chẳng có gì ... hic... chị ấy chỉ trả lời toàn chữ sleep và sleep thôi ạ... hic... em cảm thấy tức... hic nên khóc vậy thôi ”. Tôi muốn cười nhưng không dám nên đành bậm đưa tay lên che miệng khẽ nhếch mép cười để giải tỏa nỗi “khoái chí” trong bụng một chốc rồi nghiêm mặt lại. Sinh thì vẫn dịu dàng dỗ con bé nín, xong Sinh bảo chúng tôi đi vào lớp và anh đi sau tôi buông một câu: “ Em làm ơn đừng hoảng giùm đi, nếu có tức tôi thì đợi một lát ra về ở lại nói chuyện với tôi, đừng có trút giận vào người khác như vậy.”span>

Ồ hay, “ông già” này, sao lại nói đầu trúng đó như thế, đánh một phát trúng ngay “tim đen”, quỷ tha ma bắt “ổng” đi, tôi đành phải làm bộ thôi, làm bộ “tĩnh”. Tôi chẳng thèm nói gì đưa mắt quay lại nhìn anh làm ra vẻ thờ ơ lãnh đạm rồi cất bước vào lớp, con nhỏ quỷ quái, người đầu mà mau nước mắt quá vậy, tôi chỉ muốn đùa một chút cho bỏ ghét thế mà nó nhạy cảm thấy sợ... chợt tiếng đồng hồ tít tít...

Khỏe quá, thế là đã đến giờ kiểm tra rồi đấy, thời khắc sung sướng, tôi không phải lo nơm nớp bị kêu lên làm hình nhân thể mạng nữa và mai lại là chủ nhật, sẽ có dịp trút giận vào đám bạn học cùng lớp võ Judo. Horray... ngày chủ nhật sung sướng...

Cả lớp im phăng phắc như tờ, ai nấy tự làm bài kiểm tra của mình, học với người lớn là sướng như vậy đó, không ai hỏi bài mình, kêu mình chỉ gì cả, chao ôi là phiền phức, chả như bọn bạn lớp 12 hử tí là “ H ối, chỉ tao với. Cái này khó quá” hoặc “Mày làm bài xong chưa, hé tí tao coi với”...bla..bla.... Ai cũng im lặng cả duy chỉ có một nhân vật mãi loay hoay đó là con bé My, nó cứ nhìn tôi thì thào: “ Chị ơi... chị.... nè...”, tôi liếc lên xong lại cụp mắt xuống tờ bài của mình, hỏi: “Gì?”, con bé My cuối thật thấp xuống huých tay tôi: “ Chị ơi... chỉ em với... đừng giận... em xin lỗi. Em không biết mấy bài này... lát em sẽ bao chị ăn cái gì đó...”. Tôi ngẩng lên nhìn nó mỉm cười chua chát: “Thật sự là không biết làm à?”, con bé lắc đầu đung đưa hai mớ tóc kẹp cả đồng mấy con cánh cam hồng đốm trắng trên ấy: “ Không, em chưa học bài này.Em mới vào mà...”, tôi nghiêm mặt lại đưa tay chỉ về phía Sinh biểu nó : “Không hiểu thì đi hỏi cái người nào được gọi là “thầy” ấy, còn không cứ việc để giấy trắng đi, cũng chả sao đâu. “Người ta” thương em mới vào không biết gì không nỡ nặng tay đánh điểm F đâu...đây bạn...đừng làm phiền”, tôi trả lời xong gục đầu cầm cúi làm một mạch bài của mình mặc cho con bé tội nghiệp với bộ mặt thiếu não ngồi bậm môi lo lắng.

Công nhận là lúc ấy tôi thật sự có cả một tấm lòng tàn nhẫn, thấy “chết mà không cứu”, với lại con người ta thật sự ích kỷ nhỏ nhen khi có ác cảm với người nào đó mà người đó lại cầu xin lòng giúp đỡ của mình.

Sinh ngồi trên kia chứng kiến tất cả, tôi thấy anh lắc đầu thở dài. Tôi đóng cửa đôi mắt đầy giễu cợt, nghĩ: “Làm gì, thương con bé đó quá thì xuống mà giúp nó đi, nhìn kiểu ấy rồi lắc đầu, quở nhi.”

Chuông reng giờ học cũng đã chấm dứt, cả lớp nộp bài rồi ào ra như ong vỡ tổ, tôi cũng sửa soạn ra về vừa lui húi quay lại thì thấy con bé My vừa đứng dậy gạt nước mắt đi ra khỏi cửa, cái dáng bé nhỏ thon thon, bờ vai run run cùng với chùm tóc đen đưa nhật dầm trong bóng tối làm trong tôi dấy lên một cảm xúc là lạ chợt thấy tội nghiệp con bé, và cũng thấy mình hơi quá đáng nhưng thôi chuyện gì làm thì cũng đã làm rồi...

Tôi vừa dợm bước đi ra cửa thì Sinh đã đưa tay chặn ngang cửa lớp, anh ra lệnh: “Đứng lại cho tôi!”, tôi chẳng thèm ngược lên nhìn anh lấy một cái lạnh lùng đáp: “Em phải về, có gì thứ tư hẵng nói.”

4. Chương 07 - 08

Chương 07

Chẳng mấy chốc đã đến thứ tư, cái ngày tôi khá là mong chờ và cũng sợ nữa, tôi luôn là người bốc đồng đôi khi đi quá trớn mà không màng đến hậu quả, tôi không biết là cái chuyện bốc đồng kì này của tôi sẽ dẫn đến hậu quả gì nữa...

Khi tôi vào lớp con bé My đã ngồi đó sẵn, thấy tôi nó có vẻ ngán, tội nghiệp con bé, ấn tượng quả là xấu, tôi bước đến gần thấy cho nó một một đôi kẹp hình bướm, con bé trở mắt nhìn tôi ngạc nhiên lắm, tôi ngồi phịch xuống bên cạnh nó trông không:

- “Xin lỗi... đây không cố ý trút giận vào em... quà để xin lỗi đây”. Ngay lập tức trên khuôn mặt của My xuất hiện một nụ cười tươi tắn, nó bá cổ tôi:

- “Hổng sao đâu, em cũng biết chị đang bực mà, em cũng bực quá trời, chị có bị thầy la hông?”.

Nhắc tới chữ “thầy” lập tức tôi phùng phùng trong óc: “Nhắc tới “thằng cha” đó mới nhớ, hổng biết lát sao đây. Mình nên chuẩn bị tinh thần đây là vừa”, suy nghĩ trong đầu tôi vừa thoáng qua thì lớp trưởng đã phát lệnh chào giáo viên, nhưng... bước vào là một bà cô rất đẹp... nhưng lạ hoắc. Trời ơi... vậy là điều này thành sự thật rồi hả trời, ông thầy “yêu dấu” của tôi biến mất... không dạy nữa... không điều này đừng thành sự thật nha, hôm qua tôi đã cầu trời khẩn phạt và hứa cho nguyên nải chuối nữa mà nữ nào làm thế với tôi... kể cả con bé My cũng ngạc nhiên, nó xoay sang hỏi tôi:

- “Chị ơi, thầy đâu rồi, hôm nay thầy nghỉ rồi, em không thích đâu... không chịu học cô này đâu, nhìn mặt dữ quá đi.”

Thật sự là cái câu hỏi con bé My nó hỏi tôi thì tôi cũng đang hỏi đúng câu đó đấy “Ông đâu rồi??” Tốt nhất tôi cứ việc giữ vững lòng tin là tiết sau ổng sẽ vô...họ vọng là vậy....

Nhắc lại chuyện về giáo viên dạy thể, bà cô xinh đẹp nhưng lạ hoắc này là cô An, nổi tiếng dữ nhất trường, sao cái trường này cho toàn giáo viên khủng bố không hà, không được một lúc an bình nữa. Đang suy nghĩ vớ vẩn thì cô An đập cây thước xuống bàn tôi cái cộp làm tôi lẫn con bé My đều giật mình, cô đến gần bảo tôi:

- “Đứng lên đọc chapter 13 cho tôi, này giờ thả hồn đi đâu vậy?”.

Tôi luống cuống cầm sách đứng lên, trời, hôm nay tôi sao vậy lại còn cầm ngược sách nữa, tôi bèn lật đặt quay sách lại mà hổng biết này giờ có theo dõi đâu mà biết phần nào để đọc cơ chứ. Tôi gãi đầu gãi tai:

- “Ồ... dạ thưa cô, xin lỗi vì em chảnh mắng nhưng chúng ta đang học đoạn nào cơ ạ”

Cô An đập thước xuống bàn cái rầm lền nữa quạu quọ: “Đi học mà vậy đó hả, đang nghĩ tới “anh” nào nên mới vậy, đoạn 13 b đó. Đọc sai chữ nào là chết với tôi”. Hic hic... bà cô này dữ quá... tôi thà bị “ông già” kia đi còn hơn, mà ổng nữ nào ổng biến mất thế... thầy ơi là thầy.... đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa

- “Đọc sai rồi, tối về chép phạt...mai nộp...”.

Một tiếng gõ chát chúa vào bàn một lần nữa, tôi thất kinh đánh rớt cuốn sách, cô An lừ mắt nhìn và bảo tôi ngồi xuống rồi rảo bước qua bên dãy mới tìm một nạn nhân xấu số khác... hôm nay đâu phải ngày 13 đâu mà xui dữ, chắc trời đang phạt tôi đó, đúng là có “đồ quý mà không biết giữ mất mới thấy tiếc”. À trong trường hợp này phải là có “người quý mà không biết giữ”....Tôi thở dài liếc qua con bé My lúc này cũng đang ngồi run cầm cập, nó nắm chặt cánh tay tôi thều thào:

- “Em sợ... bà này quá... em không chịu đâu, Sinh trở lại đi, em thích mỗi thầy thôi”, con này nó làm như có mình nó “nóng ruột” vậy, tôi cũng “nóng ruột” vậy, giờ mà có cách nào biết ổng đang làm gì, ở đâu tôi tình nguyện ăn chay một ngày... tiếng chuông hết tiết vang lên, tôi khấp khởi mừng trong bụng thế là thoát được bà cô này một lúc rồi khoẻ quá.

Tôi nhanh chân chạy vội xuống hành lang tranh thủ hít thở chút khí trời, này giờ trong lớp ngọt ngào chết được. Khi đi ngang phòng giáo vụ tôi thấy cô Duyên dạy tôi môn Words đang nói chuyện với ai đó, chuông reng... cũng đã đến giờ phải lên lớp tôi định bước đi nhưng lời cô Duyên đã níu chân tôi lại: “Hôm nay Sinh bệnh à, có lên lớp dạy tiết cuối được không, sao mà bệnh? Giận con bé kia quá hoá bệnh à, chuyện lớn ghen... mà con bé đó cũng cá tính dữ hen”, là anh à, hôm nay anh bị bệnh sao, ôi tội nghiệp!

Tôi nghe căng tai lắng nghe loáng thoáng tiếng anh:

- “Trời, nghĩ sao vậy? Ai thêm bệnh vì giận nó, chỉ là cảm nắng thôi mà... Cá tính hả? Ai nói, tính của chim đúng hơn... lóc cha lóc chóc. Tui trị tới nơi luôn cho coi”.

Tôi nghe tiếng cô Duyên cười: “Sinh làm như tôi không biết tính Sinh vậy, đã bao giờ tôi thấy Sinh cay cú thế đâu... mà làm gì đi con người ta dữ vậy, tha nó đi... con nít mà”

- “Con nít gì...con nít quỷ...dám tán tỉnh thầy cơ chứ...” anh hậm hực, tiếng cô Duyên lại cười rúc rích: “Có tờ giấy thôi mà... Sinh cũng trẻ con quá đi”

- “Không biết tui ghét con gái quậy lắm, tui trị cho hết quậy luôn.” tiếng anh lại dậm dẳng...vừa lúc đó cô Duyên bước ra bậc cửa đứng phải tôi đang đứng ngay góc tường.

Chương 08

Cô cười tủm tỉm khi thấy tôi, tôi ngượng ngùng chẳng biết nói gì, dường như cô đã biết và lên tiếng gõ rối cho tôi: “Em tìm thầy có phải không? Thầy đang ở trong đó, em có muốn vào nói chuyện không?”, tôi vội lắc đầu quây quây: “Không, em chỉ vô tình đi ngang đây thôi, em phải lên lớp bây giờ nè, chào cô ạ”, nói xong tôi chạy biến.

Tiết học của cô An trôi qua một cách nặng nề, tiếng đồng hồ tích tắc càng làm tôi sốt ruột thêm, tôi làm bài một cách chán chường, chưa bao giờ tôi cảm thấy giờ Conversation giống như giờ thẩm vấn tù nhân vậy, với cây thước đập đi đập lại trên tay cùng với bộ đồ vest đen và đôi kiếng cận to đùng, bộ tóc búi cao, cô An giống như một cai ngục thực thụ... tôi đưa tay lên miệng ngáp dài. Con bé My cũng có tâm trạng y chang tôi, nó cũng đưa tay lên ngáp rồi gục lên gục xuống, nó thì thảo với tôi: “Bà này dạy chán quá chị ạ, giờ Conversation mà vậy đây. Biết vậy hôm nay em ở nhà còn hơn”, tôi khoanh tay lắc đầu: “Thôi ngồi cho hết giờ đi, tự nhiên giờ đối thoại lại đi ngồi đọc ba cái đoạn văn dài lê thê vậy mà conversation cái nỗi gì. Đây cũng chán lắm”.

Bé My phùng mang thổi phù một cái làm bay lửa tủa mấy chùm tóc nơi mái ngó, ngấm kĩ tôi cũng thấy con bé này dễ thương lạ, nếu là con trai tôi cũng sẽ thích nó, trông nó khá đáng yêu với làn da trắng hồng đặc trưng của con gái Bắc, nụ cười có tới hai cái răng khểnh và một mái tóc mượt được tết hai bên và kẹp đầy những con cánh cam nhỏ nhỏ đủ màu. Rồi nó quay qua hỏi tôi: “Chị H biết giờ này thầy đang ở đâu và làm gì không ha, em nhớ thầy quá.”, tôi lắc đầu nhún vai bĩu môi ra chiều không biết mặc dù trong bụng biết tổng tổng tong là tình trạng của đương sự đang bệnh và vị trí chính xác là ở phòng giáo vụ...

Tíc tắc cái đồng hồ cứ kêu làm đông đầy nỗi chán ngán của sự chờ đợi anh trở lại, tôi lúc thì nằm gục xuống bàn, lúc thì quay viết lúc thì đánh caro với bé My mặc xác cho cô An thỏa sức hành hạ những người dãy dưới với đủ lý do đọc không trôi, sai chính tả... và tiếng chuông hết giờ đã reng lên trong sự hoan hỉ của mọi người, cô An đi ra và không quên kèm theo lời đe dọa: “Thứ sáu nộp bài phạt cho tôi, không có tôi cho “xoi

trứng” hết”. Cả lớp dạ rõ to và thừa biết thứ sáu không phải là tiết của lớp chúng tôi nên chẳng có “ma” nào đi học cả đâu.

Vừa lúc đó thì Sinh bước vào với vẻ mệt mỏi rõ ràng, nhưng anh vẫn cố tươi cười chào chúng tôi, dĩ nhiên là mấy cô nữ sinh trong lớp tôi vui ra mặt (tất nhiên rồi, trong số 30 học viên trong lớp thì có đến phân nửa là nữ, mà với một “anh” thầy đẹp trai tiêu chuẩn thế thì đó là điều tất yếu), anh vui vẻ vô đề: “Today, we will learn how to guess what someone is thinking about by suggest question, Ms H e here please, we will begin.(Hôm nay lớp chúng ta học bài mới là học cách phán đoán người khác nghĩ về điều gì đó bằng các câu hỏi gợi ý. Nào mời bạn H lên đây, chúng ta bắt đầu bài học.)”. Mặt mày tôi đang tươi rói chợt bí xị, bệnh hoạn mà cũng hành “người ta” nữa thấy ghét, không chịu ở yên một chỗ cho tôi nhờ. Nhưng thôi hôm nay do anh bệnh nên tôi chẳng thềm đánh đá nữa đâu, nên ngoan ngoãn đi lên tuy vậy miệng vẫn cầu nhàu: “Why (is) me everytime? (Sao lúc nào cũng là em vậy?)”, anh đưa ngang quyển sách lên ngang tầm mắt rồi khẽ liếc nhìn tôi như ngụ ý bảo: “Vì tôi đang “đi” em đấy không nhớ hả?”.

Rồi tôi lên rồi nè, muốn hỏi gì hỏi đi, lảm chuyện, tức thì một học viên ở dưới đứng ngay lên hỏi tôi:

“What are you thinking now? (Giờ bạn đang nghĩ gì?)”,

“ Well, I am thinking about someone (Tôi đang nghĩ về một người)” – tôi đưa mấy ngón tay lên xoắn vài lọn tóc ngắn ngắn phía sau trả lời, rồi anh ta hỏi thêm:

“What kind of someone, male or female? (Người nào, nam hay nữ?)”, tôi đưa mấy ngón tay lên vân vê vành môi ra vẻ đắn đo rồi bảo:

“This one is male, he is familiar with us. (Người này là nam, anh ấy rất quen thuộc với chúng ta)”, rồi một giọng người khác lại vọng lên hỏi tôi:

“Is he handsome? (Anh ấy có đẹp trai không?)”,

“Yes,sure (có, tất nhiên)”- tôi cười toe.

Rồi lại một người khác:

“ Is he rich? He has some thing special? (Anh ta có giàu có không? Có gì đặc biệt?).

Tôi nhún vai trả lời:

“He is rich, yeah, I think so. He wears glasses and he has knowledge. (Anh ta giàu, tôi nghĩ vậy, anh ta có đeo kính và có tri thức.).

Nghe tới đây thì bao nhiêu sinh viên nữ đổ dồn mắt vào anh xì xào: “ Không phải thầy đó chứ nghe sao giống thầy vậy. Đừng nói là nghĩ đến thầy nha”, còn tôi thì đánh mắt sang anh một cách kín đáo, tôi thấy anh cũng thấy cái nhìn đó của tôi và giả vờ chăm chú vào sách ho hắng vài tiếng mặt hơi thoáng đỏ, tôi cũng cảm thấy mắc cười vì anh có vẻ hơi kiêu hãnh về điều đó nhưng đừng mừng vội, bởi tôi đâu có nói về anh lúc này.

Bé My ngay lập tức đứng dậy ngay, nó nắm lấy cơ hội trêu chọc tôi: “Biết rồi nha, chị đang nghĩ về thầy, chị lém thiệt”, tôi nửa trề dài môi nửa cười:

“Who said that? Who said I am thinking about our teacher?(Ai nói vậy? Ai nói tôi nghĩ về thầy?)”

Nó cũng phản pháo: “Chứ gì nữa, quen thuộc này, đeo kính này, có tri thức, đẹp trai này không phải thầy thì là ai nào?”, tới đó mấy cô nữ khác cũng nhao nhao: “Ừa, giống thầy thiệt ha, nói đại cho rồi.Chứ ai, chứ ai?”, tôi liếc sang anh lần nữa thì thấy anh giả vờ ngó thiệt chăm chú vào sách đồ mờ hời hợt, tôi mỉm cười tỉnh quái với cả lớp:

“Wrong answer. That’s Bill Gate. Don’t tell me you don’t know Bill Gate. (Sai bét. Đó là Bill Gate, đừng nói với tui mấy bạn không biết Bill Gate)”.

Bao nhiêu hào hứng của các cô nữ sinh bị tôi chọc thủng như bao cát, họ nhìn tôi mặt mày nhăn nhó vì bị tôi tạt nguyên gáo nước, kể cả con bé My cũng vậy: “Trời ơi, tưởng ai, hóa ra ông trùm mấy vi tính. Vậy mà tưởng thầy.. Tôi quay qua anh nhõn cười thiệt xinh kèm theo là đôi mắt giả vờ xoè tròn chăm chọc: “May I e back my seat?”, anh hạ cuốn sách xuống xua tôi về chỗ, rồi anh thở phào như thể: “May quá”. Rồi

chúng tôi tự bắt cặp và tập với nhau, con bé My thì kì này vui lắm nó thấy có thể kết thân với tôi không còn khó khăn nữa, nhưng tôi để ý trong lúc tập luyện nó cứ ném tia mắt về phía anh, con nhỏ mê đẹp trai thấy ớn....

Tiết học trôi qua cái vèo chớp nhoáng chúng tôi học vui đến nỗi quên cả thời gian, chuông reng cả lớp lục tục kéo nhau ra về riêng tôi thì nán lại hỏi thăm bệnh tình anh thế nào, bởi suốt buổi tôi thấy anh bị cơn đau đầu hành hạ nhưng anh vẫn cố chịu đựng để giải đáp những thắc mắc của chúng tôi. Lúc này anh đang gục trên bàn, tôi lại gần bàn và nói cố tình để anh nghe thấy: “Thầy chưa về sao? Em về nhé”, anh đã không hề ngẩng lên mà gờ bàn tay lên quơ trong không trung: “Về thì cứ về đi.”, tôi chẳng nói thêm một từ nào bèn đi nhanh xuống hiệu thuốc bên kia trường mua mấy viên thuốc trị cảm, nhức đầu rồi quày quả trở lên không quên ghé vào căn tin mua một chai nước khoáng. Anh vẫn còn ngồi gục trên bàn, tôi nhẹ nhàng tiếng lại lay anh: “Thầy này. Thầy”, anh ngẩng lên, tôi nắm lấy bàn tay anh bỏ vào đầy mấy viên thuốc và để chai nước lên bàn, trước cử chỉ đó anh tròn mắt nhìn tôi, còn tôi thì tựa vào thành bàn mỉm cười: “Đừng có mở mắt nhìn em như vậy, thầy nên uống thuốc lấy lại sức khoẻ để còn “đi” em chứ?”

Sinh nhìn mấy viên thuốc trên tay lườm tôi bán tín bán nghi, nửa đùa nửa thật: “Định đầu độc tôi hả, theo như tôi nhớ tôi có ác với em thiệt mà đầu đến nỗi phải chết đâu”, nghe anh nói thế dẫu biết anh đùa nhưng tôi vẫn giả vờ giận, quay đi: “Tuỳ, không uống thì thôi, em đi về đây. Bye bye”, tôi nghe tiếng Sinh rúc rích sau lưng lập tức quay ngoắt lại thì anh đã đổi bộ mặt “băng giá” ho hắng: “Hèm, trước khi về đem luôn cái này về.”. Anh với tay lấy cặp sách một cách khó nhọc, rồi lục cặp đưa cho tôi một tờ giấy xếp thẳng thớm, tôi mở ra ô ngạc nhiên chưa đây là bài kiểm tra đã bị xé của tôi đây mà nhưng là toàn nét chữ của anh, anh đã chép lại hết cho tôi và còn chấm con điểm A đỏ chói nữa, anh dễ thương thật. Tôi ngẩng lên nhìn Sinh bằng đôi mắt long lanh: “Thật sao, thầy đã chép lại bài kiểm tra cho em à?”, anh vẫn lạnh lùng: “Không, tôi đâu có rảnh, có người nhờ tôi đưa cho em đấy.”, tôi vẫn nhìn anh cười nụ hai má ửng hồng: “Cảm ơn thầy, thầy ráng khoẻ để hôm sau đi em tiếp nha, giờ em về đây.”, không thèm nhìn tôi lấy một cái, anh lật sách ra và xua tôi đi về: “Xong rồi, đi về đi. Để tôi yên tĩnh một chút. Cảm ơn vì mấy viên thuốc”, tôi vui sướng dạ rõ to tung tăng ra về, ra đến cửa rồi tôi vẫn ngoái lại nhìn anh lần cuối, dường như anh cũng biết điều đó nên giả vờ gục xuống bàn lần nữa.

Tôi đi về mà lòng sung sướng lạ, hôm nay tôi không về nhà đâu, tạt qua nhà Trâm để kể cho nó nghe về thái độ của anh hôm nay, ngoài đường nắng chiều rực rỡ, chưa bao giờ tôi thấy hoàng hôn đáng yêu đến vậy....

5. Chương 09 - 10

Chương 09

Vừa đến nhà Trâm tôi ào vào như cơn lốc, kể chuyện nó nghe chuyện ở trường hôm nay ra sao, vì quá vui nên tôi kể chuyện chẳng đâu vào đâu, Trâm ừ hử cho đã rồi nó bảo tôi ngồi xuống, đặt tách trà cái cộp trước mặt tôi, nói: “Hôm nay tao nấu trà hoa cúc nè, uống đi và kể lại chi tiết toàn bộ tao nghe coi. Này giờ lúi húi, mà mày thì ăn nói mất đầu mất đuôi thế, tao hiểu tao chết liền”, tôi cười khanh khách nâng ly trà lên thổi và uống thử rồi biểu nó: “Vậy mà này giờ mày gật dữ lắm, làm tao tưởng mày hiểu hết chứ. Vậy nè hôm nay... Sinh bệnh, tội nghiệp lắm, tao đã mang cho Sinh thuốc nè, rồi bài kiểm tra ổng làm lại cho tao luôn. Sinh của tao dễ thương không?”, vừa nói tôi gờ bài kiểm tra ra cho Trâm thấy, nó cầm lấy trầm trồ rồi đục mắt nhìn tôi: “Ừa Sinh dễ thương ghê, ủa mà “Sinh của mày” hồi nào? Tao nhớ Sinh với mày có giống gì đâu.”. Vừa nghe nó nói tôi mỉm cười xấu hổ: “Tao nói “Sinh của tao”, chỉ là một cách nói thôi làm gì mà bắt bẻ ghê dạ.”, tôi mỉm cười toe toét vì vui và vì mắc cỡ, một cảm giác lâng lâng vui không thể tả. Trâm đã thấy tôi mắc cỡ, nó cũng tí ta tí tét bồi thêm mấy câu: ” Thấy ghê, bình thường ăn nói đốp chát ghê lắm vậy mà nhắc tới Sinh thì vậy đó. Thấy ghê hông, coi bả kia, dịu dàng, dễ thương muốn xỉu luôn.”, tôi không nói gì chỉ nhắc ly trà lên uống để che đi bộ mặt đỏ như gấc, cảm giác mắc cỡ, tên tò mà vui sướng len nhè nhẹ vào hồn mới lạ làm sao.

“Sao, giờ hết ghét Sinh rồi hả? Tao nhớ lúc trước mày rủa ổng dữ lắm mà”, Trâm ngồi đối diện tôi cũng đang tu ừng ực một ly trà hoa cúc, còn tôi thì chống cằm mơ màng và di mấy ngón tay lên bàn nghịch những tia nước đọng trên mặt bàn và mãi nghĩ về anh nên không để ý lắm Trâm đang nói gì, nó không nghe tôi nói

gì cả nên hỏi lại lần nữa, vì mãi mê nghịch viết tên anh trên mặt bàn nên tôi cũng không để ý là Trâm đã thò mặt vào xem tôi đang làm gì, nó cần nhắc: “Trời ơi, này giờ tao nói mày hổng nghe, thì ra mày đang viết tên ổng hử, lại còn vẽ trái tim nữa chứ...”, tôi ngẩng lên bụm miệng cười má lại còn đỏ hơn nữa, lấy tay xóa vội và quay mặt đi ngó lơ chỗ khác để tránh sự châm chọc của Trâm, bỗng tiếng ấm nước reo tu tu, nó đứng dậy bảo: “Chờ tao chút, đi nhắc ấm nước cái”, rồi nó lật đật đi ra bếp gần đó bắt ấm nước xuống chế một ấm trà khác. Bất giác tôi nhìn thấy bình hoa Cúc Đại Đóa mà Trâm đang chưng trên bàn, tôi lên tiếng hỏi: “Ê, mấy cái hoa này ở đâu vậy?”, Trâm ngó ra trong khi đang đong ấm trà: “À, đồ khuyến mãi của bà bán hoa cúc đó, bà cho thêm Cúc đại đóa”, “Cho tao nhen, đẹp quá đi.”- Tôi đưa tay mân mê mấy cánh hoa, Trâm thấy vậy liền bảo: “Ừa, lấy đi nếu mày thích. Cha, con (người) ta dạo này yêu hoa dữ ả...”

Không đợi nó nói xong, tôi đưa tay rút luôn, tôi mân mê từng cánh hoa một rồi bứt từng cánh lẩm nhẩm: “Yêu...không yêu...yêu...”, Trâm đang bận bịu với cái ấm trà không để ý tôi đang làm gì, còn tôi hôm nay lại đi nổi máu mê tín bói hoa nữa, tới giờ nhớ lại mắc cười không chịu nổi.

Sau một loáng buồn tay, tôi đã “xử” hết cành hoa Cúc đáng thương, nhưng kết quả không như tôi mong muốn, cánh hoa cuối cùng tôi cầm trên tay nhằm quẻ: “Không yêu”, tôi cay cú, sao thế được nhỉ, làm lại xem nào, tôi rút cành thứ hai và cũng lên tiếng bảo Trâm: “Cho tao thêm cành nữa nhen”, tiếng nó từ trong bếp vọng ra: “Ừ, lấy đi” và tôi tiếp tục trò chơi và quẻ cuối cùng cũng lại là “Không yêu”, tôi thực sự tức mình, không thể nào như thế được. Tôi lại nói vọng vào bếp: “Trâm...âm...cho tao cành thứ ba nghe...”, và tiếng nó cũng vọng lên: “Ừ mà, thích bao nhiêu lấy bấy nhiêu...”, lần này tôi vặt cánh hoa hơi nhanh để tới kết quả cuối cùng và kết quả cũng như hai lần trước “Không yêu”.

Lúc này tôi cầm cánh hoa tức phát ói, tôi vò nát cánh hoa giục xuống dưới chiếu, Trâm từ dưới bếp đi lên thấy “bãi chiến trường” đầy cánh hoa cúc nó xém quăng luôn ấm trà, nó kêu lên: “Cái gì dạ? Mày đang làm cái gì xả rác đây nhà tao dạ?”, tôi dòm nó gãi đầu gãi tai, nhả răng cười: “Tao...chơi...bói hoa. Mà cuối cùng là ” không yêu” không hà. Thôi, cho tao cành cuối cùng đi”, vừa nói tôi vừa với tay lấy cành hoa thì Trâm cũng nhào lại bàn đặt ấm trà lên bàn và nhanh tay chụp bình hoa, bĩu môi: “Đẹp, đẹp, chỉ vì tình yêu của mày mà mày vặt trụi hết mấy cành hoa của người ta. Đẹp mày”, tôi đau khổ: “Cho cành cuối cùng đi, đi mà, bé Trâm dễ thương.”, nó lắc đầu quầy quậy: “Đã nói không là không.”, dầu cho tôi van lơn nó thế nào nó cũng lắc đầu tuột, thấy nó cứng rắn quá tôi cũng không thêm năn nỉ nữa, bèn lấy tay nhặt hết những cánh hoa Cúc vương vãi lung tung trên chiếu đưa tay lên hít hà rồi mè nheo: “Hổng có cánh nào trúng hết trơn. Tình yêu tao vô vọng rồi, hu hu hu”, tôi bỏ đồng cánh hoa vào cái bao xộp rồi quay lại với tách trà nghi ngút mặt vui như tết: “Kệ hổng sao, tin dị đoan nhảm nhí, có duyên thì xấp lại thôi.”, Trâm bật cười rót thêm trà cho tôi và bỏ vào đĩa mấy miếng bánh quy, lèm bèm: “Mày khùng thiệt... khùng dã man luôn. Bộ mấy tụi đang yêu nó vậy đó hả, tao cũng muốn yêu cho biết”. Thế là vào bữa chiều hôm đó, tụi tôi ngồi thao thao bất tuyệt về tình yêu... và Sinh... ngoài trời nắng tắt tự khi nào, hoàng hôn đã đi ngủ thay vào đó là bầu trời đêm lung linh đầy sao.

Chương 10

Hôm sau, tôi đi học với tâm trạng vô cùng vui vẻ, tôi đi vào lớp với tâm trạng rất yêu đời, đang dung dăng dung dẻ tôi đâm sầm ngay một cô giáo: “Ồi !” cô kêu lên, hai chúng tôi đều ngã sòng xoài ngay trên sân trường, tôi vội vàng bò dậy lượm những tập sách vương vãi và cả cái mắt kiếng của cô nữa, tự nhiên tôi thấy mắt kiếng gọng đen to này hơi quen quen, tôi liếc nhìn qua bên cạnh hết hồn “Thôi chết rồi cô An, đụng bả ở đây, thế nào cũng nhớ mấy bài chép phạt à xem. Chuồn thôi”, vừa lượm lên hết đồ đạc tôi đưa vội cho cô cả chồng vở và cả cái mắt kiếng lên tiếng xin lỗi cô rồi quay lưng chạy như bay vào căn tin, len vào chỗ ngồi ngay sau chậu kiếng to đùng trong quán, tôi thậm thụt ngó ra thì thấy cô vừa một tay ôm chồng sách vở một tay đeo mắt kiếng vào lầu bầu: “Học sinh bây giờ hư quá, mắt mũi để đâu đó.”, cô bỏ đi, tôi ngồi thụt vào thành ghế ôm ngực thở phào thì có tiếng nói làm tôi giật bắn mình:

- Chơi trốn tìm hả em?”, tôi ngó sang thì ra là mấy chị học cùng lớp, trời ơi kiểu này chắc có bữa chết vì bệnh tim mất thôi. Tôi thở gấp, đập đập tay nhẹ nhàng lên ngực: “Ừ ời, mấy chị đừng làm vậy nữa nha. Em hết hồn.”, mấy chị nhún cười vỗ vai tôi: “Xin lỗi, làm căng giật mình. Cưng nè, này cô An phải không, lớp mình chưa chép phạt nộp cho bà đó.”, tôi gật gù: “Thì vậy em mới trốn vô đây nè. Giờ cổ đi rồi, em ra đây.”, nói xong tôi chào mấy chị và len ra chỗ quầy ngồi và kêu một ly sinh tố, đang ngồi thưởng thức thì tôi thấy một bóng người đến từ sau lưng tôi quay lại, trợn mắt miệng còn không kịp nhả chiếc ống hút ra, đó là cô An.

Cô đứng đó chống nạnh, cau mày nhìn tôi nói: “Hay quá ha, tưởng tui không biết hả. Lại còn trốn vào đây uống sinh tố nữa. Bài phạt đâu?”, vừa nói cô xòe tay ra, tôi hết nhìn tay cô lại nhìn cô trong khi miệng vẫn còn ngậm cái ống hút: “Em... chưa... chép ạ?”, cô An giật luôn cái ống hút trên miệng tôi cắm vào ly rồi lôi tôi ra khỏi quầy nói: “Lại còn vậy nữa, chưa chép mà dám ngồi đây chơi, sướng hén.”, cô lại lôi tôi đi trong khi tôi còn chưa kịp trả tiền ly sinh tố, cô lôi tôi đi ngang qua chỗ mấy chị lớn ngồi, ai nấy đều lắc đầu le lưỡi.

Vừa lúc đó Sinh vừa bước vào căng tin, đụng ngay tôi và cô An, cô liền bỏ tôi ra nói ngay với Sinh: “Học sinh lớp anh chưa chép phạt, tôi mắng vốn đây, đọc sai lên sai xuống... tôi kêu chép phạt không chép...”. Với thái độ rất bình tĩnh Sinh kéo tay cô An lại quầy ngồi, anh bảo: “Có gì từ từ nói, nào mình vào căn tin ngồi rồi nói chuyện.”, cô An cũng miễn cưỡng đi theo anh, vừa đặt mình ngồi xuống cô đã lên tiếng: “Hôm bữa tôi dạy thay anh...”, Sinh để cặp qua một bên và với tay lấy hai ly nước để xuống một ly ỉnh và một ly cho cô An, anh gật gật: “Ừm ừm... An uống nước đi cái đã... rồi nói tiếp”, còn tôi cũng kiếm một chỗ lặng lẽ quan sát cuộc nói chuyện, tôi thấy cô An đã từ từ bớt giận, khi Sinh vừa đặt ly nước trên môi thì cô An lại tiếp: “Rất nhiều học sinh trong lớp anh đọc sai mà không ai chịu chép phạt cả”, anh lại dịu dàng nhìn cô: Chuyện đó tôi biết An à, nhưng An này, tiếng Anh đâu phải là tiếng của chúng ta, đâu thể bắt họ rành rọt hết được đâu. Với lại những người không có khả năng về ngôn ngữ thì bắt họ chép phạt cũng không phải là biện pháp hay...” “Nhưng...”- Cô An định phản bác nhưng Sinh cũng đã lên tiếng chặn trước: “Tuy nhiên... tôi cũng sẽ nói lại chuyện này với học sinh lớp tôi, và có thể đề nghị họ chép phạt, nếu họ không chép tôi sẽ phạt vì làm như thế là không tôn trọng An, vậy đi An nhé ...”, rồi anh mỉm cười tươi tắn...

Tôi thấy cô im lặng nhìn anh rồi lẳng lẳng uống cốc nước của mình, cô An đứng dậy cảm ơn anh vì cốc nước rồi bỏ đi, trước khi đi cô quay lại bảo: “Được nếu Sinh nói thế thì tôi giảm hình phạt xuống một nửa, nhưng phải tự động nộp bài phạt cho tôi.”, Sinh kéo tay cô An lại đưa cho cô cuốn sách cười mỉm: “An để quên đồ, mà An nè mốt An thử đeo kính sát trùng đi, mắt An đẹp thế sao lại giấu đi.”, tôi thấy cô đỏ ửng hai má lấy đồ từ tay anh rồi đi ra vội vã, đi ngang tôi cô ghé tai tôi nói nhỏ: “Nhớ chép phạt cho tôi đó nghe chưa, không thì chết với tôi.”, tôi tức thì dạ dạ lia lịa.

Sau khi cô An đã đi rồi tôi ngó nhìn Sinh như thể anh từ trên trời rơi xuống, kinh ngạc vô cùng, tôi cứ nghĩ là tôi đang thấy một người nào khác không phải anh. Sinh trả tiền cả ba ly nước rồi đi lên lớp không quên kéo luôn tôi đi theo, trên đường đi tôi nhìn anh soi mói kì lạ như vừa khám phá ra vật thể bay UFO, anh cau mày: “Làm gì nhìn tôi như thể tôi ở “trên” mới xuống vậy hả? Vô duyên”, như bị thôi miên tôi mở miệng trả lời anh mà không suy nghĩ: ” Thầy đúng là quý đội lốt thiên thần...”...vừa nghe câu đó anh quay lại trợn mắt nhìn tôi...

6. Chương 09 - 10

Chương 09

Vừa đến nhà Trâm tôi ào vào như cơn lốc, kể chuyện nó nghe chuyện ở trường hôm nay ra sao, vì quá vui nên tôi kể chuyện chẳng đâu vào đâu, Trâm ừ hử cho đã rồi nó bảo tôi ngồi xuống, đặt tách trà cái cộp trước mặt tôi, nói: “Hôm nay tao nấu trà hoa cúc nè, uống đi và kể lại chi tiết toàn bộ tao nghe coi. Nãy giờ lúi húi, mà mày thì ăn nói mất đầu mất đuôi thế, tao hiểu tao chết liền”, tôi cười khanh khách nâng ly trà lên thổi và uống thử rồi biểu nó: “Vậy mà nãy giờ mày gật dữ lắm, làm tao tưởng mày hiểu hết chứ. Vậy nè hôm nay... Sinh bệnh, tội nghiệp lắm, tao đã mang cho Sinh thuốc nè, rồi bài kiểm tra ổng làm lại cho tao luôn. Sinh của tao dễ thương không?”, vừa nói tôi giơ bài kiểm tra ra cho Trâm thấy, nó cầm lấy trầm trồ rồi đục mặt nhìn tôi: “Ừa Sinh dễ thương ghê, ủa mà “Sinh của mày” hồi nào? Tao nhớ Sinh với mày có giống gì đâu.”. Vừa nghe nó nói tôi mỉm cười xấu hổ: “Tao nói “Sinh của tao”, chỉ là một cách nói thôi làm gì mà bắt bẻ ghê dạ.”, tôi mỉm cười toe toét vì vui và vì mắc cỡ, một cảm giác lâng lâng vui không thể tả. Trâm đã thấy tôi mắc cỡ, nó cũng tí ta tí tét bồi thêm mấy câu: ” Thấy ghê, bình thường ăn nói đốp chát ghê lắm vậy mà nhắc tới Sinh thì vậy đó. Thấy ghê hông, coi bả kia, dịu dàng, dễ thương muốn xỉu luôn.”, tôi không nói gì chỉ nhắc ly trà lên uống để che đi bộ mặt đỏ như gấc, cảm giác mắc cỡ, tên tò mà vui sướng len nhè nhẹ vào hồn mới lạ làm sao.

“Sao, giờ hết ghét Sinh rồi hả? Tao nhớ lúc trước mày rủa ổng dữ lắm mà”, Trâm ngồi đối diện tôi cũng đang tu ừng ực một ly trà hoa cúc, còn tôi thì chống cằm mơ màng và đi mấy ngón tay lên bàn nghịch những tia

nước đọng trên mặt bàn và mãi nghĩ về anh nên không để ý lắm Trâm đang nói gì, nó không nghe tôi nói gì cả nên hỏi lại lần nữa, vì mãi mê nghịch viết tên anh trên mặt bàn nên tôi cũng không để ý là Trâm đã thò mặt vào xem tôi đang làm gì, nó cần nhân: “Trời ơi, này giờ tao nói mày hổng nghe, thì ra mày đang viết tên ông hả, lại còn vẽ trái tim nữa chứ...”, tôi ngẩng lên bùm miệng cười má lại còn đỏ hơn nữa, lấy tay xóa vội và quay mặt đi ngó lơ chỗ khác để tránh sự châm chọc của Trâm, bỗng tiếng ấm nước reo tu tu, nó đứng dậy bảo: “Chờ tao chút, đi nhắc ấm nước cái”, rồi nó lật đật đi ra bếp gần đó bắt ấm nước xuống chế một ấm trà khác. Bất giác tôi nhìn thấy bình hoa Cúc Đại Đóa mà Trâm đang chưng trên bàn, tôi lên tiếng hỏi: “Ê, mấy cái hoa này ở đâu vậy?”, Trâm ngó ra trong khi đang đong ấm trà: “À, đồ khuyến mãi của bà bán hoa cúc đó, bà cho thêm Cúc đại đóa”, “Cho tao nhen, đẹp quá đi.”- Tôi đưa tay mân mê mấy cánh hoa, Trâm thấy vậy liền bảo: “Ừa, lấy đi nếu mày thích. Cha, con (người) ta dạo này yêu hoa dữ à...”

Không đợi nó nói xong, tôi đưa tay rút luôn, tôi mân mê từng cánh hoa một rồi bứt từng cánh lẩm nhẩm: “Yêu...không yêu...yêu...”, Trâm đang bận bịu với cái ấm trà không để ý tôi đang làm gì, còn tôi hôm nay lại đi nổi máu mê tín bói hoa nữa, tới giờ nhớ lại mắc cười không chịu nổi.

Sau một loáng buồn tay, tôi đã “xử” hết cành hoa Cúc đáng thương, nhưng kết quả không như tôi mong muốn, cánh hoa cuối cùng tôi cầm trên tay nhằm quẻ: “Không yêu”, tôi cay cú, sao thế được nhỉ, làm lại xem nào, tôi rút cành thứ hai và cũng lên tiếng bảo Trâm: “Cho tao thêm cành nữa nhen”, tiếng nó từ trong bếp vọng ra: “Ừ, lấy đi” và tôi tiếp tục trò chơi và quẻ cuối cùng cũng lại là “Không yêu”, tôi thực sự tức mình, không thể nào như thế được. Tôi lại nói vọng vào bếp: “Trâm...âm...cho tao cành thứ ba nghe...”, và tiếng nó cũng vọng lên: “Ừ mà, thích bao nhiêu lấy bấy nhiêu...”, lần này tôi vặt cánh hoa hơi nhanh để tới kết quả cuối cùng và kết quả cũng như hai lần trước “Không yêu”.

Lúc này tôi cầm cánh hoa tức phát ói, tôi vò nát cánh hoa giục xuống dưới chiếu, Trâm từ dưới bếp đi lên thấy “bãi chiến trường” đầy cánh hoa cúc nó xém quăng luôn ấm trà, nó kêu lên: “Cái gì dạ? Mày đang làm cái gì xả rác đây nhà tao dạ?”, tôi dòm nó gãi đầu gãi tai, nhả răng cười: “Tao...chơi...bói hoa. Mà cuối cùng là ” không yêu” không hà. Thôi, cho tao cành cuối cùng đi”, vừa nói tôi vừa với tay lấy cành hoa thì Trâm cũng nhào lại bàn đặt ấm trà lên bàn và nhanh tay chụp bình hoa, bĩu môi: “Đẹp, đẹp, chỉ vì tình yêu của mày mà mày vặt trụi hết mấy cành hoa của người ta. Đẹp mày”, tôi đau khổ: “Cho cành cuối cùng đi, đi mà, bé Trâm dễ thương.”, nó lắc đầu quầy quậy: “Đã nói không là không.”, dầu cho tôi van lơn nó thế nào nó cũng lắc đầu tuốt, thấy nó cứng rắn quá tôi cũng không thêm năn nỉ nữa, bèn lấy tay nhặt hết những cánh hoa Cúc vương vãi lung tung trên chiếu đưa tay lên hít hà rồi mè nheo: “Hổng có cánh nào trúng hết trơn. Tình yêu tao vô vọng rồi, hu hu hu”, tôi bỏ đồng cánh hoa vào cái bao xộp rồi quay lại với tách trà nghi ngút mặt vui như tết: “Kệ hổng sao, tin dị đoan nhảm nhí, có duyên thì xấp lại thôi.”, Trâm bật cười rót thêm trà cho tôi và bỏ vào đĩa mấy miếng bánh quy, lèm bèm: “Mày khùng thiệt... khùng dã man luôn. Bộ mấy tụi đang yêu nó vậy đó hả, tao cũng muốn yêu cho biết”. Thế là vào bữa chiều hôm đó, tụi tôi ngồi thao thao bất tuyệt về tình yêu... và Sinh... ngoài trời nắng tắt tự khi nào, hoàng hôn đã đi ngủ thay vào đó là bầu trời đêm lung linh đầy sao.

Chương 10 Hôm sau, tôi đi học với tâm trạng vô cùng vui vẻ, tôi đi vào lớp với tâm trạng rất yêu đời, đang dung dăng dung dẻ tôi đâm sầm ngay một cô giáo: “Ồi !” cô kêu lên, hai chúng tôi đều ngã sòng xoài ngay trên sân trường, tôi vội vàng bò dậy lượm những tập sách vương vãi và cả cái mắt kiếng của cô nữa, tự nhiên tôi thấy mắt kiếng gọng đen to này hơi quen quen, tôi liếc nhìn qua bên cạnh hết hồn “Thôi chết rồi cô An, đụng bả ở đây, thế nào cũng nhớ mấy bài chép phạt à xem. Chuồn thôi”, vừa lượm lên hết đồ đạc tôi đưa vội cho cô cả chồng vở và cả cái mắt kiếng lên tiếng xin lỗi cô rồi quay lưng chạy như bay vào căn tin, len vào chỗ ngồi ngay sau chậu kiếng to dùng trong quán, tôi thậm thụt ngó ra thì thấy cô vừa một tay ôm chồng sách vở một tay đeo mắt kiếng vào lầu bầu: “Học sinh bây giờ hư quá, mắt mũi để đâu đó.”, cô bỏ đi, tôi ngồi thụt vào thành ghế ôm ngực thở phào thì có tiếng nói làm tôi giật bắn mình:

- Chơi trốn tìm hả em?”, tôi ngó sang thì ra là mấy chị học cùng lớp, trời ơi kiểu này chắc có bữa chết vì bệnh tim mất thôi. Tôi thở gấp, đập đập tay nhẹ nhẹ lên ngực: “Ừ ời, mấy chị đừng làm vậy nữa nha. Em hết hồn.”, mấy chị nhún cười vỗ vai tôi: “Xin lỗi, làm cưng giật mình. Cưng nè, này cô An phải không, lớp mình chưa chép phạt nộp cho bả đó.”, tôi gật gù: “Thì vậy em mới trốn vô đây nè. Giờ cổ đi rồi, em ra đây.”, nói xong tôi chào mấy chị và len ra chỗ quầy ngồi và kêu một ly sinh tố, đang ngồi thưởng thức thì tôi thấy một bóng người đến từ sau lưng tôi quay lại, trợn mắt miệng còn không kịp nhả chiếc ống hút ra, đó là cô An.

Cô đứng đó chống nạnh, cau mày nhìn tôi nói: “Hay quá ha, tưởng tui không biết hả. Lại còn trốn vào đây uống sinh tố nữa. Bài phạt đâu?”, vừa nói cô xòe tay ra, tôi hết nhìn tay cô lại nhìn cô trong khi miệng vẫn còn ngậm cái ống hút: “Em... chưa... chép ạ?”, cô An giắt luôn cái ống hút trên miệng tôi cắm vào ly rồi lôi tôi ra khỏi quầy nói: “Lại còn vậy nữa, chưa chép mà dám ngồi đây chơi, sướng hén.”, cô lại lôi tôi đi trong khi tôi còn chưa kịp trả tiền ly sinh tố, cô lôi tôi đi ngang qua chỗ mấy chị lớn ngồi, ai nấy đều lắc đầu le lưỡi.

Vừa lúc đó Sinh vừa bước vào căng tin, đụng ngay tôi và cô An, cô liền bỏ tôi ra nói ngay với Sinh: “Học sinh lớp anh chưa chép phạt, tôi mắng vốn đây, đọc sai lên sai xuống... tôi kêu chép phạt không chép...”. Với thái độ rất bình tĩnh Sinh kéo tay cô An lại quầy ngồi, anh bảo: “Có gì từ từ nói, nào mình vào căn tin ngồi rồi nói chuyện.”, cô An cũng miễn cưỡng đi theo anh, vừa đặt mình ngồi xuống cô đã lên tiếng: “Hôm bữa tôi dạy thay anh...”, Sinh để cặp qua một bên và với tay lấy hai ly nước để xuống một ly ỳnh và một ly cho cô An, anh gật gật: “Ừm ừm... An uống nước đi cái đã... rồi nói tiếp”, còn tôi cũng kiếm một chỗ lặng lẽ quan sát cuộc nói chuyện, tôi thấy cô An đã từ từ bớt giận, khi Sinh vừa đặt ly nước trên môi thì cô An lại tiếp: “Rất nhiều học sinh trong lớp anh đọc sai mà không ai chịu chép phạt cả”, anh lại dịu dàng nhìn cô: Chuyện đó tôi biết An à, nhưng An này, tiếng Anh đâu phải là tiếng của chúng ta, đâu thể bắt họ rành rọt hết được đâu. Với lại những người không có khả năng về ngôn ngữ thì bắt họ chép phạt cũng không phải là biện pháp hay...” “Nhưng...” - Cô An định phản bác nhưng Sinh cũng đã lên tiếng chặn trước: “Tuy nhiên... tôi cũng sẽ nói lại chuyện này với học sinh lớp tôi, và có thể đề nghị họ chép phạt, nếu họ không chép tôi sẽ phạt vì làm như thế là không tôn trọng An, vậy đi An nhé ...”, rồi anh mỉm cười tươi tắn...

Tôi thấy cô im lặng nhìn anh rồi lẳng lẳng uống cốc nước của mình, cô An đứng dậy cảm ơn anh vì cốc nước rồi bỏ đi, trước khi đi cô quay lại bảo: “Được nếu Sinh nói thế thì tôi giảm hình phạt xuống một nửa, nhưng phải tự động nộp bài phạt cho tôi.”, Sinh kéo tay cô An lại đưa cho cô cuốn sách cười mỉm: “An để quên đồ, mà An nè mốt An thử đeo kính sát trùng đi, mắt An đẹp thế sao lại giấu đi.”, tôi thấy cô đỏ ửng hai má lấy đồ từ tay anh rồi đi ra vội vã, đi ngang tôi cô ghé tai tôi nói nhỏ: “Nhớ chép phạt cho tôi đó nghe chưa, không thì chết với tôi.”, tôi tức thì dạ dạ lia lịa.

Sau khi cô An đã đi rồi tôi ngó nhìn Sinh như thể anh từ trên trời rơi xuống, kinh ngạc vô cùng, tôi cứ nghĩ là tôi đang thấy một người nào khác không phải anh. Sinh trả tiền cả ba ly nước rồi đi lên lớp không quên kéo luôn tôi đi theo, trên đường đi tôi nhìn anh soi mới kì lạ như vừa khám phá ra vật thể bay UFO, anh cau mày: “Làm gì nhìn tôi như thể tôi ở “trên” mới xuống vậy hả? Vô duyên”, như bị thôi miên tôi mở miệng trả lời anh mà không suy nghĩ: “Thầy đúng là quỷ đội lốt thiên thần...”...vừa nghe câu đó anh quay lại trợn mắt nhìn tôi...

7. Chương 11 - 12

Chương 11

“Em “chán sống” rồi có phải không? Ai là quỷ? Nói lại coi”, vừa nói anh vừa giơ nắm tay lên, dường như tôi đã biết là anh sắp cốc đầu tôi nên tôi đã nhanh chân chạy trước te te lên cầu thang đến trước cửa lớp, nhảy phóc vào bàn ngồi, con bé My nhìn bộ dạng khấn trương của tôi ngạc nhiên: “Chị bị ma đuổi sao chạy dữ vậy?”, tôi vừa thở hổn hển vừa tủm tủm cười gật gật đầu: “Còn ghê hơn ma nữa, quỷ đó. Mà quỷ này hồng phải quỷ thường... quỷ dữ đó”, vừa lúc đó Sinh cũng vừa bước vào, anh đặt cặp lên bàn bảo cả lớp: “Lúc này tôi vừa gặp cô An, và tôi vừa biết lớp ta có đến mấy người cô bắt chép phạt mà không chép, tôi mong các bạn tự giác nộp bài phạt cho cô, vì đó là thể hiện sự tôn trọng, tuy ở đây chỉ là trung tâm Anh Ngữ nhưng chúng tôi rất hoan nghênh việc các bạn thể hiện hạnh kiểm tốt.”, “Và...à...âng.” – hơn mấy chục cái miệng đáp ừ ừ, một việc chẳng mấy thích thú, các bạn có thể tưởng tượng được rằng khi về nhà phải ngồi ề cổ ra chép phạt là rất chán hay không?

Hôm nay là thứ bảy nên Sinh cũng chẳng bắt chúng tôi học hành gì nặng nề cả, chủ yếu là tự tập luyện với nhau còn giờ còn lại là giải lao... vì giờ học còn lại rất rảnh nên mọi người trong lớp làm những việc chẳng ăn nhập gì với cái gọi là đi học tiếng Anh cả, người thì lấy gương ra soi, người thì đánh cờ ca rô, người thì ngủ...người thì ngồi nói chuyện phiếm...nói tổng quan thì tình hình bây giờ thua cái chợ một chút...còn tôi thì lại ngồi tranh thủ chép phạt, phải tranh thủ chứ kéo một lát về nhà lại lăn đùng ra ngủ, qua sáng ngày mai lại quên sạch những gì định làm. Đang chú tâm chép phạt mà tôi cũng không để ý con bé My, vừa quay

qua đã thấy nó tốt lên chỗ anh từ lúc nào, con nhỏ tranh thủ ghê, tôi ngừng bút một lát để nhìn lên để xem nó làm quái gì ở trên ấy. Nó đứng chỗ bàn anh ông ọ nói chuyện, xì thấy ghê, làm chuyện gai mắt, không những cử chỉ của nó làm tôi “gai mắt” mà tiếng nói còn làm tôi rợn cả “da gà”: “Thầy ơi, thầy chấm bài hử thầy. Sao nhiều vậy thầy ha, chắc là thêm bài của hai ba lớp ở thứ ba, thứ năm và thứ sáu. Thầy cực quá à.”, Sinh vừa chấm bài vừa nhìn nó cười, anh rất vui thì phải, giọng lại còn ngọt như mía nữa chứ: “Có mấy bạn trong lớp tranh thủ chép phạt, Bé My không phải chép phạt à? Chắc bữa bé My ngoan lắm phải không?”, nó vuốt hai bím tóc chớp chớp mắt e thẹn: “Hong phải đâu, ngoan thì hong dám chắc nhưng mà cũng hong hự, bữa cô An đâu có kêu em đọc bài đâu, cổ kêu chắc giờ này chép phạt rồi đó. Em sợ cổ quá thầy ơi. Em chỉ thích thầy dạy thôi.”, anh lại cười: “Giờ bé My rảnh, bé My giúp thầy soạn mấy bài chưa chấm để qua một bên, bài chấm rồi để qua một bên. Cảm ơn bé My trước.”, “Hong có gì đâu thầy, phụ thầy em vui lắm nè, mốt cho em phụ thầy nữa nha.”- con bé My với tay nhận chồng bài kiểm tra từ anh với giọng nũng nịu hết biết...

Còn tôi sau khi mục kích “cảnh ngứa mắt” chịu không nổi cũng tốt lên bàn anh nộp bài phạt và “đòi” phụ. Thế là tôi và con bé My được phụ anh sắp bài, trong khi phụ con bé My nhí nhảnh ve vẹo, nó vừa sắp bài vừa hát khe khẽ bài “Mắt nai cha cha”, vừa hát nó vừa nhìn anh vừa nhoẻn cười, anh cũng mở miệng khen nó: “Bé My thích bài này hử, mà nhìn kĩ mắt bé My cũng giống “mắt nai” lắm đó, vừa to vừa tròn.”, nghe anh nói vậy, nó ôm đôi má hồng cười tí mắt: “Thiệt hôn, thầy khen bé My mắt cỡ quá à.”, khiếp, những lời đối đáp của hai người này làm tôi buồn...ói... sặc mùi cải lương, ...mà cái ông thầy này đúng là “đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy” mà, “tán gái” không biết ngượng mà lại còn làm ra vẻ “ta đây đàng hoàng” lắm ấy, ghê thật, đúng là tôi nghĩ không sai bên ngoài là một “thiên thần hiền chời lợi” vậy mà bên trong “ác quỷ nhe nanh”. Nhưng mà cũng phải công nhận về điểm này ông giống tôi dễ sợ. Tính tôi cũng thích làm vui lòng người khác phái bằng những lời khen dựa vào những đặc điểm nổi bật mà họ có, từ đó mà họ liêu xiêu, bán tín bán nghi không biết tôi nói thật không, cho nên họ tìm cách gặp lại tôi nói chuyện thêm với tôi về những điều tôi đã nói với họ mà họ không hề biết là tôi khen thế chỉ là đơn giản để...khen...nói cho rõ là tán tỉnh cho vui ấy mà.

Và cái điều đáng mắc cười là sau khi tôi làm thế khối chàng trai hiểu lầm là tôi “thích” họ, hoặc đáng sợ hơn nữa là có một vài anh khi được tôi khen đã tự huỷ hoại về vẻ bề ngoài của mình rồi lâm vào hội chứng Narciss (hội chứng “hoa Thủy Tiên (tự yêu chính mình)”). Nhưng có vẻ như lần này tôi đã gặp một “đối thủ” không hề kém cạnh, thậm chí còn hơn một bậc là có “sắc đẹp” và đặc biệt cao tay “tán tỉnh không lộ liễu trắng trợn” mà lại còn làm người khác “chết mê chết mệ” với cái tính “nửa lạnh nửa nóng”.

Nghe Sinh khen bé My có đôi mắt nai, tôi lườm khế nó rồi lầm bầm: “Mắt nai gì, mắt ốc bươu thì có, vừa to vừa tròn thì không phải ốc bươu là gì.”, suy nghĩ vậy tôi ngẩng lên hỏi bé My: “Này My, em đã ăn ốc bươu lần nào chưa?”, nó quay lại nhìn tôi rồi lấy xấp bài kiểm tra che ngang mặt ra chiều hoảng hốt: “Em sợ mấy con đó lắm, trông nó bự bự ghê ghê làm sao ý”, tôi mím chi cộp với nó rồi cúi xuống sắp bài tiếp trong đầu không ngừng rủa: “Yếu đuối dễ thương nhỉ, chị mi đây dòm mắt mi bỗng nhiên thấy thêm ốc bươu khủng khiếp. Còn nói mắt mi là “mắt nai” thì nghe hơi tội nghiệp con nai nào đó.”...

Nhờ có chúng tôi mà tiến độ chấm bài của Sinh nhanh kinh khủng chỉ một loáng là anh đã “xử” xong mấy bài kiểm tra, sau khi đã sắp xếp xong, anh cảm ơn chúng tôi và bảo cả lớp: “Kì này bài khó nên lớp mình làm không khả quan cho lắm, vậy đi, sắp tới bài kiểm tra một tiết, ai làm vừa điểm cao vừa có ý hay, tôi sẽ thưởng một vé xem phim dành cho hai người...và chỉ có một vé thôi đấy.” Một vé xem phim dành cho cặp đôi à, tôi và con bé My nhìn nhau, dường như là cả hai đều có một ý tưởng là người chúng tôi muốn rủ đi chính là Sinh...

Chương 12

Cái đồng hồ quả lắc trên tường phòng đang tích tắc, đã mười giờ tối rồi, cái không khí tĩnh mịch của ban đêm thật tuyệt, yên tĩnh tuyệt đối, giờ này ba mẹ ngủ hết rồi chỉ còn mình tôi ngồi chong đèn ôn bài chỉ bài kiểm tra trên lớp ngày thứ hai, lại còn bài kiểm tra của Sinh nữa, tôi chun miệng thở cái phù, đưa tay vò đầu, chết tiệt, sao mà tôi ghét toán vậy, tôi không sao nhồi vào đầu mấy cái của nợ này nổi, đã hình học thôi lại còn môn đại số nữa, nhức cả cái đầu...ôi đầu tôi nổ tung mất. Tôi bực bội đóng sầm mấy cái quyển tập toán lại, thôi kệ ra sao thì ra, ngày mai chắc lại phải nhờ vả Trâm ôn cho rồi, nó thì được cái giỏi toán không thể tưởng nhưng bù lại Anh văn thì hơi tệ, còn tôi thì ngược lại rất ẹ toán và Anh văn thì phải nói là khá đấy, mà chúng tôi lại là bạn rất thân với nhau nghĩ có mắc cười không cơ chứ. Thôi bây giờ tôi ôn

anh vẫn đây mặc dù tôi mới đi học Anh văn về hồi tám giờ, hi hi phải ôn mới có điểm tốt lấy được cái vé xem phim ấy và mời Sinh đi chứ, ôi phút giây hạnh phúc...rồi tôi tự lấy tay cốc đầu mình, lẩm bẩm: “ Ngốc, mơ tưởng hão huyền, chắc gì người ta đã chịu đi với mình. Thôi ôn bài để làm bài cho tốt cái đã.”, càng về khuya tôi học càng hứng thú, những bài tập mà Sinh cho ôn để kiểm tra, hơn trăm câu hỏi chứ đâu có ít, nhưng tôi làm rất hăng hái say mê. Tôi mãi mê làm đến nỗi ngủ gục luôn trên bàn, và tự động giật mình thức giấc lúc hai giờ sáng...hai giờ rồi đó... tôi ngáp dài đẩy ghế ra bò lên trên giường nhắm mắt ngủ theo thói quen rồi buông mình xuống nệm ngủ như chết.

Vừa đúng năm giờ rưỡi sáng, cái đồng hồ reo inh ỏi, tôi nhảy vội ra khỏi giường vội vàng xếp mền gối lại, đánh răng rửa mặt rồi thay quần áo và soạn cặp, đang vội vội vàng vàng chợt nhớ hôm nay là chủ nhật, tôi lấy tay đánh vào trán mình cái chát “Mất thiết.” rồi buông mình ngã ngửa ra giường, muốn ngủ lại cũng chẳng ngủ được nữa đành thay đồ rồi xuống dưới nhà làm đĩa hột gà ốp la cùng một ly sữa mang lên phòng ăn, vừa ăn vừa online

Vừa vào yahoo messenger đã thấy mấy cái mặt cười quen thuộc sáng lên tính tính, rồi cả đồng hộp thoại hiện ra cùng những lời hỏi thăm và chào buổi sáng của nick bạn, tôi thở dài ngao ngán, cái lũ này gặp mặt trong lớp, đi chơi chưa đủ sao mà lại còn rảnh rỗi, mới sáng sớm đã online rồi. Chợt cái nick của thầy Lâm nhảy bum ra: “Chào em, mấy nay học hành ra sao rồi? Tôi hy vọng em chưa bị Sinh đi chết.;)” thấy ghét không, thấy nick người ta sáng là biết người ta “chưa chết” rồi. Những ngón tay tôi lộc cộc trên bàn phím : ”Dạ em bị đi đến sỏi trán mà chưa chết đâu, thầy yên tâm, học trò thầy học hành vẫn tốt. ”, rồi những dòng chữ của thầy lại hiện lên: “Bị đi mà vẫn học tốt hả, dĩ dzậy ta, đúng là học trò tui mà, khác người quá. :-O ”, lại chọc giận tôi nữa rồi, tôi lập tức nộ khí xung thiên, đổi phông chữ bự tổ trác màu đỏ en enter lên cái màn hình: “ Thầy nha, thầy an ủi kiểu đó thì thôi em off đây, ko chat với thầy nữa.Hic..ở lớp bị ổng ăn hiếp tới bởi..lên đây tưởng sao lại gặp thầy. Ghét, em offline đây X(”.

Những dòng chữ ở nick thầy Lâm lại tung tăng nhảy múa: “Tui giận thôi mà, cả tuần rồi không gặp em, bận đến nỗi không online ư, có scandal nào xảy ra ko?” =)).

Tôi đoán biết mập mờ là thầy có biết chuyện gì đó nên mới hỏi câu ấy, tôi bèn đánh trống lãng đánh máy trả lời

: ”Em nhớ thầy ghê, chừng nào thầy về?;))” những con chữ của thầy Lâm lại tung tăng nhảy

: “ Câu đó ko ăn nhập, đừng có đánh trống lãng, tui hỏi có chuyện gì xảy ra ko?”, tôi múa tay liên hoàn nhanh như máy đánh một tràng: “Thì... học tới bài luyện nói, luyện nghe rồi nè, em nói được tiếng anh rồi mà nghe vẫn còn chưa tốt lắm, dấu là nghe được rồi đó, Sinh ăn hiếp em, oa oa (, ko biết thương hoa tiếc ngọc là gì cả, tội nghiệp em chưa, ngoài chuyện đó ra đâu có gì. ”.

Tôi đoán là thầy Lâm đang ngồi lắc đầu quây quây bên đó với cái tính hờ ra là không nhẽ, thầy đánh lại: “Không tội nghiệp chút nào, tui thấy ông đó dzậy mà hay, trị thẳng tay, chứ tui hiền quá, em quây banh ta lông chọi Bến Thành.[-(”, ai nói là “ông” đó trị thẳng tay, ngẫm ra tôi thấy Sinh cũng phải nhường cái tính ba gai của tôi một bậc, chứng tỏ là cái bài kiểm tra vừa được Sinh chép lại đó thôi, hóa ra cũng sợ tôi ra phết, hi hi hi, tôi cũng quây ra trò đấy chứ, hiền lành gì, bị đi là phải thôi.

Tôi vừa nhe răng cười vừa gác chân lên CPU ngồi với cái giọng phè phỡn nhất, đánh máy trả lời: “ Nói cho thầy biết, học trò thầy không phải tay vừa đâu nha, em cũng quây ổng tới bởi đấy thôi, dám đi em nà. >:P ”-

“Biết, biết, tui có nghe cô Duyên nói về “thành tích” của em, gan quá ha, dám xé bài kiểm tra, tui về tui cho biết tay. Sinh làm lại cho em bài kiểm tra là quá tốt bụng, gặp tui, tui cho trứng luôn. :-w”- những dòng chữ lại hiện lên, tôi chợt nuốt nước miếng rụt cổ, cô Duyên nói hả...sao...cổ nhiều chuyện vậy...mà hông nhiều chuyện cũng uống, tôi làm chuyện đó “nổi tiếng” quá mà.

“ Thầy “xử” em thật sao? Chừng nào thầy về? :-SS”- Tôi đánh máy hỏi mà khuôn mặt nhăn nhó mếu máo, “ Tuần sau tui về, chuẩn bị đi, ko nghiêm khắc với em ko được” – thầy Lâm lại đánh, tôi nhìn dòng chữ đầy quả quyết đó mà méo miệng: “ Chờ chờ, hai người này mà cộng tác lại đi thì còn gì là tui nữa chứ. Thôi vượt giận “người” này đi rồi hỏi lộ “người” kia sau, ghê quá, làm tội gì mà nên nổi này.” , nghĩ thế tôi bèn đánh lại: “ Ôi thầy ơi, em ngoan rồi, mấy nay em đâu có cãi Sinh miếng nào đâu, lại còn mua thuốc cho Sinh uống khi Sinh bị bệnh nữa, rồi hôm qua em ngồi ôn bài Anh văn kiểm tra 1 tiết tới 2 giờ sáng mới đi

ngủ đó.Nhiều đó đoái công chuộc tội được ko?” , những dòng chữ của thầy Lâm hiện lên một cách lạnh lùng: “ Ko, đừng hòng “mua chuộc” tui, nói địa xử là địa xử. ” [-(, tôi dùng tay cào cào lên bàn phím: “

Thầy “yêu quái” á lộn “yêu quý” , đừng xử em, nha, đợi em lấy được điểm cao của bài kiểm tra, em sẽ xin lỗi Sinh sau” , những con chữ ko ko của thầy Lâm vẫn tiếp tục hiện ra còn tôi thì lại đi mà đi mà... Qua mấy chục dòng chữ, cuộc chiến chat của chúng tôi vẫn chưa ngã ngũ, cho đến khoảng mười lăm phút sau thì thầy Lâm mới chịu tha cho tôi: “ Thôi được tha cho em đó, phải học hành cho nghiêm túc nghe chưa”, vừa nghe thầy Lâm “buông tha”, tôi mừng húm: “ Thiệt nha, khi thầy về thầy mua quà cho em đó. Giờ em off đây, hẹn gặp lại thầy ”, tức thì thầy cũng đánh trả lại: “ Đừng có “gài hàng” tui, đi công tác chứ có phải đi chơi đâu mà quà với quyết. Lộn xộn. Off đi, nãy giờ lâu quá rồi, lấy bài ra mà học tiếp, tui đi đây. Hó hé nữa coi chừng tui đổi ý bây giờ :-w”, tôi lại enter mấy otion gật gật rồi goodbye thầy và thoát ra khỏi mạng lẹ làng chứ nần ná ổng đổi ý thì khổ...

8. Chương 13 - 14

Chương 13

Chuông reng đến giờ vào học, cả lớp lục tục kéo nhau vào lớp, người cười nói huyền thuyên. Con bé My lại tung tăng đi vào lớp với dáng vẻ yêu đời, con nhỏ này mới nhắc đến nó xong lại thấy nó nhí nhảnh mà bực mình, nó gỡ cặp ra ngồi xuống cạnh tôi, nó bảo: “ Nay em ôn bài rồi nè, em ôn đi ôn lại cả ngày thứ bảy chủ nhật luôn rồi đó. Giỏi hông? Nay hổng thèm nhờ chị, em cũng sẽ ganh đua với chị để lấy cái vé xem phim, hi hi hi vé cho hai người đó. Em sẽ mời... thôi em hổng cho chị biết là em mời ai đâu, bí mật...”. Xời, việc gì mà phải bí mật với hổng bật mí, còn ai ngoài “anh thầy đẹp trai”, cứ làm như ta đây không biết mấy trò của mi vậy, ta cũng định vậy mà ai ngờ “đụng hàng” đó em. Được hãy đợi đấy, ta cũng không chịu thua đâu, nhất định cái vé đó cũng sẽ là của ta vì ta cũng rất khá mà, với lại ta “để ý” ổng trước, mi chỉ là “người thứ ba” thôi, khôn hồn thì xê ra đi. Ý nghĩ kiêu ngạo loé lên trong đầu tôi khi tôi nghe con bé My nói vậy. Con nhỏ khoác lác, bộ nó tưởng có mình nó ôn bài cả hai ngày thứ bảy chủ nhật thôi hả, tôi cũng thế mà.

Nguyên giờ kiểm tra một tiết, tôi đã vô cùng căng thẳng, mặc dù đã ôn bài kĩ lưỡng nhưng tôi cũng gặp rất nhiều “bẫy” trong câu hỏi của Sinh, đúng là lấy một vé xem phim không dễ chút nào, hơn một trăm câu hỏi đã làm tôi toát mồ hôi hột vì “sụp bẫy” không ít lần, lại tẩy tẩy xóa xóa, mấy dây thần kinh của tôi lúc này căng như dây đàn, tôi nhìn sang con bé My nó cũng “khổ sở” không kém gì tôi, còn mấy người ở dưới bàn tôi hình như cũng đang lâm vào tình trạng “sống dở, chết dở”, vì tôi thấy một số ít anh chị chắc là do đi chơi hay đi làm mà không ôn bài nên đã bỏ giấy trắng mà nằm ngủ. Còn ở trên bảng Sinh đang ngồi đó ung dung chấm bài lâu lâu lại đảo mắt xuống dòm chúng tôi.

Sau một lúc lâu tôi đã làm gần xong mấy câu hỏi, và còn một bài đọc cuối cùng nói về “Các khoáng sản tự nhiên” đã thực sự làm tôi chới với vì những câu văn lắt léo và các danh từ kĩ thuật chuyên sâu, với bài này thì không thể nào đọc mà hiểu hết được cho nên tôi đã “ăn gian” đánh dấu trả lời các câu hỏi đúng sai dựa vào các cấu trúc cú pháp của câu, chưa bao giờ tôi thấy tôi ngồi “nhai râu” lâu như lần này. Vừa chăm chú trả lời các câu hỏi tôi vừa đưa cái đít bút lên miệng cắn theo thói quen sau khi làm hết bài đọc thì cũng là lúc cái đít bút bị tôi “gặm” móp xẹp, vừa lúc đó chuông hết tiết reng lên, anh lớp trưởng vội vã đứng lên góp hết bài kiểm tra từ dưới lên trên, nhưng đến bàn tôi chỉ còn mình tôi là chưa đưa bài vì mắc bận kiểm tra lại một lượt nữa cho chắc ăn, anh lớp trưởng giật bài của tôi để góp cho đủ do quá căng thẳng tôi đã gất lên: “Chờ chút coi, làm cái gì mà dữ vậy.”, tiếng gất và cái lừ mắt dữ dần của tôi làm cho anh lớp trưởng sợ xanh mặt. Anh đành đứng đó chờ tôi kiểm tra cho hết rồi mới nộp bài.Nộp bài xong cả lớp đi về hết, còn mình tôi ngồi lại, coi lại các đáp án tương tự trong sách, và tôi đã tìm ra cái bài đọc về khoáng sản đó trong sách Reading, tôi liền lật ra đáp án ở trang sau và đọc ngấu ngiến, đọc xong tôi gần như đánh rơi cuốn

sách, tôi dụi mắt lại lần nữa tôi không thể tin được là tôi quá may mắn. Tôi đã làm đúng... gần như toàn bộ bài đọc, chỉ có sai một câu trong số mười lăm câu hỏi của bài “Natural mineral”, vậy là... trong tương lai gần thành thật mà nói thì cái vé đó sẽ là của tôi... và... và... và gì thì ai cũng biết rồi, do quá hứng chí tôi đang tay ra tung cuốn sách hét toáng lên: “Ồ ô ô hoan hô, tấm vé đó là của ta...ha ha ha, của ta...của ta”.

Lúc đó tôi đâu để ý là Sinh còn ở lại, anh chứng kiến từ đầu tới cuối toàn bộ sự “kích động” của tôi từ nãy đến giờ, anh chớp chớp mắt nghiêng đầu nhìn tôi y như là: “Em có bị sao không vậy?”, còn tôi sau khi nhìn thấy anh, tôi đứng gần như trời trồng giữ nguyên tư thế đang tay ra như vậy cũng cỡ năm phút đồng hồ, sau đó tôi nhe răng cười gượng với anh, tôi lập tức hạ tay, cúi xuống lượm cuốn sách cho vào cặp một cách sượng sùng rồi lủi lẹ vì quá què. Trên đường về tôi vẫn chưa hết hoan hỉ sung sướng, trời ơi... cái tấm vé đó là của tôi, tôi còn ngờ đây là giấc mơ kia. Tôi sẽ mời Sinh đi coi phim... phim gì nhỉ? Phim tình cảm nhé, à thôi, mấy phim đó mấy cảnh kiss ướt át mắc cỡ lắm, hay là phim hành động, thôi mấy phim bắn súng bạo lực không hợp với con nít... á con gái... à phim thích hợp nhất là phim kinh dị... để có gì tôi sợ quá có thể... ôm chầm lấy Sinh... hi hi hi... cha chả âm mưu quá đi, tội lỗi, tội lỗi hư hỏng, hư hỏng....

Rồi thứ tư lại tới, Sinh vào và phát bài kiểm tra cho lớp, anh có vẻ rất thất vọng vì lớp làm bài không tốt hơn phân nửa, ai cũng có bài và thể hiện đủ tâm trạng khác nhau, buồn có vui có, và có người buồn tình còn lấy bài kiểm tra giấy trắng xếp máy bay thả xuống lan can nữa. Tới phiên tôi, khi bài đã tới tay tôi, tôi run run giở phía trong ra xem, một con A+ đỏ chói chang và kèm theo đó là một chiếc vé xem phim cho hai người, tôi mừng phát khóc, tôi ngó qua con bé My, chừng hững vì nó cũng được một con A+ và cũng được một vé xem phim y như tôi, cái... cái này mới tức à ghen, vô lý, Sinh chỉ nói là một vé thôi mà giờ có vụ đồng hạng này là sao dzậy?

Sao cái gì mới nhen nhóm một chút hy vọng là lại tắt ngúm vậy? Giờ có muốn kiện cũng đâu có được vì Sinh là “chủ xị” cái vụ này mà, Sinh giữ lời hứa rồi thì thôi. Trời ơi sao ông bất công với con vậy? Đã sinh Du lại còn sinh Lượng... à... à phải sửa lại đã sinh H sao lại còn sinh My...đễ điên quá...Con bé My vui ra mặt, nó ngó qua tôi thấy điểm tôi cũng y chang nó mà không biết “tiếng lòng” của tôi đang nức nở, nó lay cổ tôi: “Chị ơi, My cũng A+ giống chị nè, thấy chưa My nói là My không thêm nhờ chị mà. My giỏi không, giỏi không, phen này My mới thấy đi được rồi đó.”, nó lay tôi mà tôi không còn cảm xúc nào, như hóa đá vậy, hồn bay đi đâu mất rồi, tôi ngó qua nó mà thê thảm như đưa đám: “Chúc mừng em.”, con bé lúc này quá vui mà cũng không để ý đến bộ mặt ỉu xiu như “bánh bao chiều” của tôi, nó tung tăng đi khoe khắp dãy ở dưới là nó có vé xem phim dành cho hai người, rồi nó còn lại nói là nó sẽ rủ người cho nó chiếc vé đó đi xem phim. Nhưng nó không biết là chính vì điều vô tư đó sắp hại nó, trong số những cô gái dưới kia cũng có người thích Sinh nên lập tức đổ kỵ ...

Sau khi mua nước uống vào thì tôi thấy mấy một đám bu đen bu đỏ quanh bé My, còn con bé thì đang khóc sướt mướt, tôi bước tới ngồi vào bàn thì chưa kịp hỏi nguyên nhân vì sao nó khóc nhưng khi nhìn thấy chiếc vé bị xé tan tành còn kẹp nguyên trong tập thì tôi đã hiểu ra tất cả. Giờ giải lao có kẻ nào lên lên bàn tôi xé nát chiếc vé kẹp trong tập của bé My khi nó đem trở lên cất vào học bàn và bỏ ra ngoài, tôi đoán thế.

Mọi người đều hết lời an ủi nó nhưng vẫn không làm bé My thôi khóc, nó cứ hưng hức cho đến hết giờ học, tội nghiệp con bé, nó khóc đến nổi đôi mắt của nó sưng lên mà vẫn không thôi. Kẻ nào đó thật ác tâm, bao nhiêu công sức của con nhỏ vậy mà nở nào chơi ác thế, tôi đây cũng không thích con bé My lắm nhưng thấy nó khóc đến nổi sưng cả mắt cũng thấy tội, vừa dỗ nó tôi quay xuống dưới nhìn những cô gái dãy dưới những kẻ khi nãy được con bé khoe vé để tìm ra chút gì khác lạ nơi họ, nhưng không họ vẫn làm như không có gì xảy ra, vẫn nói chuyện bình thường lâu lâu lại ném những tia nhìn thương hại lên bé My chép miệng: “Tội nghiệp con nhỏ. Đứa nào ác vậy?”....

Chương 14

Trong suốt giờ học mà bé My vẫn khóc mãi không thôi. Nó không khóc thành tiếng mà cứ ngồi đó hức hức làm cho tôi muốn điên cái đầu. Có Sinh giờ này là nó đã chịu nín từ đời nào rồi, tôi sẽ phải chứng kiến thêm cảnh trái tai, gai mắt, thôi bực mình lắm. Không có Sinh ở đây cũng được, tôi sẽ chịu khó dỗ nó vậy. Tôi choàng tay qua xoa xoa vào lưng nó dịu dàng: ” Nín,nín.”

Con bé My gục gật đầu vào vai tôi và lấy tay dụi đôi mắt đã sưng húp. Còn tôi thì thò tay vào cặp lấy cho nó mấy cái khăn giấy. Có cái vé thôi làm gì tới nông nổi thế cơ chứ. Mà càng nghĩ càng tức, đứa nào rồi hơi

đi xé của nó chi dzậy? Để tôi phải giờ này “hứng đạn” nhõng nhẽo của nó. Chẳng học hành gì được. Một bên là cô giảng, một bên nó khóc, thế thì bố ai nghe được gì?

Cái con nhỏ My này cũng rảnh nữa, đang yên đang lành đi khoe tùm lum. Giờ bị như vậy đáng lắm đó. Có thôi người ta giấu quách đi! Muốn đi coi phim với thầy thì cứ âm thầm lặng lẽ mà đi, đồ con ma nào biết... khoan! “Con ma” nào không biết chứ tôi không biết là không được... Vụ này khó xử ghê.

Cứ thế suốt buổi học, con bé My, mặt mũi thì tèm lem mà tập vở thì nhòe nhoẹt. Nó lại còn “trưng dụng” gần hết khăn giấy của tôi mà vẫn còn thút thít. Sao nó không biết là nó rất phiền nhỉ? Nước mắt lã chã kèm theo tiếng hức hức vang lên không ngừng. Con bé My với liên khúc “mít ướt” cứ thế mà “tra tấn” tôi cho đến cuối giờ học. Reng!!! Âm thanh quen thuộc của cái chuông báo giờ thô ráp vang lên. Tôi sắp thoát được con bé mít ướt này rồi, về thôi. Cả lớp ào ra, tôi cũng hí hửng đứng lên nhưng bắt gặp cái dáng “héo queo” như tàu lá, không còn chút sức sống của nó, tôi cụt hứng. Hết muốn về luôn.

Giờ mà bỏ nó về cũng kì, mà không về thì chán chết. Sao đây? “Đi cũng dở, ở không xong”. Tôi quạu quọ ngồi lại. Con bé ngồi đó ngây dại nhìn đăm đăm vào chiếc vé bị xé trong cuốn tập thở dài. Tôi lấy tay vỗ vỗ lên lưng nó lần nữa bảo: “Đỡ buồn chưa? Đi về, còn muốn ngồi đây đến khi nào? Mốt ráng làm bài tốt lần nữa để lấy thưởng.”. My cũng gật đầu, nhìn tôi cố nhoẻn cười, với tay cất cuốn tập vào cặp rồi đứng lên kéo tay tôi ra về. Tình hình có vẻ khả quan hơn rồi đó, ít nhất nó cũng không khóc nữa. Tôi là con gái nhưng cũng không chịu được cái cảnh phải nhìn con gái khóc, buồn bực khó chịu lắm. Giờ tôi mới biết vì sao con trai sợ con gái khóc đến vậy.

Ra tới nhà để xe, trong khi tôi đang lụi cụi lấy xe. Con bé My lại lấy chiếc vé ra nhìn mân mê. Nữa, nữa, nó lại sắp khóc nữa. Tôi vội gạt chống xe xuống, cất chìa khóa vào túi, nhào tới lấy cái khăn giấy cuối cùng bịt vào mắt nó, quát: “Nín liền !!! Bộ em tính cho hết nhìn thấy đường luôn mới chịu phải không?”. Con bé lập tức ôm chầm lấy tôi, nó ôm tôi chặt cứng. Nó dụi mặt vào ngực áo tôi, rỉ rả: ” Em... hic... đầu... hic muốn đầu... hic. Nước mắt... hic..t... hic tự nhiên.. hic nó ra mà.”

Bao nhiêu nước mắt nước mũi ở đâu lại tuôn ra, lại phải về giặt áo nữa rồi. Càng dở nó càng khóc to hơn. Do quá bực mình, tôi đẩy phắt nó ra, gắt lớn hơn lúc này: ” Có nín không??? Nín đi, cứ ư ử hoài làm sao người ta tính. Im lặng chút xíu cho đây nhờ.”. Ngay lập tức con bé im bặt nhìn tôi sợ hãi. Tôi lấy hơi thở ra, dựa lưng vào đuôi xe, hỏi nó: ” Xin lỗi. Mà em làm ơn nín dùm, nghe không chịu nổi. Bộ cái vé đó quan trọng với em lắm hả?”, nó mím môi gật đầu một cách rụt rè. Tôi đưa móng tay lên miệng cắn, đi qua đi lại một cách chóng mặt. Rồi vò đầu bứt tai:” Mình có nên cho nó cái vé không nhỉ? Hay là rủ nó đi coi phim. Giời ơi!!! Làm màu một chút xem nào. Nếu nó biết điều thì nó sẽ không nhận, nó mà từ chối thì mình khỏe rồi. Có cớ để chuẩn về mà không dây dưa với nó”, tôi lăm bầm rồi lòi phắt cái vé chìa ra cho nó. Nó tròn tròn mắt nhìn tấm vé trên tay tôi rồi lại nhìn tôi, giọng run run: “Chị... cho em... hả?Thiệt... sao”. Tôi không dám gật cũng chẳng dám lắc, trong bụng chỉ mong là nó đừng lấy mà từ chối: “Không em không lấy đâu. Vé của chị mà. Chị tốt quá nhưng để kì sau vậy.”, đến lúc ấy thì tôi sẽ hoàn toàn thanh thản cất vé vào cặp và có thể đi về. Nhưng có ai mà biết được chữ “ngờ”, trái với suy nghĩ của tôi, con bé nhận chiếc vé trong tay tôi với đôi mắt long lanh: ” Chị... tốt ghê... chị cho thì em lấy.... Em cảm ơn. Cảm ơn nhiều lắm” Con bé My nhảy cẫng lên hôn vào má ôm siết cổ tôi reo vang, rồi nó tiếp: “Chị vẫn là phù thủy, nhưng là phù thủy tốt bụng. Em không quên ơn chị đâu.” Hả??? Tôi bị “đánh” cái chí mạng, tôi quên là nó là người bắc, mà người bắc khi đã quen thì không cần khách sáo nữa.Ờ, chờ đã! Ai cho nó hỏi nào? Tôi chỉ cho sáo thế thôi mà nó lấy thật. Một sai lầm chết người, này trả lại cái vé đây. Nhìn nó cầm cái vé sầm soi đưa lên ánh đèn, tôi muốn đưa tay lên giặt lại nhưng lại hạ xuống gãi đầu khi nó quay lại ngoác miệng nhìn tôi cười, mà đôi mắt hí tít vì sùng, nó nằn nì: “Cảm ơn chị lắm, em hứa là em sẽ trả ơn. Với lại nay em không đi xe. Chị chờ em về nha”...lại... lại còn vậy nữa, chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?

Tôi dắt xe ra mà trong bụng nghiêng rằng trời trêu: “Lạy chúa tôi, sao mình lại có thể ngây thơ đến như vậy. Nó và ông thầy đó đều là quỷ dữ cả, mà ông kia đỡ hơn một chút. Damn....it (Quý tha ma bắt)!” (lúc này cái cụm từ đó tự dưng hiện ra trong đầu tôi, đầu tôi biết nó không tốt lành gì, nhưng lúc đó đầu óc tôi phùng phùng như lửa.)

Trên đường về, bé My lú lo nói đủ chuyện trên trời dưới đất, còn tôi thì tức muốn xịt khói... cái con bé...không biết điều... Tôi phóng như bay trên đường vì tức tối, chắc cũng phải trên 50 phân khối.

Sau khi về đến nhà rồi, tôi nén cơn điên tươi cười chào ba mẹ rồi đi lên phòng. Vừa đóng sập cửa phòng lại.

Tôi quăng cặp qua một bên, nhào lên giường cầm chiếc gối đập đầu liên hồi vào đó và gào lên: " Trời ơi!!! Ăn gì mà ngu dốt vậy. Tự đứng lại đưa nó cái vé. Ngu quá... ngu quá... trời ơi là trời"... Vừa lúc đó chuông điện thoại reo, tôi bắt máy: " Thầy..."

" Tui nè, "thầy yêu quý" của em đây. Mai tui về rồi. Có đem quà cho em đó. Nghe nói là em đạt điểm tối đa trong kì kiểm tra này phải không? Chúc mừng! Phải vậy chứ?"- Thầy Lâm đó, lúc nào cũng hiện ra như tiên vậy. Tôi để ý mỗi lần tôi có chuyện gì buồn là cũng có mặt ổng cả.

" Mai thầy về rồi hả. Mừng quá. Thầy về dạy là tốt rồi, quà cáp gì, bữa đó em giỡn thôi mà." – tôi trả lời trong khi ngón tay vẫn đang nhàu nát áo gối vì tức. "Em đừng có giả bộ, đi mà không đem quà về cho em thế nào cũng nghe em cảm rằm suốt cả buổi. Tui dạy em suốt bốn năm bộ tui hổng biết hả? Mà nói mừng gì mà nghe giọng yếu xìu vậy? Bộ sợ tui về tranh dạy với Sinh của em hả?" - Thầy Lâm lại lù lù bầu trong điện thoại. Tôi đang buồn thúi ruột, tâm trí đâu nữa mà quà với cáp, giờ tôi chỉ muốn đi ngủ thôi, ngủ để quên buồn. Tôi bảo: " Ủ! Mai em gặp thầy trong trường. Giờ em mệt lắm, muốn đi ngủ thôi. Mai, thầy nha.". Tôi nghe thầy Lâm chép miệng: " Rồi, lại bị gì nữa rồi. Xuống tinh thần thấy rõ luôn. Thôi mai gặp. Giờ đi ngủ cho ngon đi. Bye", rồi thầy cúp máy. Tôi ôm gối tiếp tục màn "đập phá" cho hả giận, đập phá chán lại lăn ra giường ngủ bỏ cả bữa cơm tối.

9. Chương 15 - 16

Chương 15

Ngày thứ năm, tôi vừa đặt chân lên bậc cửa lớp thì đã nghe tiếng bé My nũng nịu: "Thầy ơi. Thầy rảnh hông? Thầy đi coi phim với Bé My nha. Vì bé My không rủ được ai cả.". Rồi tiếng Sinh đáp trả hơi ngập ngừng: "Sao ác vậy? Bé My dễ thương vậy mà không ai đi... cho thầy năm phút để suy nghĩ nha.". Tôi ráng đứng chờ đợi nghe câu trả lời của Sinh rồi mới vào lớp, cứ trả lời là "thầy bận" cho tôi đi, đừng trả lời câu nào khác.

"Ừ, cuối tuần này thầy cũng không bận. Thầy sẽ đi với bé My.", con bé My reo lên như bắt được vàng: "Hoan hô, cảm ơn thầy." Một câu trả lời khuyến mãi thêm nụ cười đẹp như mơ đã làm tôi choáng váng. Lại thêm một "cú sốc kinh dị" nữa. Con bé đáng ghét, nó thiệt là mưu ma chước quỷ, nó dám "phồng tay trên" của tôi... nó sẽ biết tay tôi... tôi ghét nó... tôi căm thù nó...tôi... Cái "ông già" ấy cũng dở hơi nữa, nghĩ thế nào mà lại nhận lời nó thế? Còn tôi đây bỏ cho ai? Tôi ghét cả hai người...

Tôi không định vào học ngày hôm nay đâu, nhìn hai người đó mắc công lên tầng xông diên bắt tử lắm. Đi về cho yên chuyện. Nghĩ vậy tôi liền quay lưng đi xuống cầu thang, đang đi lững thững thì thầy Lâm từ đâu ra vỗ vào vai tôi cái bộp, thầy nhẹ nhàng: "Chào học trò cưng, em tính trốn học hả?", tôi dờm thầy cố nén bực dọc tươi cười: " Trốn rồi mất quà sao. Em đi mua nước thôi mà.". Nghe tới vụ quà cáp thầy Lâm chau mày: "Học trò thảo ghê nhỉ. Thầy đi về hổng hỏi han gì mà đòi quà rồi. Mà thôi, con nít, không chấp. Nè".

Thầy lục cặp đưa cho tôi một cái vòng mộc gỗ, một cái đĩa CD của Trademark. Thánh thần ơi! á CD này tôi lùng tìm khắp thành phố mà không thấy mà nay có rồi, sung sướng quá. Tôi ôm siết cái CD trong tay lầm nhảm: "Oh my god, my god. Đồ hiếm, đồ hiếm. Cảm ơn thầy, thầy number one.", thầy cười ha hả xoa đầu tôi: "Được, number one thì được. À! Còn có hai cái vé đi hội chợ nè. Cho em luôn, rủ ai thì rủ."

Vừa nghe tới hai cái vé làm tôi lại liên tưởng cảnh khi nãy, nồng độ máu diên của tôi lại chạy ngược lên. Ngay lập tức tôi cầm đĩa CD lẫn cái vòng, mấy cái vé đưa lại cho thầy Lâm, cau có: "Em trả thầy hết nè. Giờ em đi về đây. Trốn học hôm nay luôn. Diên rồi, quê rồi.". Cái thái độ kì quặc của tôi làm thầy Lâm không hiểu mô tê gì hết, thầy khệ nệ xách đồ quà chạy theo tôi: "Ê, ê. Gì kì vậy? Em bị hăm hả? Tui quýnh chết bây giờ. Ráo mua quà cho đã giờ không lấy là sao?", sẵn cơn diên đang cuộn cuộn tôi quay lại trút giận lên thầy luôn, tôi quay lại gắt: "Ừ đấy, em hăm, em diên. Em ghét cái ông đó, em ghét con bé đó, em ghét thầy luôn. Em về...Vĩnh biệt...".

Thầy Lâm đuổi theo nắm dây cặp tôi kéo lại: “Ê , vừa phải thôi nha. Tui làm gì mà ghét tui? Em đang giận ai mà điên dữ vậy? Cái ông thầy Sinh đó hả? Ngồi xuống kể tui nghe.”. Nói xong, thầy cầm dây cặp kéo tôi ngồi xuống chân cầu thang. Sẵn đang có người cần chia sẻ, tôi phun ra một tràng cho hạ hỏa. Sau khi nghe xong câu chuyện thầy Lâm nhìn tôi mỉm cười vỗ vai an ủi: “Thua keo này bày keo khác. Đừng nản chí... nhưng có điều...”, tôi nhìn thầy lạ lẫm: “Nhưng sao hả thầy?”.Thầy Lâm cau mặt lại đưa hai tay véo hai má tôi lèm bèm: “Cái tội ngốc là một nè. Cái tội vô duyên, dám trút giận lên tui là hai nè, và điên khùng là ba. Chừa chưa?”, vì đau mà tôi la oai oái: “Ồi, đau quá!!! Tha cho em. Em chừa rồi, em chừa rồi.”.

Khi thầy Lâm bỏ tay ra, tôi ngồi đưa tay xoa xoa hai má đầy những vết đỏ phụng phịu: “Thầy ác còn hơn Sinh nữa, néo đau quá. Ui da! Em ngốc chỗ nào?”. Thầy Lâm theo thói quen đưa tay miết cằm: “Lại còn không nữa hả? Tự dưng đem cho con bé My đó cái vé làm gì?”, tôi đưa tay lên gãi đầu: “Em đâu có ngờ con nhỏ đó đúng túp “tự nhiên như người Hà Nội” đâu?”. Vừa lúc đó chuông reng lên, thầy kéo tôi đẩy về phía cầu thang bảo: “Thôi tới giờ học rồi, đi học đi.Chuồn là biết tay tui.”

Chương 16

Thế:thua thay em yeu anh0

Nhác thấy mặt tôi, con bé My đã lảng xảng: “Chị ơi, em mời thầy đi. Thầy đồng ý rồi đấy chị ạ.”, tôi nhìn nó mỉm cười à lên một câu ra chiều ngạc nhiên lắm. Con quỷ... ta bẻ cổ mi...lại còn khoe nữa hả? Mới dần được cơn tức xong, giờ nó lại “quạt” cho bùng lên. Nghe nó líu lo mà lòng tôi ghen ngào.Mình quả là điên, vừa điên vừa ngốc! Nó thì vui rồi chủ nhật được đi xem phim với Sinh còn mình lại nằm nhà...chán ngắt.

Sinh cũng “không biết” nổi lòng của tôi, anh vui vẻ đến bên tôi mỉm cười: “ Chủ nhật đi xem phim sướng ha.” Tôi cười nhạt thách đáp lại anh: “Vâng! Nhưng sướng đâu bằng ai kia, đi hai mình mới vui. Thế mà dám bảo cô An không rảnh cuối tuần cơ đấy.”. Nghe tôi nói móc nói mỉa thế, anh cau mặt lườm tôi: “Lại ăn nói kiểu đó nữa. Muốn tôi ột kí vào đầu không hả? Ai với ai?”.

Tôi nhìn anh cong môi lên, nói khoáy thêm tiếng nữa: “Em nói ai đó chứ có nói thầy đâu. Ngộ à!”, nói xong tôi cặp cặp quay lưng đi xuống bànбет ngồi học. Sinh phùng mang khoanh tay thở dài, còn con bé My hết nhìn tôi rồi lại nhìn anh chả hiểu gì cả.

Suốt buổi học nổi buồn chán cứ lơ mơ trong tôi. Hề nhìn Sinh tôi lại thấy ghen ghen nơi cuống họng. Sao mà chán ghê ta! Có lẽ là ngày chủ nhật tôi nên ngủ suốt cả ngày. Vì biết đâu trong mơ tôi sẽ mơ thấy anh và tôi đi xem phim thì sao, như thế còn được hơn nhìn thấy con bé ấy cứ lờn vờn bên anh....

Khi nghe tiếng chuông reng, tôi là người vọt ra trước nhất. Đi về cho lẹ để ra quán ngồi nhâm nhi để “quên” buồn. Khi tôi đang để xe tôi thấy thầy Lâm và anh đứng nói chuyện ở hành lang phòng giáo vụ ra chiều vui vẻ lắm, cái nụ cười quyến rũ đó giờ tôi thấy ghét kinh khủng. Với ai cũng cười được. Tôi thất thểu dẫn xe ra khỏi chỗ giữ, cúi mặt xuống đất lắc đầu chán nản rồi lẩm nhẩm: “ Cuối tuần này mình làm gì đây, lại đi ra quán cà phê và ngồi ngắm sao hả?Hay vặn máy lạnh trong phòng và cuộn mền nằm ngủ?” Tên giữ xe thấy thái độ tôi như thế cũng mắc cười, hần chọc: “ Sao vậy, thất tình hả cưng? Cuối tuần không ai đi chơi với cưng hả?Anh đi cho nè.”. Á à! Dám chọc bà à, bà đang cơn điên đây. Mày tới số rồi. Nghĩ thế tôi buông thõng hần một câu: “Dạ, cảm ơn lòng tốt của anh. Anh lo thu tiền giữ xe đi, đừng ở đó rảnh rồi lo cho em, bảo vệ la anh bây giờ. Em đang vội, anh vui lòng thu tiền giữ xe nhanh lên chút được không?”. Gã giữ xe cứng họng nhìn tôi, tức tối lắm nhưng tất nhiên hần không thể phản bác gì. Tôi đã quá lịch sự.

Gần ra tới cổng trường thì tôi nghe tiếng thầy Lâm gọi ý ới sau lưng: “ H, H. Chờ chút!”. Thầy chạy đến gần tôi đứng thở dốc: “ Thoát cái là thấy ra tới đây rồi. Cái vé hội chợ này quên lấy nè.Một vé đi được hai người, em dẫn bạn đi cho vui, tui cũng rủ bạn đi nữa.Đi quây chơi đi, thứ bảy cũng không bận gì.Bật mí ghen, bạn tui đẹp trai lắm.”

Cái này làm tôi hơi què à nha, ổng cứ làm như tôi thấy người đẹp trai nào cũng nhảy vô vậy đó. Mê đẹp trai thì cũng phải có mức độ chứ. Mà thôi kệ! Thứ bảy học xong, rảnh rồi đi chơi cho đỡ buồn. Về nhà buồn chán cũng vậy. Tôi gật đầu nhưng lại nói dối: “ Được, em đi. Mà em đi tại em chán thôi, chứ ông bạn đẹp trai của thầy em không quan tâm. Em đâu có bạ người nào đẹp trai mà em cũng mê đâu.”

Thầy Lâm gật đầu cười với tôi: “ Rồi, rồi. Biết rồi, xin lỗi. Nói tóm lại là có đi phải không? Đúng 7 giờ

chờ tui ngay ở cổng hội chợ đó. Nhớ ghen... Nhắc lại lần nữa là đúng 7 giờ đó...”, tôi cũng ừ hử chào thầy rồi leo lên xe về... Khi về nhà, thấy mặt tôi mẹ hoan hỉ: “Con cưng, chủ nhật đi lên ông Ngoại dự đám giỗ. Cậu Phú con về”. Tôi đáp ừ xù “Dạ.”, rồi thưa mẹ đi lên phòng, mẹ nhìn theo tôi ngơ ngác: “Con nhóc này lạ thiệt, bình thường nó nghe cậu Phú về là nhảy nhồm lên “quà con đâu”, mà nay tỉnh bơ vậy. Mà mấy ngày nay thấy nó cư lơ mơ vậy, giống như người chết rồi vậy á.”

Ba tôi mỉm cười nói với mẹ: “ Kệ nó đi em, đi học về mệt mà. Ngày mai nó lại tung bừng cho coi.”

Trời! Ba mẹ nào có biết tôi “ I’m in sorrow of love (tôi đang thất tình)” đâu, có còn tâm trạng nào mà đủ đờn như mọi khi, mà nghe đến cậu Phú lại nhớ đến cái ông Sinh đó. Người đâu mà giống nhau thế? Tôi bật máy lên check mail thì cậu Phú tôi đang online liền boom vào nói chuyện với tôi: “Con à, cậu sắp về. Mai là lên máy bay. Chủ nhật cậu gặp con nhé. Có quà cho con nè. Cậu đang làm việc, sẵn online hỏi thăm con chút. :> ” Tôi bật cười, lần nào về mà cậu chẳng có quà cho tôi, chỉ có tôi là chưa có quà cho cậu thôi, nhưng tôi sẽ cố gắng khi nào rảnh rồi thì thiết kế một cái lịch tặng cậu mới được.

Tôi được ba trang bị áy vì tính từ rất sớm nên chuyện vọc phần mềm với tôi là một thú tiêu khiển khá ư là hay. Nhờ nó mà tôi đi trước lũ bạn ở trường ở khoản tin học và lâu lâu lại làm rộ lên chuyện buôn bán ảnh do tôi thiết kế theo đơn đặt hàng của chúng nó, vui lắm kia.

Tôi định sau khi tốt nghiệp lớp 12 này sẽ đi theo ngành đồ họa và tiếng Anh, tôi thấy ngành đó rất hợp với tôi.

Tôi đánh trả lời lại cậu: “ Dạ, con cảm ơn cậu nhiều. Cậu ơi, mấy tháng nay ở trường con học anh văn có ông thầy giống cậu lắm, khoảng 85 %. Có khi nào ông là anh em họ với cậu không? ;;) ”.

“ Giống 85% hả con :-O ? Ừ nhiều khi anh em rơi rớt đâu không biết Mà đẹp trai giống cậu hả? Chắc không bằng đâu nhỉ, cậu đẹp trai hơn. Con vô coi kĩ lại đi) .Giỡn thôi. Con chưa ngủ hả?”. Tôi ôm bàn phím cười nắc nẻ. Cậu Phú tôi là người rất đẹp trai và dễ thương... nhưng dễ thương thứ mấy trong nhà thì không biết, vì nhà tôi có nhiều cậu dễ thương lắm. Mặc dù cậu chỉ là cậu họ, nhưng tình thương của cậu đối với tôi thì không thua gì mấy người cậu ruột cả. Tôi muốn gì cậu cũng gửi cho, nhà tôi gặp khó khăn gì cậu cũng giúp đỡ.

Khi tôi còn nhỏ, tôi hay ước nếu có người yêu thì tôi cũng mơ ước có một người giống như cậu. Đúng là cầu được ước thấy, gặp thì gặp rồi đó mà đâu có dễ thương bằng. Thậm chí là còn đáng ghét, rất đáng ghét.

“ Dạ con sắp đi ngủ đây. Cậu làm việc vui nhé. Bữa nào được con sẽ gửi hình ông cho cậu coi. Không giống không ăn tiền B-) Oáp!!! Giờ con buồn ngủ quá (:| . Con off đây. Hẹn gặp cậu chủ nhật.BB, G9”-Tôi mỉm cười đánh lại. Những con chữ của cậu lại lần lượt hiện ra: “Ngáp gì mà to thế. Nhớ đưa tay che miệng lại kéo ruồi bay vô) . Ừ, bye con, sao lũ trẻ bay giờ phát minh ra ngôn ngữ chat lạ quá vậy, bb là bye bye, rồi G9 là good night. Tiện nhỉ.”....

Tôi vừa đưa tay tắt máy thì điện thoại reng, tôi cầm máy a lô thì tiếng con Trâm vang lên: “Tao nè. Sao rồi, chủ nhật đi coi phim với anh phải không? Sướng quá ta.”. Tôi gần giọng với nó: “ Rất tiếc đã làm mày thất vọng, nhưng chủ nhật tao sẽ đi lên ông Ngoại dự đám giỗ. Còn tối đến thì nằm nhà hoặc qua mày chơi. Còn ảnh hả, quên đi.”

“ Huh??? Dzậy là sao? Mày có vé rồi sao lại nằm nhà?”- Trâm ngạc nhiên hỏi lại. Tôi đoán là cái mặt nó lúc này không khác với cái muống là mấy, vì nó ưa nghech mặt ra mỗi khi ngạc nhiên.

Tôi bèn kể từ đầu tới đuôi cho nó nghe chuyện mấy nay tôi chưa có dịp kể vì không qua lớp nó chơi. Tuy Trâm là bạn thân của tôi nhưng lại không chung lớp, kể ra thì Trâm và tôi cũng có duyên kì ngộ rất lạ, tôi biết nó là bạn của bạn cùng bàn với tôi đầu năm lớp 11, nhưng tôi quen nó trong một dịp ca nhạc của trường, nói chuyện hạp quá nên “kết dính” nhau từ đấy. (Tính cho đến nay thì Trâm và tôi đã chơi được bảy năm rồi, và chuyện của tôi và Sinh ngày đó thì nó và thầy Lâm là hai người “rấp tâm vun vén”)

Vừa nghe tôi kể hết, nó hét trong điện thoại làm tôi muốn thủng màng nhĩ: “ Trời ơi !!!! Ngốc tử! Mày có điên không vậy?”. Tôi lảm lét lí nhí: “ Hic... tại con nhỏ kia không biết điều, đâu phải tại tao. Tao bị thầy Lâm nhéo, giờ tới mày chửi nữa hả? Thôi bỏ qua đi, thầy Lâm rủ thứ bảy này đi chơi. Mày đi nha, vì tao có vé đi cho hai người, thầy Lâm cũng rủ bạn. Nghe nói bạn ông đẹp trai lắm.”, tiếng Trâm cười khúc

khích: “Được, duyệt. Tao cũng muốn gặp thầy Lâm cho biết, nghe mày kể ổng vui lắm. Ok, bảy giờ qua chờ tao hen.”....

10. Chương 17 - 18

Chương 17

Y hên, đúng bảy giờ tôi và Trâm đã có mặt nơi cổng hội chợ. Thầy Lâm thấy chúng tôi đã đưa tay vẫy: “ Đẳng này nè.”, tôi và Trâm vui vẻ đi tới: “ Thầy tới hồi nào vậy? Thầy chờ tụi em lâu không? Sẵn đây, thầy ơi, đây là bạn thân của em nè. Trâm, mày cũng biết thầy Lâm rồi chứ hả?”. Trâm lập tức gật đầu chào thầy và nói: “ Dạ, chào thầy. Em nghe H nói về thầy nhiều rồi giờ mới gặp.” Thầy Lâm liền lên giọng rồi giả vờ lườm tôi rồi nhìn Trâm hỏi: “Nó nói nhiều về tui hả? Thiệt hôn? Chắc toàn nói xấu không chứ gì?”. Trâm cười gãi đầu, nó cũng đùa: “ Dạ, không hẳn. Nói xấu thì ít mà nói tốt thì nhiều.”. Thầy lập tức quay ngoắt qua tôi đưa tay nhéo đùa tai tôi: “ Dám nói xấu tui. Em nói gì hả? Có lòng tốt dẫn em đi hội chợ phí quá đi”. Tôi giả vờ xụ mặt: “Đau quá. Sao thầy toàn khoái nhéo tai em thế? Em có còn cấp 2 nữa đâu.”, rồi tôi ngó nghiêng hỏi thầy: “ Thầy nói hôm nay dẫn bạn đi mà, em có thấy ai đâu?”. Thầy Lâm nhìn chúng tôi cười bí hiểm: “ À, “hắn” đi gửi xe. Chắc là đông quá nên ra trễ đấy.Chờ chút.”. Tôi và Trâm nhìn nhau rồi lại nhìn thầy khó hiểu, cái nụ cười của thầy Lâm làm tôi nổi húng tò mò, thiệt là nộn không biết người này là ai đây?Thầy Lâm bảo chúng tôi đợi chút rồi lại trở vào chỗ để xe để kêu người ấy.

Khoảng mười mười lăm phút sau thì thầy Lâm trở ra thầy kéo tay tôi và Trâm: “ Ra tui giới thiệu bạn tui nè.”. Chúng tôi lót tốt theo chân thầy, vừa đi tôi vừa tôi vừa đùa cợt Trâm: “ Nghe quảng cáo dữ lắm giờ mới gặp à nhe.”. Vì lo quay qua quay lại tôi đụng vào người ấy cái cốp, “ Ouhh!!”-tôi đưa tay ôm mũi và nhìn lên. Ô!! Sao Sinh lại có mặt ở đây?Tôi ngạc nhiên hết xiết. Anh nhìn tôi hỏi: ” Có sao không? Đi mà để mất mũi ở đâu vậy?Đưa tôi coi.”. Anh cúi xuống sầm soi vào khuôn mặt tôi, hôm nay anh không đeo mắt kiếng (hay là đeo kiếng sát trong?), đôi mắt đẹp mắt hờn! Tim tôi lại nhảy lambada.Tôi chột đồ ửng mặt đẩy anh ra và kéo tay Trâm đi trong khi nó đang luyến quỳnh chào anh: ” U..ơ..chào thầy ạ, em Trâm là bạn thân của H.Mày kéo tao đi đâu vậy?” – Tôi lôi Trâm đi cũng khoảng mười thước và không hề quay đầu lại, tôi nghe tiếng thầy Lâm cười khúc khích phía sau: ” Này, đi nhanh thế, chờ tụi tui với.”. Bị tôi lôi đi xềnh xệch như vậy Trâm cũng buồn cười: ” Mày sao vậy? Có Sinh đó, mày thích Sinh cơ mà. Đi chậm lại đi”. Thích thì có thích thật đấy nhưng sao thấy ngại quá chẳng biết nói gì, nên tôi cứ lôi Trâm lăm lúi đi. Cứ thế nguyên chặng đường đầu kẻ đi trước người đi sau trông buồn cười đến ngất ngư. Cả một hội chợ rộng lớn, tôi ghé chỗ này đến chỗ kia liên tục báo hại làm Sinh và Lâm theo đứt hơi.

Sau một lúc đi vòng quanh hội chợ mệt lử. Vì thấm mệt và nổi giận với tính hay cả thẹn của tôi thầy Lâm nổi quạu: ” Ê, em định bắt tui tui thắp tùng theo em đi hết đêm luôn chắc. Đi chỗ nào đi một chỗ thôi, queo tùm lum.” Tôi cũng quay lại cầu nhàu: ” Em cũng đâu có muốn đâu, tại đi ở đây có gì hay lắm đâu. Toàn là gì đâu không hà.” -Sinh thì có vẻ là người dễ chịu nhất đám vì tôi không nghe anh phàn nàn gì cả. Còn Trâm thì suốt buổi tôi nghe nó hết lấu tấu với thầy Lâm và quay qua cười tôi, giá mà tôi có tâm trạng thoải mái bằng nửa nó thôi thì hay. Chung quy buổi đi chơi hội chợ này không hấp dẫn lắm chỉ vì “ông già” đó làm tôi mắc cỡ. Sau khi đi lung tung chán chê mà chả có gì, Lâm gợi ý: ” Thôi, đi hoài mà chả có gì. Chúng ta đi vào café uống đi. Ở đó có nhiều sách hay lắm đó.”-Một ý hay nhỉ, chúng tôi đều gờ tay đồng tình. Thế là một đường thẳng tắp, chúng tôi ra café Book đường Nguyễn Huệ.

Wow! Một quán café rất dễ thương ấm cúng với máy lạnh phả mát rượi và tiếng nhạc êm dịu, mấy ly café bốc khói nghi ngút ở bàn bên cạnh và một đồng sách ngoại văn lẫn nội văn trên kệ. Nội nhìn thôi cũng chóng mặt rồi. Vừa ngồi xuống thì Lâm đã “rủ” bạn tôi ra quầy chọn café đi bỏ tôi và Sinh ngồi lại bàn (cái cơ rất hay nhỉ). Anh chống cằm nhìn tôi mỉm cười: ” Hôm nay ít nói nhỉ?Hiền thế? Chưa bao giờ thấy em dễ thương như hôm nay.”, tôi cầm ly trà uống liếc chỗ khác thẹn đỏ mặt buông thõng một câu trêu tức anh cho đỡ căng thẳng: ” Em dễ thương lâu rồi. Chỉ có thầy là hôm nay bất ngờ thôi, hiền quá, lại tỏ ra rất ga lăng nữa. Thầy hôm nay bị ai nhập rồi à? Lại tán tỉnh em, thầy lộ liễu thật.”. Anh vẫn mỉm cười, ung dung đưa ly trà lên miệng nhấp: ” Vớ vẩn, tôi khen em dễ thương chỉ vì hôm nay em không nhảy đong đong lên như mọi bữa. Chứ tán tỉnh em hả, đợi đi, khi nào lớn lên một chút hăng hay. Tôi không thích tán tỉnh con nít.”

Tôi giận điên người, dám xỏ xiên tôi thế à, đợi đấy tôi sẽ cho biết tay. Vừa lúc đó thầy Lâm và Trâm đã trở lại, hai người trên tay cả đồng sách, thầy Lâm bảo: " Nãy giờ nói chuyện gì vui vậy? Coi sách nè, toàn cuốn hay thôi.". Vừa nói thầy vừa thấy lên bàn một cốc sách cho tôi, Trâm nhìn tôi nói: " Có gì không hiểu mày chỉ tao nha. Sách ngoại văn nè, tao đọc thử cho biết.Mày giỏi tiếng anh nên tao yên tâm. Với lại có mấy thầy ở đây nữa.", tôi nghe rồi cười với nó một cách tự mãn. Lúc đó anh bồi bưng ra hai ly café và hai ly nước cam.

Sinh sau khi lấy một cuốn sách lật ra để trên bàn gác tay đọc, rồi lấy tay gỡ phen cà phê ra quây đường. Anh nhướn mày khẽ nhìn tôi tinh quái chép miệng: " Giỏi mà bị một bài chép phạt, quên dấu chấm cuối câu và một điểm F. Ai vậy ta?". Tôi tức nghẹn họng....và cũng hơi quê với con Trâm mặc dù nó đã biết hết những chuyện này, còn Lâm thì cố nhịn cười đưa tay khuấy cốc cà phê nghi ngút khói.Lúc này đầu óc đầu mà đọc sách, nhìn cái mặt thản nhiên của Sinh tôi tức hộc máu. Hôm nay tôi yếu ớt tới nỗi không đáp trả lại được một câu. Tôi đóng sầm cuốn sách trước mặt lại để qua một bên với tay lấy cuốn khác. Ô! "Cuốn lồng đèn đỏ treo cao" đây mà, tôi đã xem phim thấy nó rất hay, nghe mẹ nói khi một tác phẩm được dựng thành phim thì chắc chắn cuốn truyện đọc sẽ còn hay hơn. Tôi cầm cuốn sách lên hoan hỉ: " Trâm này, cái này tao coi phim rồi. Nhưng chưa coi sách bao giờ. Chắc chắn nó sẽ hay lắm.", rồi tôi lật đặt mở cuốn sách ra. Nghe tôi nói vừa lúc đó Sinh và Lâm ngẩng lên cùng một lượt, Sinh đưa tay giật phăng cuốn sách tôi đang đọc và đứng lên cất vào giá cao. Trâm cũng tròn mắt trước hành động này.Tôi miệng chữ Ô, mắt chữ O ré lên: " Thầy làm gì vậy? Đến sách mà cũng không cho em đọc là sao? Thầy quỷ dữ...đọc tài...". Lâm thở phào ngồi xuống, Sinh với tay lấy một cuốn sách khác đưa cho tôi bảo: "Cái đó không phải cho con nít. Em nên đọc cái này.", tôi cầm tựa đọc và nhả mặt: " Hoàng tử bé.Cái này em đọc hết rồi.Đưa cho em cuốn kia. Không thích đâu.". Mặc nhiên cho tôi cầu nhàu, anh thản nhiên ngồi xuống khuấy cà phê và xem sách tiếp. Tôi ngồi đó mặc chủ ị một đồng, đưa tay lật hết trang này đến trang kia của quyển sách một cách thô bạo: " Xoạch, xoạch.", cứ hai ba lần như vậy Sinh chịu hết nổi, nổi quạu: " Em có thôi đi không? Tôi làm như vậy là để bảo vệ tâm hồn đen tối của em không bị vậy bẩn đấy."- Hả? Tôi và Trâm tròn mắt nhìn anh còn Lâm thì ôm bụng cười như điên: " Ha ha ha....", Trâm ngơ ngác nhìn anh hỏi: " Sao thầy lại nói vậy, tâm hồn đen tối là vậy bẩn mắt rồi còn đâu mà bảo vệ ả?". Sinh gãi đầu: " Cái này, Trâm không hiểu đâu. Tôi nói thế là vì...", anh lúng ta lúng túng không thể nào giải thích cho Trâm về cái sự ví von của anh về cái "tâm hồn đen tối" của tôi là như thế nào.

Chỉ có Lâm là ngồi vừa đập bàn vừa cười. Cười đã đời thầy ngẩng lên thì thảo nhỏ nhỏ vào tai Trâm, tức thì nó cũng phá lên cười chỉ có tôi là vẫn chưa hiểu gì. Tôi gặng hỏi mãi mà nó không nói chỉ trả lời: " Muốn gì thì hỏi thầy Sinh ấy. Tao không nói đâu." (Sau này Sinh bảo lại cho tôi biết sở dĩ anh nói thế là vì ở cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới mà biết yêu , biết ghen như tôi thì cũng đã đen tối đi phần nào rồi chẳng còn ngây thơ nữa). Rồi mọi người lại cúi mũi nói chuyện, xem sách uống café, lâu lâu Trâm không hiểu quay qua hỏi tôi, tôi lại "bán cái" qua bên kia cũng không quên cầu nhàu chuyện "Lồng đèn đỏ treo cao"...

Sinh tức mình đứng lên lấy cuốn sách lật mấy trang rồi đưa qua cho tôi bảo: " Đọc đi, tôi mệt lắm rồi đó.". Thầy Lâm vội đưa tay định giật lại cuốn sách thì bị Sinh ngăn lại: "Cứ để cho nó đọc cho vừa lòng đi.". Tôi cầm lấy cuốn sách đọc lướt qua vài dòng, tôi lập tức xám mặt đồng sách lại thấy qua chỗ anh trở lại, rồi từ chuyển qua ngưỡng chín mặt, còn anh thì hăm hăm: " Vừa lòng chưa? Cát được rồi chứ?". Tôi gật gật đầu không chút phản đối lại còn ngoan ngoãn ngồi đọc cuốn "Hoàng tử bé " và cố quên đi những gì tôi đã đọc khi nãy...chốc chốc Sinh lại ném tia mắt qua tôi rồi tùm tùm cười hỏi: " Em đã đọc thấy gì trong "Lồng đèn đỏ treo cao" thế?". Tôi nuốt nước bọt đỏ mặt tía tai giờ cuốn Hoàng tử bé cao hơn để hông che đi khuôn mặt mình. Xấu hổ muốn độn thổ luôn. Con Trâm cũng ghé tai tôi hỏi: " Mày đọc gì trong cuốn hồi này mà giờ ngoan dữ vậy?Chuyện ma hả?- Tôi lắc đầu quây quây, ấp úng: " Còn hơn.. ma nữa...đó là tiểu thuyết...sex...toàn tập." Trâm giật mình " Hả??? Ghê quá."

Y hên, đúng bảy giờ tôi và Trâm đã có mặt nơi cổng hội chợ. Thầy Lâm thấy chúng tôi đã đưa tay vẫy: " Đẳng này nè.", tôi và Trâm vui vẻ đi tới: " Thầy tới hội nào vậy? Thầy chờ tụi em lâu không? Sẵn đây, thầy ơi, đây là bạn thân của em nè. Trâm, mày cũng biết thầy Lâm rồi chứ hả?". Trâm lập tức gật đầu chào thầy và nói: " Dạ, chào thầy. Em nghe H nói về thầy nhiều rồi giờ mới gặp."

Thầy Lâm liền lên giọng rồi giả vờ lườm tôi rồi nhìn Trâm hỏi: "Nó nói nhiều về tui hả? Thiệt hôn?Chắc toàn nói xấu không chứ gì?". Trâm cười gãi đầu, nó cũng đùa: " Dạ, không hẳn. Nói xấu thì ít mà nói tốt thì nhiều.". Thầy lập tức quay ngoắt qua tôi đưa tay nhéo đùa tai tôi: " Dám nói xấu tui. Em nói gì hả?Có

lòng tốt dẫn em đi hội chợ phí quá đi”. Tôi giả vờ xụ mặt: “Đau quá. Sao thầy toàn khoái néo tai em thế? Em có còn cấp 2 nữa đâu.”, rồi tôi ngó nghiêng hỏi thầy: “Thầy nói hôm nay dẫn bạn đi mà, em có thấy ai đâu?”. Thầy Lâm nhìn chúng tôi cười bí hiểm: “À, “hắn” đi gửi xe. Chắc là đông quá nên ra trễ đấy.Chờ chút.”. Tôi và Trâm nhìn nhau rồi lại nhìn thầy khó hiểu, cái nụ cười của thầy Lâm làm tôi nổi hứng tò mò, thiệt là nôn không biết người này là ai đây?Thầy Lâm bảo chúng tôi đợi chút rồi lại trở vào chỗ để xe để kêu người ấy.

Khoảng mười mười lăm phút sau thì thầy Lâm trở ra thầy kéo tay tôi và Trâm: “Ra tui giới thiệu bạn tui nè.”. Chúng tôi lót tót theo chân thầy, vừa đi tôi vừa tôi vừa đùa cợt Trâm: “Nghe quảng cáo dữ lắm giờ mới gặp à nhe.”. Vì lo quay qua quay lại tôi đụng vào người ấy cái cốp, “Ouhh!!”-tôi đưa tay ôm mũi và nhìn lên. Ô!! Sao Sinh lại có mặt ở đây?Tôi ngạc nhiên hết xiết. Anh nhìn tôi hỏi: “Có sao không? Đi mà để mất mũi ở đâu vậy?Đưa tôi coi.”. Anh cúi xuống sờ vào khuôn mặt tôi, hôm nay anh không đeo mắt kiếng (hay là đeo kiếng sát trùng?), đôi mắt đẹp mắt hồn! Tim tôi lại nhảy lambada.

Tôi chợt đỏ ửng mặt đẩy anh ra và kéo tay Trâm đi trong khi nó đang lúnh quính chào anh: “U..ơ..chào thầy ạ, em Trâm là bạn thân của H.Mày kéo tao đi đâu vậy?” – Tôi lôi Trâm đi cũng khoảng mười thước và không hề quay đầu lại, tôi nghe tiếng thầy Lâm cười khúc khích phía sau: “Này, đi nhanh thế, chờ tui với.”. Bị tôi lôi đi xềnh xệch như vậy Trâm cũng buồn cười: “Mày sao vậy? Có Sinh đó, mày thích Sinh cơ mà. Đi chậm lại đi”. Thích thì có thích thật đấy nhưng sao thấy ngại quá chẳng biết nói gì, nên tôi cứ lôi Trâm lầm lũi đi. Cứ thế nguyên chặng đường đầu kẻ đi trước người đi sau trông buồn cười đến ngất ngư. Cả một hội chợ rộng lớn, tôi ghé chỗ này đến chỗ kia liên tục báo hại làm Sinh và Lâm theo đứt hơi.Sau một lúc đi vòng quanh hội chợ một lữ. Vì thắm mệt và nổi giận với tính hay cả thẹn của tôi thầy Lâm nổi quạu: “Ê, em định bắt tui tui thắp tùng theo em đi hết đêm luôn chắc. Đi chỗ nào đi một chỗ thôi, quẹo tùm lum.” Tôi cũng quay lại cầu nhàu: “Em cũng đâu có muốn đâu, tại đi ở đây có gì hay lắm đâu. Toàn là gì đâu không hà.” -Sinh thì có vẻ là người dễ chịu nhất đám vì tôi không nghe anh phàn nàn gì cả. Còn Trâm thì suốt buổi tôi nghe nó hết lấu tấu với thầy Lâm và quay qua cười tôi, giá mà tôi có tâm trạng thoải mái bằng nửa nó thôi thì hay. Chung quy buổi đi chơi hội chợ này không hấp dẫn lắm chỉ vì “ông già” đó làm tôi mắc cỡ. Sau khi đi lung tung chán chê mà chẳng có gì, Lâm gợi ý: “Thôi, đi hoài mà chẳng có gì. Chúng ta đi vào café Book uống đi. Ở đó có nhiều sách hay lắm đó.”-Một ý hay nhỉ, chúng tôi đều giơ tay đồng tình. Thế là một đường thẳng tắp, chúng tôi ra café Book đường Nguyễn Huệ.

Wow! Một quán café rất dễ thương ấm cúng với máy lạnh phả mát rượi và tiếng nhạc êm dịu, mấy ly café bốc khói nghi ngút ở bàn bên cạnh và một đồng sách ngoại văn lẫn nội văn trên kệ. Nội nhìn thôi cũng chóng mặt rồi. Vừa ngồi xuống thì Lâm đã “rủ” bạn tôi ra quầy chọn café đi bỏ tôi và Sinh ngồi lại bàn (cái có rất hay nhỉ). Anh chống cằm nhìn tôi mỉm cười: “Hôm nay ít nói nhỉ?Hiện thế? Chưa bao giờ thấy em dễ thương như hôm nay.”, tôi cầm ly trà uống liếc chỗ khác thẹn đỏ mặt buông thông một câu trên tức anh cho đỡ căng thẳng: “Em dễ thương lâu rồi. Chỉ có thầy là hôm nay bất ngờ thôi, hiền quá, lại tỏ ra rất ga lăng nữa. Thầy hôm nay bị ai nhập rồi à? Lại tán tỉnh em, thầy lộ liễu thật.”. Anh vẫn mỉm cười, ung dung đưa ly trà lên miệng nhấp: “Vớ vẩn, tôi khen em dễ thương chỉ vì hôm nay em không nhảy đong đong lên như mọi bữa. Chứ tán tỉnh em hả, đợi đi, khi nào lớn lên một chút hăng hay. Tôi không thích tán tỉnh con nít.”

Tôi giận điên người, dám xỏ xiên tôi thế à, đợi đấy tôi sẽ cho biết tay. Vừa lúc đó thầy Lâm và Trâm đã trở lại, hai người trên tay cả đồng sách, thầy Lâm bảo: “Nãy giờ nói chuyện gì vui vậy? Coi sách nè, toàn cuốn hay thôi.”. Vừa nói thầy vừa thầy lên bàn một cộc sách cho tôi, Trâm nhìn tôi nói: “Có gì không hiểu mày chỉ tao nha. Sách ngoại văn nè, tao đọc thử cho biết.Mày giỏi tiếng anh nên tao yên tâm. Với lại có mấy thầy ở đây nữa.”, tôi nghe cười với nó một cách tự mãn. Lúc đó anh bồi bưng ra hai ly café và hai ly nước cam.

Sinh sau khi lấy một cuốn sách lật ra để trên bàn gác tay đọc, rồi lấy tay gỡ phiên cà phê ra quây đường. Anh nhướn mày khờ nhìn tôi tỉnh quái chép miệng: “Giỏi mà bị một bài chép phạt, quên dấu chấm cuối câu và một điểm F. Ai vậy ta?”. Tôi tức nghẹn họng....và cũng hơi quê với con Trâm mặc dù nó đã biết hết những chuyện này, còn Lâm thì cố nhịn cười đưa tay khuấy cốc cà phê nghi ngút khói.

Lúc này đầu óc đầu mà đọc sách, nhìn cái mặt thản nhiên của Sinh tôi tức hộc máu. Hôm nay tôi yếu ớt tới nỗi không đáp trả lại được một câu. Tôi đóng sầm cuốn sách trước mặt lại để qua một bên với tay lấy cuốn khác. Ô! “Cuốn lông đèn đỏ treo cao” đây mà, tôi đã xem phim thấy nó rất hay, nghe mẹ nói khi một tác

phẩm được dựng thành phim thì chắc chắn cuốn truyện đọc sẽ còn hay hơn. Tôi cầm cuốn sách lên hoan hỉ: " Trâm này, cái này tao coi phim rồi. Nhưng chưa coi sách bao giờ. Chắc chắn nó sẽ hay lắm.", rồi tôi lật đặt mở cuốn sách ra. Nghe tôi nói vừa lúc đó Sinh và Lâm ngẩng lên cùng một lượt, Sinh đưa tay giật phăng cuốn sách tôi đang đọc và đứng lên cất vào giá cao. Trâm cũng tròn mắt trước hành động này.

Tôi miệng chữ Ô, mắt chữ O ré lên: " Thầy làm gì vậy? Đến sách mà cũng không cho em đọc là sao? Thầy quý dữ...độc tài...". Lâm thở phào ngồi xuống, Sinh với tay lấy một cuốn sách khác đưa cho tôi bảo: "Cái đó không phải cho con nít. Em nên đọc cái này.", tôi cầm tựa đọc và nhần mặt: " Hoàng tử bé.Cái này em đọc hết rồi.Đưa cho em cuốn kia. Không thích đâu.". Mặc nhiên cho tôi càu nhàu, anh thản nhiên ngồi xuống khuấy cà phê và xem sách tiếp. Tôi ngồi đó mặc chù ụ một đồng, đưa tay lật hết trang này đến trang kia của quyển sách một cách thô bạo: " Xoạch, xoạch.", cứ hai ba lần như vậy Sinh chịu hết nổi, nổi quạu: " Em có thôi đi không? Tôi làm như vậy là để bảo vệ tâm hồn đen tối của em không bị vấy bẩn đấy."- Hả? Tôi và Trâm tròn mắt nhìn anh còn Lâm thì ôm bụng cười như điên: " Ha ha ha....", Trâm ngơ ngác nhìn anh hỏi: " Sao thầy lại nói vậy, tâm hồn đen tối là vấy bẩn mắt rồi còn đâu mà bảo vệ ả?". Sinh gãi đầu: " Cái này, Trâm không hiểu đâu. Tôi nói thế là vì...", anh lúng ta lúng túng không thể nào giải thích cho Trâm về cái sự ví von của anh về cái "tâm hồn đen tối" của tôi là như thế nào.

Chỉ có Lâm là ngồi vừa đập bàn vừa cười. Cười đã đời thầy ngẩng lên thì thảo nhỏ nhỏ vào tai Trâm, tức thì nó cũng phá lên cười chỉ có tôi là vẫn chưa hiểu gì. Tôi gặng hỏi mãi mà nó không nói chỉ trả lời: " Muốn gì thì hỏi thầy Sinh ấy. Tao không nói đâu." (Sau này Sinh bảo lại cho tôi biết sở dĩ anh nói thế là vì ở cái tuổi ăn chưa no lo chưa tới mà biết yêu , biết ghen như tôi thì cũng đã đen tối đi phần nào rồi chẳng còn ngây thơ nữa). Rồi mọi người lại chúm mũi nói chuyện, xem sách uống café, lâu lâu Trâm không hiểu quay qua hỏi tôi, tôi lại "bán cái" qua bên kia cũng không quên càu nhàu chuyện "Lồng đèn đỏ treo cao"...

Sinh tức mình đứng lên lấy cuốn sách lật mấy trang rồi đưa qua cho tôi bảo: " Đọc đi, tôi mệt lắm rồi đó.". Thầy Lâm vội đưa tay định giật lại cuốn sách thì bị Sinh ngăn lại: "Cứ để cho nó đọc cho vừa lòng đi.". Tôi cầm lấy cuốn sách đọc lướt qua vài dòng, tôi lập tức xám mặt đóng sách lại thấy qua chỗ anh trở lại, rồi từ chuyển qua ngưỡng chín mặt, còn anh thì hằm hằm: " Vừa lòng chưa? Cất được rồi chứ?". Tôi gật gật đầu không chút phản đối lại còn ngoan ngoãn ngồi đọc cuốn "Hoàng tử bé " và cố quên đi những gì tôi đã đọc khi này...chốc chốc Sinh lại ném tia mắt qua tôi rồi tùm tùm cười hỏi: " Em đã đọc thấy gì trong "Lồng đèn đỏ treo cao" thế?". Tôi nuốt nước bọt đỏ mặt tía tai giơ cuốn Hoàng tử bé cao hơn để hồng che đi khuôn mặt mình. Xấu hổ muốn độn thổ luôn. Con Trâm cũng ghé tai tôi hỏi: " Mày đọc gì trong cuốn hồi này mà giờ ngoan dữ vậy?Chuyện ma hả?- Tôi lắc đầu quầy quậy, ấp úng: " Còn hơn.. ma nữa...đó là tiểu thuyết...sex...toàn tập." Trâm giật mình " Hả??? Ghê quá."

Chương 18

Đang xem sách và bàn tán say mê với Sinh và Lâm thì Trâm hích tay tôi: "Nhìn kìa, đối diện xéo tay trái với bàn mình...". Vừa nghe nó nói tôi lập tức nhìn theo. Wow!! Hai anh chàng Tây cực kì dễ thương và rất xi-tai (style) đang trò chuyện với nhau. Bọn họ, một người tóc vàng xoăn dài và tóc nâu đỉnh ăn mặc thể thao cực với quần lửng, chân mang giày thể thao, áo thun tay cộc bó sát phô ra một thân thể rất khỏe mạnh, cường tráng. Tôi quay lại nhìn Trâm và cười, nó cũng cười nháy mắt: "Style quá hen. Ấn tượng thiệt. Tao thích "anh tóc nâu" trông Sport dễ sợ.". Tôi cũng gật gù, xoăn đuôi tóc: "Ừ, sport ghê. Tao thích "anh tóc vàng" hơn, vừa mạnh mẽ vừa lãng mạn, cute!"

Thế là "hai anh chàng Tây" này đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của tôi và Trâm, chúng tôi bàn tán tự nhiên đến mức quên phắt cả Sinh và Lâm đang ngồi ở đây. Sinh và Lâm ngẩn người ra hết nhìn chúng tôi rồi lại nhìn bàn đàng kia. Dĩ nhiên Sinh là người lên tiếng càu nhàu trước tiên, anh xua tay: "Đằng đó thì có gì hay đâu. Lo đọc hết sách đi.", xong anh bắt ghế ngã người qua hướng tôi đang nhìn cố tình che không cho tôi nhìn nữa. Nhưng tôi cũng cố rướn người lên nhìn cho bằng được, tôi ngả hướng nào Sinh che theo hướng đó.

Do không nhìn được một tí gì, tôi cáu lên với anh: "Em đề nghị thầy xê ra cho em xem", Sinh cũng quạu lại: "Tui đề nghị em đàng hoàng lại coi. Bộ em chưa thấy con trai Tây bao giờ sao? Tui nó cũng là người như tui với em. Chứ có gì mà coi. Con nít con nôi mới tí tuổi đầu...".Tôi cũng chẳng vừa: "Kệ em. Em yêu thích cái đẹp thì em nhìn. Luật pháp không cấm. Nào thầy có thể tránh ra không? Đừng cản tầm nhìn của em."

Lâm thì nhìn chúng tôi cố nín cười bởi một câu: "Còn tui. Tui đề nghị hai người im lặng, ồn ào quá. Cứ

như vợ chồng già cãi nhau vậy.” Nghe vậy Lâm nói vậy, Trâm cười lặn ra bàn. Còn tôi và Sinh thì đỏ mặt cùng một lượt. Cái ông thầy Lâm này, chọc ghẹo gì kì. Chúng tôi làm bộ đánh trống lảng lất sách ra coi tiếp, thấy thái độ lúng túng của chúng tôi. Trâm và Lâm cùng phá lên cười ngặt nghẽo.

Tôi giờ sách lên che mặt quay qua Trâm sừng cồ với nó: “Tao không thấy có gì vui ở đây cả”. Trâm tùm tùm cười, thần nhiên lật một trang sách khác: “Sao lại không? Vui quá đi chứ. Mà muốn nổi sùng thì kiện thầy Lâm kia. Tao vô tội mà”. Tôi nguýt nó một cái dài rồi bỏ sách xuống nhìn qua thầy Lâm nhếch mép lên cười đến tận mang tai rồi làm mặt dỗi. Lâm nhìn tôi đưa tay lên sửa cổ áo coi như không có gì xảy ra. Sinh thì đưa tay e hèm mấy tiếng vờn vai: “Chà thoải mái quá. Lâu lắm mới thoải mái như vậy.”. Rồi anh đưa tay nhìn đồng hồ: “Mới đó mười giờ rồi. Về thôi nào.”....Sau khi tính tiền chúng tôi kéo nhau về. Sinh và Lâm hộ tống tôi và Trâm về đến tận nhà rất chu đáo....

Buổi đi chơi đó là kỉ niệm rất đẹp mà tôi không bao giờ quên, nhưng kỉ niệm đẹp quá thì lúc nhớ lại cảm thấy buồn buồn vì cái thời trẻ dại đó sao mà vui quá, vô tư quá.

.....

Rồi cái vèo lại đến thứ tư, con bé My gặp tôi với vẻ mặt vô cùng hí hửng. Nó lôi tôi lại tường thuật lại cái vụ đi xem phim với Sinh hôm chủ nhật, tôi nghe nó nói mà giống như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào người, khó chịu vô cùng. Nó kể với một giọng rất là hào hứng: “Chùi ui! Thầy đó đi xem phim với em hôm chủ nhật nha. Thầy ga lăng ve luôn nè. Mua cho em bắp rang, cầm vé dùm em, kéo ghế xuống cho em ngồi. Chi tiết phim có gì em không hiểu, thầy giải thích cho em luôn. Thầy hồng cho em coi phim kinh dị, tình cảm vì thầy bảo em còn nhỏ coi mấy phim đó hư người nên tụi em đi coi phim viễn tưởng thần thoại. Ôi!!! Thầy dễ thương quá đi, em thích thầy mất rồi chị ơi.”

Tôi nghe nó nói mà cục tức bắt đầu trào lên cổ họng. Ấy là cái vé của tôi. Nhờ cái vé của tôi nó mới sung sướng thế. Tôi quay qua nó hơi trợn mắt, nhướn lông mày nhếch mép cười nửa môi trên làm ra vẻ khâm phục: “Sướng rồi gì nữa. Định đền ơn đây cái gì?”. Con bé đập tay lên trán: “Ừ ha! Chị mà không nhắc tí nữa là em quên đó. Nè... cho chị cái đĩa CD nhạc quốc tế tuyển chọn với hộp son Oriflame nè...”. Tôi miễn cưỡng nhận quà từ tay nó mà trong lòng không vui một chút nào. Ba cái đồ quỷ này, nhạc toàn mấy bài nghe rồi, còn son thì tô bậy tô bạ, dị ứng chết. Tuy vậy tôi cũng âm ừ cảm và ngỏ lời cảm ơn nó. Một chốc về, bà sẽ kiếm đưa bạn nào đó tổng tiền cái đám này, nhất định là thế!

Sinh vào, bắt đầu dạy, theo thói quen anh kêu tôi lên bảng sửa bài rồi cho cả lớp ngồi tự học bài luyện nói mới. Thỉnh thoảng anh lại cười với bé My và nói với nó đêm qua rất vui, thỉnh thoảng anh lại nhìn tôi để xem tôi có liếc có lờm hay lại nhảy đong đong đòi xen vào nói chuyện. Hứ!!! Ai thèm. Mặc hai người đó nói chuyện gì thì nói, tôi cắm cái Ipod vào tai và chăm chú đọc mấy câu chuyện vui trong sách luyện dịch thuật. Chốc chốc tôi lại cười khúc khích một mình. Sinh cũng ngạc nhiên vì bình thường khi tôi thấy anh lại gần bắt chuyện với con bé My là đã thấy tôi sắp tới ngay sau đó, nhưng nay tôi quăng luôn cục lờ. Nói chuyện được một lúc Sinh lấy cớ là con bé My ôn bài với một chị trong bàn đi vì không ai ôn với chị cả.

Anh trở tới chỗ tôi, chống tay vào thành bàn, lấy một tay tháo một bên headphone của tôi hỏi: “Đang đọc gì mà vui vậy?”. Tôi chả thèm ngẩng lên, đáp cộc lốc: “Sách!”. Anh cúi thấp hơn nữa hừ giọng: “Ai mà không biết là đọc sách, nhìn cũng thấy rồi. Mà đọc cái gì trong sách?”, tôi tiếp một cách nhẹ nhàng: “Truyện cười tiếng Anh. Em nói rồi, đừng hỏi nữa đó. Để cho em yên tĩnh một chút đi. Bé My kêu kìa...”. Anh vẫn cố nán lại với tôi: “Bé My đâu có kêu. Sao hôm nay ngoan quá vậy? Không thấy nhảy đong đong như mấy bữa trước. Em ngoan giống vậy trông dễ thương hơn nhiều. Con gái phải vậy, dữ quá một ế chồng à.”. Định chọc tức tôi nữa hả? Còn lâu nhé, âm mưu thất bại rồi. Tôi lấy lại cái headphone từ tay anh cắm vào tai nói: “Chuyện tới mười mấy năm sau lận, mốt thiếu gì con trai thích con gái tính như em. Không có thì sống độc thân, không tới lượt thầy lo đâu. Giờ cho em yên tĩnh chút đi... em chả tập trung được gì hết, đang đọc hay mà...”. Rồi tôi lấy tay đẩy tay anh ra khỏi thành bàn như ý xưa đuổi, Sinh tức tối chỉ buông được một tiếng: “Em...”. Anh bực mình bỏ lên bàn ngồi... Reng!!! ...

Tôi uể oải vờn vai đeo cặp định vọt về thì Sinh gọi, tôi giả vờ không nghe ngoan cố bước ra khỏi lớp, Sinh đứng lên hắng giọng: “Đứng lại nghe không? Em mà bước thêm một bước nào nữa là tôi xách tai em vào đây đó. Tôi nói là tôi làm chứ không dễ năn nỉ như thầy Lâm của em đâu.”. Tôi đứng khựng lại, quay trở lại cười cầu tài: “Em không nghe thầy kêu, do lớp ồn quá mà. Có chuyện gì không thầy?”. “Tất nhiên là có tôi mới kêu em. Cho em cái vé coi phim đây.”-Nói rồi anh chìa cho tôi cái vé. Tôi nhận cái vé rồi nhìn anh

mắt mở to như ốc, giọng trầm trở một cách cố tình: “Sao hôm nay thầy tốt thế ă? Ai đã làm thầy thay đổi vậy? Em không thể tin được là hôm nay thầy tốt với em như thế này. Oh, my godness! Chuyện gì xảy ra với thầy vậy?”

Nghe tôi nói Sinh tháo mắt kiếng ra, cầm cái cặp quăng luôn xuống bàn, xắn tay áo lên: “ Em muốn gây sự phải không???”

11. Chương 19 - 20

Chương 19

Tôi có mặt ở nhà Trâm đúng 4 rưỡi để làm ba việc linh tinh của lũ con gái trước khi ra khỏi nhà như duỗi tóc, trang điểm, sửa soạn ủi quần áo đó mà. Trong lúc tôi đang lúi húi chuẩn bị đầu tóc của mình thì Trâm xúng xính bước ra, tôi dòm nó: “Choa, đẹp ngất ngây, cưng ơi.”- nói xong tôi cười sặc sụa còn Trâm đánh vào vai tôi cái chát. Trâm xinh thật đấy chứ. Da nó bình thường là da bánh mật nhưng khi trang điểm đánh phấn vào thì thành da café sữa, đã thế hôm nay nó vận cái đầm màu tím xanh nhạt và đeo ruy băng tông xuyệt tông. Màu áo tôn thêm làn da và mái tóc trông nó xinh cực

Nhiều khi tôi cảm thấy rất ghen tỵ với Trâm tuy bình thường khi nhìn nó không có gì đặc sắc nhưng khi lên đồ trông nó xinh đến mức bất cứ thằng con trai ở ngoài đường đều phải ngoái lại nhìn. Và nhất là nó có một mái tóc đẹp như mơ, bạn không biết tôi rất đau khổ với mái tóc dày như rế tre của mình. Mỗi lần đi chơi, tôi phải dành ra hơn một tiếng đồng hồ để duỗi cho nó xẹp xuống. Những khi tôi không duỗi tóc thì tóc tôi bung ra như một đồng rơm, nên mấy tên anh họ ở nhà hay gọi đùa tôi là: “Năm lùn di động”. My god T_T !!!

Trâm cười bảo tôi: “ Mày mặc hip hop (bữa đó tôi mặc chiếc áo thun màu nâu sữa có cái nón phía sau và một cái quần jean túi hộp màu xanh đậm) như vậy. Tao mặc nữ tính giống vậy. Đi với nhau có khi nào thiên hạ bảo mình là “một cặp” không?”, tôi quay qua nhe răng cười hì hì với nó: “Rất tiếc... con tim tao đã thuộc về Sinh. Mày muốn cũng không được đâu.” Nó phì cười: “Tội nghiệp ổng! Lấy con tim của mày về rồi ổng sẽ thấy “trai” trong tim mày rớt ra lịch bịch. Khiếp, nào là Lam Trường nè, Lâm Chí Dĩnh, ca sĩ Kavana, Châu Du Dân, thủ môn Casilas, Michael Owen nè... cả mấy thằng hot boy trong trường mình nữa. Sao mày chứa dữ vậy?”

Tôi nhìn nó gãi đầu cười hề hề: “Tao yêu cái đẹp mà. Đó là chưa kể mấy chục anh người mẫu nổi tiếng mà tao sưu tập để làm Photoshop nữa....”

Trâm đưa tay lên trời lắc lắc đầu: “Mẹ ơi! Tim con này hồng thua gì ổ cứng máy tính. Thôi lẹ lên rồi đi. Coi chừng trễ.”...

Chiếc xe của chúng tôi bon bon trên đường thẳng tiến đến rạp chiếu phim Cinebox Lý Chính Thắng. Rạp hôm nay đông kinh người. Phải rồi, chủ nhật mà. Loay hoay mãi chúng tôi mới tìm ra chỗ gửi xe. Khi đang dắt xe vào bãi, có một anh chàng lướt qua chỗ tôi. Cái cách ăn mặc lẫn dáng vóc của anh ta làm cho tôi phải chú ý, rất khỏe khoắn cân đối và xì tai.

Này nhé, anh chàng diện áo trong là áo thun tay lỡ màu xanh rêu có sọc trắng hai bên hông phối với quần kaki xám lửng. Bên ngoài anh ta khoác chiếc áo sơ mi màu xanh da trời rất nhạt xắn tận khuỷu và dưới chân thì mang đôi giày thể thao Nike màu đen. Tôi không nhìn rõ mặt anh ta được vì anh ta đội nón lưỡi trai cùng màu áo sùm sụp lại còn đi rất nhanh. Tôi chỉ thấy chiếc cằm vuông vức cùng cái miệng rất đẹp, nên tôi đoán anh ta cũng khá đẹp trai.

Tôi huých tay Trâm để chỉ cho nó thấy, nó cũng gật gù: “Hắn style quá. Đẹp giống mấy thằng Tây hôm bữa ghé. ”, tôi bồi thêm: “Lát mà “đụng độ” được ảnh. Hề hề tao sẽ cụng ông địa nguyên chén chè trôi nước”. Trâm lườm lườm tôi: “ Cái đồ... mê trai ...”, tôi le lưỡi chọc nó: “Bậy à, đâu phải trai nào tao cũng mê. Phải đẹp trai, tánh dễ thương tao mới mê. Sinh là một ví dụ.”.

“Mày lẳng nhăng. Cũng hên là cho Sinh là ông chưa yêu mày. Ai yêu mày chắc đau đầu kinh niên quá.”-Trâm bĩu môi rồi khoác tay tôi kéo vào chỗ soát vé, còn tôi thì cười hề hếch cãi tiếp: “ Tao đa tình chứ đâu có lẳng nhăng. Thông cảm đi, dân yêu cái đẹp nó vậy đó.”...

Trong khi đi lên cầu thang vào cửa rạp, Trâm làm rớt mắt kiếng, tôi cúi xuống lượm dùm nó và mắt tôi sáng rực lên khi phát hiện một tờ xanh năm chục ngàn. Tôi nhặt lên và reo ầm với Trâm: “Ê coi nè. Tao lượm được tiền đây. Phen này ầm rồi nhá.”. Trâm đeo mắt kiếng rồi cười cười: “Làm gì dữ vậy? Mày cũng đâu có nghèo đâu, tiền làm hình bán cho cái bọn trong trường mình mày cũng kiếm được mấy trăm còn gì. Việc gì phải mừng thế?”. Tôi nhét tờ tiền vào trong bóp và phân bua với nó: “Lượm được tiền là hên lắm. Đâu phải ai có diễm phúc lượm tiền hằng ngày đâu. Một lát tao với mày ăn kem...he he he” Tôi vừa dứt lời thì nghe tiếng cười rúc rích đằng sau, tôi quay lại thì ra là anh chàng mũ lưỡi trai. Hắn cười cái gì? Tên này lạ thật....

Rạp chiếu phim tối như hũ nút, anh soát vé chiếu đèn pin giúp tìm chỗ cho chúng tôi. Cuối cùng thì cũng đã vào tới đây, mệt đứt hơi với trò chen lấn lúc gửi xe. Chợt tôi thấy cái nón lưỡi trai quen thuộc ngồi ở hàng ghế trước tôi. Tôi nhìn quanh quất nguyên rạp, chẳng ai đội nón cả. Tôi tự nhủ: “ Ắn bận nổi mà còn làm chuyện khác người nữa.” Thôi kệ thông cảm, ý thích mỗi người khác nhau mà.

Buổi chiếu phim bắt đầu, bộ phim Interview with vampire mà tôi ao ước coi từ lâu nay hiển hiện trước mắt. Chao ôi! Tom Cruise và Brad Pitt diễn rất hay mà lại còn đẹp trai nữa, tôi chết vì phim này mất thôi, quá tuyệt.

Đến đoạn gây cấn lâu lâu tôi lại nghe tiếng thảng thốt của cô nàng nào đó nói với người yêu: “Anh ơi. Ma cà rồng em sợ quá!”. Con Trâm cũng dụi mắt vào vai tôi vì mấy cảnh máu me đáng sợ hãi, nó thì thảo với tôi: “Tao sợ thằng Lestat này quá. Nó ác thế. Lại còn pê đề nữa.”

Nghe nó nói tôi cười: “Còn tao lại rất thích gã ma cà rồng này, cái phong thái của gã rất hay. Lestat không phải là pê đề, gã vốn đẳng điểm thế đấy. Gã xuất phát từ diễn viên kịch ra, nên có máu nghệ sĩ yêu thích cái đẹp. Mà người đẹp trai như Louis thì hẳn tất nhiên không thể bỏ qua . Ngoài ra hẳn rất đáng thương, hẳn thích Louis vì hẳn tìm thấy hình ảnh của tên bạn thân Nicholas đã bị lão ma cà rồng sư phụ cắn chết....Và còn nữa, gã không cho Louis và Claudia ra đi vì gã sợ cô đơn. Gã đã ném trải mùi vị cô đơn khủng khiếp suốt hai trăm năm, khi sư phụ gã chán cái kiếp sống bất tử đã tự tử. Ông ta bỏ gã lại một mình mà không hướng dẫn gã phải tồn tại trong thế giới bóng tối ra sao. Do vậy hẳn phải sống độc ác để bảo vệ mình khỏi những con ma khác. Hẳn đâu có ác và ích kỷ như Amarnd. Hẳn yêu Louis và luôn làm anh ta vui lòng. Mày không thấy hẳn biết Louis yêu Claudia, hẳn không những không để cô bé chết mà còn cho cô bé cuộc sống của ma cà rồng để bầu bạn cùng Louis sao?”

Trâm tròn mắt nhìn tôi: “Mày chưa coi phim này sao kể vanh vách vậy?”, tôi cười nụ hếch mặt lên, hãnh diện khoe: “Tao đọc truyện này rồi. Bản tiếng Anh cơ. Chuyện này nằm trong chùm truyện Chronicles of Vampire của Anna Rice. Một văn sĩ nổi tiếng của Mỹ.”- “ Ra là vậy. H dữ quá ta...khâm phục khâm phục. Mày còn biết tới vậy nữa. Lâu lâu mày làm tao bất ngờ đó.”- Trâm đưa tay giơ số một và trề trề... Lúc ấy tôi nghe nó khen mà sướng nở mũi...

Được một lát, Trâm quay qua nhìn tôi: “ Tom Cruise cũng đẹp, nhưng lùn quá. Brad Pitt đẹp hơn. Tao thích Brad Pitt hơn”. Tôi cười bĩu môi bảo nó: “Mất với miệng Tom Cruise cực đẹp. Mà tao thích nhất cái lùn của nó. Nó lùn giống Sinh, hí hí hí.” Trâm nghe vậy cũng cười nắc nẻ. Chợt chúng tôi giật bắn mình vì tiếng e hèm thiet lớn nơi tên mũ lưỡi trai đang ngồi. Cái tên vô duyên. Làm hết hồn.

Chúng tôi lại tiếp tục xem phim và bàn bạc. Trâm chỉ trỏ lên màn ảnh bảo tôi: “ Tom Cruise ít nhất cũng mét bảy đó.Vậy suy ra Sinh đâu có lùn.”, tôi bĩu môi: “ Lùn xịt. Đàn ông mét bảy đối với tao vậy là lùn đó. Cao phải là mét tám kia. Mà tao thích mét bảy hơn. Mấy thằng mét tám tao mà bỏ với tụi nó thì mỗi lần hôn phải đứng lên bàn à??”. Trâm lại đập tay vào thành ghế và cười hắc hắc. Ở trên hàng ghế trước tôi cũng thấy tên mũ lưỡi trai sửa lại cái nón, vai hắn run run, tôi đoán hẳn cũng đang cười như điên trên trên.

Lạ nhỉ sao hần để ý từng cử động, lời nói của tôi vậy?

Trần tỉnh sau trận cười, Trâm bảo tôi: “Sao cái gì mà cũng lôi Sinh vào vậy. Tha cho ổng đi. Coi bộ mày yêu Sinh đắm đuối rồi đó.” Tôi quay qua nó lấy tay che miệng dí dỏm: “Biết sao không. Sinh lùn vậy đứng với tao chụp hình cưới xứng rồi. ”. Vừa dứt lời, chúng tôi nghe trảng ho sặc sụa dãy ghế trên, chẳng ai khác ngoài cái gã mũ lưỡi trai. Sao hần coi phim không lo lại lo nhiều chuyện....

Sau hai tiếng đồng hồ thì bộ phim kết thúc. Chúng tôi kéo nhau về. Trên đường ra chỗ để xe, tôi thấy “mũ lưỡi trai” đang đi phía trước chúng tôi không xa. Trâm và tôi nổi máu tò mò muốn xem mặt anh ta, Trâm nói: “Cái tên này tao để ý là khi tao với mày nói chuyện, chẳng có nghe đó. Mà đáng đẹp ghê ha. Tao với mày đi lên gần giả bộ đụng phải chẳng coi, để chẳng quay mặt lại coi mặt mũi ra sao.” Tôi cũng gật đầu đồng tình, rồi chúng tôi chạy vội lên chen chúc trong dòng người rồi cố tình xô vào lưng “mũ lưỡi trai”. Anh ta quay lại, chúng tôi vội vàng thốt lên xin lỗi. Không nói không rằng, “mũ lưỡi trai” tháo chiếc nón đang đội trên đầu ra. Tôi và Trâm há hốc miệng kinh ngạc. Oh my godness! Còn Sinh thì cười một cách ranh mãnh: “Không có gì. Tôi cũng biết là đông quá mà. Coi phim này vui ha...”

Tôi có mặt ở nhà Trâm đúng 4 rưỡi để làm ba việc linh tinh của lũ con gái trước khi ra khỏi nhà như vuốt tóc, trang điểm, sửa soạn ủi quần áo đó mà. Trong lúc tôi đang lúi húi chuẩn bị đầu tóc của mình thì Trâm xúng xính bước ra, tôi dòm nó: “Choa, đẹp ngất ngây, cưng ơi.”- nói xong tôi cười sặc sụa còn Trâm đánh vào vai tôi cái chát. Trâm xinh thật đấy chứ. Da nó bình thường là da bánh mật nhưng khi trang điểm đánh phấn vào thì thành da café sữa, đã thế hôm nay nó vận cái đầm màu tím xanh nhạt và đeo ruy băng tông xuyệt tông. Màu áo tôn thêm làn da và mái tóc trông nó xinh cực

Nhiều khi tôi cảm thấy rất ghen tỵ với Trâm tuy bình thường khi nhìn nó không có gì đặc sắc nhưng khi lên đồ trông nó xinh đến mức bất cứ thằng con trai ở ngoài đường đều phải ngoái lại nhìn.

Và nhất là nó có một mái tóc đẹp như mơ, bạn không biết tôi rất đau khổ với mái tóc dày như rễ tre của mình. Mỗi lần đi chơi, tôi phải dành ra hơn một tiếng đồng hồ để vuốt cho nó xẹp xuống. Những khi tôi không vuốt tóc thì tóc tôi bung ra như một đồng rơm, nên mấy tên anh họ ở nhà hay gọi đùa tôi là: “Nắm lùn di động”. My god T__T !!! Trâm cười bảo tôi: “Mày mặc hip hop (bữa đó tôi mặc chiếc áo thun màu nâu sữa có cái nón phía sau và một cái quần jean túi hộp màu xanh đậm) như vậy. Tao mặc nữ tính giống vậy. Đi với nhau có khi nào thiên hạ bảo mình là “một cặp” không?”, tôi quay qua nhe răng cười hì hì với nó: “Rất tiếc... con tim tao đã thuộc về Sinh. Mày muốn cũng không được đâu.” Nó phì cười: “Tội nghiệp ổng! Lấy con tim của mày về rồi ổng sẽ thấy “trai” trong tim mày rút ra lịch bạch. Khiếp, nào là Lam Trường nè, Lâm Chí Dĩnh, ca sĩ Kavana, Châu Du Dân, thủ môn Casilas, Michael Owen nè... cả mấy thằng hot boy trong trường mình nữa. Sao mày chứa dữ vậy?”

Tôi nhìn nó gãi đầu cười hề hề: “Tao yêu cái đẹp mà. Đó là chưa kể mấy chục anh người mẫu nổi tiếng mà tao sưu tập để làm Photoshop nữa...”

Trâm đưa tay lên trời lắc lắc đầu: “Mẹ ơi! Tim con này hỏng thua gì ổ cứng máy tính. Thôi lẹ lên rồi đi. Coi chừng trễ...”

Chiếc xe của chúng tôi bon bon trên đường thẳng tiến đến rạp chiếu phim Cinebox Lý Chính Thắng. Rạp hôm nay đông kinh người. Phải rồi, chủ nhật mà. Loay hoay mãi chúng tôi mới tìm ra chỗ gửi xe. Khi đang dắt xe vào bãi, có một anh chàng lướt qua chỗ tôi. Cái cách ăn mặc lẫn dáng vóc của anh ta làm cho tôi phải chú ý, rất khỏe khoắn cân đối và xì tai.

Này nhé, anh chàng diện áo trong là áo thun tay lỡ màu xanh rêu có sọc trắng hai bên hông phối với quần kaki xám lửng. Bên ngoài anh ta khoác chiếc áo sơ mi màu xanh da trời rất nhạt xắn tận khuỷu và dưới chân thì mang đôi giày thể thao Nike màu đen. Tôi không nhìn rõ mặt anh ta được vì anh ta đội nón lưỡi trai cùng màu áo sùm sụp lại còn đi rất nhanh. Tôi chỉ thấy chiếc cằm vuông vức cùng cái miệng rất đẹp, nên tôi đoán anh ta cũng khá đẹp trai.

Tôi huých tay Trâm để chỉ cho nó thấy, nó cũng gật gù: “Hần style quá. Đẹp giống mấy thằng Tây hôm bữa ghé. ”, tôi bồi thêm: “Lát mà “đụng độ” được ảnh. Hề hề tao sẽ cúng ông địa nguyên chén chè trôi

nước”. Trâm lườm lườm tôi: “ Cái đồ... mê trai ...”, tôi le lưỡi chọc nó: “Bây à, đâu phải trai nào tao cũng mê. Phải đẹp trai, tánh dễ thương tao mới mê. Sinh là một ví dụ.”.

“Mày lẳng nhăng. Cũng hên là cho Sinh là ổng chưa yêu mày. Ai yêu mày chắc đau đầu kinh niên quá.”-Trâm bĩu môi rồi khoác tay tôi kéo vào chỗ soát vé, còn tôi thì cười hềnh hếch cãi tiếp: “ Tao đa tình chứ đâu có lẳng nhăng. Thông cảm đi, dân yêu cái đẹp nó vậy đó.”....

Trong khi đi lên cầu thang vào cửa rạp, Trâm làm rớt mất kiếng, tôi cúi xuống lượm dùm nó và mắt tôi sáng rực lên khi phát hiện một tờ xanh năm chục ngàn. Tôi nhặt lên và reo ầm với Trâm: “Ê coi nè. Tao lượm được tiền đây. Phen này ầm rồi nhá.”. Trâm đeo mất kiếng rồi cười cười: “Làm gì dữ vậy? Mày cũng đâu có nghèo đâu, tiền làm hình bán cho cái bọn trong trường mình mày cũng kiếm được mấy trăm còn gì. Việc gì phải mừng thế?”. Tôi nhét tờ tiền vào trong bóp và phân bua với nó: “Lượm được tiền là hên lắm. Đâu phải ai có diễm phúc lượm tiền hằng ngày đâu. Một lát tao với mày ăn kem...he he he” Tôi vừa dứt lời thì nghe tiếng cười rúc rích đằng sau, tôi quay lại thì ra là anh chàng mũ lưỡi trai. Hắn cười cái gì? Tên này lạ thật....Rạp chiếu phim tối như hũ nút, anh soát vé chiếu đèn pin giúp tìm chỗ cho chúng tôi. Cuối cùng thì cũng đã vào tới đây, một chút hơi với trò chen lấn lúc gửi xe. Chợt tôi thấy cái nón lưỡi trai quen thuộc ngồi ở hàng ghế trước tôi. Tôi nhìn quanh quất nguyên rạp, chẳng ai đội nón cả. Tôi tự nhủ: “ Ăn bận nổi mà còn làm chuyện khác người nữa.” Thôi kệ thông cảm, ý thích mỗi người khác nhau mà.

Buổi chiếu phim bắt đầu, bộ phim Interview with vampire mà tôi ao ước coi từ lâu nay hiển hiện trước mắt. Chao ôi! Tom Cruise và Brad Pitt diễn rất hay mà lại còn đẹp trai nữa, tôi chết vì phim này mất thôi, quá tuyệt.

Đến đoạn gây chấn lêu lêu tôi lại nghe tiếng thảng thốt của cô nàng nào đó nói với người yêu: “Anh ơi. Ma cà rồng em sợ quá!”. Con Trâm cũng dụi mắt vào vai tôi vì mấy cảnh máu me đáng sợ hãi, nó thì thảo với tôi: “Tao sợ thằng Lestat này quá. Nó ác thế. Lại còn pê đề nữa.”

Nghe nó nói tôi cười: “Còn tao lại rất thích gã ma cà rồng này, cái phong thái của gã rất hay. Lestat không phải là pê đề, gã vốn đáng điểm thế đấy. Gã xuất phát từ diễn viên kịch ra, nên có máu nghệ sĩ yêu thích cái đẹp. Mà người đẹp trai như Louis thì hẳn tất nhiên không thể bỏ qua . Ngoài ra hẳn rất đáng thương, hẳn thích Louis vì hẳn tìm thấy hình ảnh của tên bạn thân Nicholas đã bị lão ma cà rồng sư phụ cắn chết....Và còn nữa, gã không cho Louis và Claudia ra đi vì gã sợ cô đơn. Gã đã ném trải mùi vị cô đơn khủng khiếp suốt hai trăm năm, khi sư phụ gã chán cái kiếp sống bất tử đã tự tử. Ông ta bỏ gã lại một mình mà không hướng dẫn gã phải tồn tại trong thế giới bóng tối ra sao. Do vậy hẳn phải sống độc ác để bảo vệ mình khỏi những con ma khác. Hẳn đâu có ác và ích kỷ như Amarnd. Hẳn yêu Louis và luôn làm anh ta vui lòng. Mày không thấy hẳn biết Louis yêu Claudia, hẳn không những không để cô bé chết mà còn cho cô bé cuộc sống của ma cà rồng để bầu bạn cùng Louis sao?”

Trâm tròn mắt nhìn tôi: “Mày chưa coi phim này sao kể vanh vách vậy?”, tôi cười nụ hếch mặt lên, hãnh diện khoe: “Tao đọc truyện này rồi. Bản tiếng Anh cơ. Chuyện này nằm trong chùm truyện Chronicles of Vampire của Anna Rice. Một văn sĩ nổi tiếng của Mỹ.”- “ Ra là vậy. H dữ quá ta...khâm phục khâm phục. Mày còn biết tới vậy nữa. Lâu lâu mày làm tao bất ngờ đó.”- Trâm đưa tay giơ số một và trâm trồ... Lúc ấy tôi nghe nó khen mà sướng nở mũi...

Được một lát, Trâm quay qua nhìn tôi: “ Tom Cruise cũng đẹp, nhưng lùn quá. Brad Pitt đẹp hơn. Tao thích Brad Pitt hơn”. Tôi cười bĩu môi bảo nó: “Mất với miệng Tom Cruise cực đẹp. Mà tao thích nhất cái lùn của nó. Nó lùn giống Sinh, hí hí hí.” Trâm nghe vậy cũng cười nắc nẻ. Chợt chúng tôi giật bắn mình vì tiếng e hèm thiệt lớn nơi tên mũ lưỡi trai đang ngồi. Cái tên vô duyên. Làm hết hồn.

Chúng tôi lại tiếp tục xem phim và bàn bạc. Trâm chỉ trỏ lên màn ảnh bảo tôi: “ Tom Cruise ít nhất cũng mét bảy đó.Vậy suy ra Sinh đâu có lùn.”, tôi bĩu môi: “ Lùn xị. Đàn ông mét bảy đối với tao vậy là lùn đó. Cao phải là mét tám kia. Mà tao thích mét bảy hơn. Mấy thằng mét tám tao mà bỏ với tụi nó thì mỗi lần hôn phải đứng lên bàn à??”. Trâm lại đập tay vào thành ghế và cười hắc hắc. Ở trên hàng ghế trước tôi cũng thấy tên mũ lưỡi trai sửa lại cái nón, vai hắn run run, tôi đoán hẳn cũng đang cười như điên trên trên. Lạ nhỉ sao hắn để ý từng cử động, lời nói của tôi vậy?Trần tĩnh sau trận cười, Trâm bảo tôi: “Sao cái gì mày cũng lôi Sinh vào vậy. Tha cho ổng đi. Coi bộ mày yêu Sinh đắm đuối rồi đó.” Tôi quay qua nó lấy tay che miệng dí dỏm: “Biết sao không. Sinh lùn vậy đứng với tao chụp hình cười xứng rồi. ”. Vừa dứt

lời, chúng tôi nghe trảng ho sặc sụa đầy ghê trên, chả ai khác ngoài cái gã mũ lưỡi trai. Sao hắn coi phim không lo lại lo nhiều chuyện....

Sau hai tiếng đồng hồ thì bộ phim kết thúc. Chúng tôi kéo nhau về. Trên đường ra chỗ để xe, tôi thấy “mũ lưỡi trai” đang đi phía trước chúng tôi không xa. Trâm và tôi nổi máu tò mò muốn xem mặt anh ta, Trâm nói: “Cái tên này tao để ý là khi tao với mày nói chuyện, chả cũng có nghe đó. Mà đáng đẹp ghê ha. Tao với mày đi lên gần giả bộ đụng phải chả coi, để chả quay mặt lại coi mặt mũi ra sao.”

Tôi cũng gật đầu đồng tình, rồi chúng tôi chạy vội lên chen chúc trong dòng người rồi cố tình xô vào lưng “mũ lưỡi trai”. Anh ta quay lại, chúng tôi vội vàng thốt lên xin lỗi. Không nói không rằng, “mũ lưỡi trai” tháo chiếc nón đang đội trên đầu ra. Tôi và Trâm há hốc miệng kinh ngạc. Oh my godness! Còn Sinh thì cười một cách ranh mãnh: “Không có gì. Tôi cũng biết là đồng quá mà. Coi phim này vui ha...”

Chương 20

Vậy là khi này mọi chuyện anh đã nghe cả rồi. Thôi chết tôi rồi! Vậy là một lát Sinh sẽ “xử đẹp” tôi. Nhìn hai khuôn mặt chết trân của bọn tôi, Sinh cứ tùm tùm: “Làm gì mà nghệt mặt ra nhìn tôi ghê thế?”. Trâm và tôi sực tỉnh nhìn anh từ đầu tới chân kêu lên: “Sao hôm nay thầy ăn mặc style quá vậy? Nhận không ra. Đẹp quá.”. “Ba láp. Tôi xấu khi nào mà kêu hôm nay đẹp. Giờ đi theo tôi lấy xe nè.”- Sinh đỏ mặt, đội nón vào và kéo tay chúng tôi ra khỏi đám đông quẹo vào chỗ để xe. Lúc này tôi để ý thấy anh có một cái ipod nano màu đen rất xinh, trông sành điệu nhỉ. Ăn mặc hip hop thể mà có cả cái Ipod, đủ bộ luôn. Chắc bữa thấy tôi xài Ipod nên bắt chước đây mà...Trên đường lết tốt đi theo anh, tôi nghiêng rằng thì thảo với Trâm: “Vậy là những gì này giờ tao nói với mày ổng nghe hết rồi. Nguy quá! Phen này tao bị “bấm” rồi.”- Trâm tỉnh quẹo: “Không sao đâu. Còn tao đây chi. Ổng dám “bấm” mày hôn? Dù gì cũng phải lịch sự trước mặt người lạ là tao mù.”

Nghe Trâm nói tôi méo mặt: “Hy vọng vậy”. Sau khi dắt hai cái xe ra khỏi chỗ gửi và trả tiền, anh quay lại hỏi bọn tôi: “Ăn gì chưa?”. Trong lúc Trâm đạp xe thì tôi bảo: “Dạ bọn em định đi ăn phở hay gì đó.”. Trâm vẫn đang hí hoáy đạp xe, cái xe cà khỏ hôm nay lại nghệt xăng rồi, đạp hoài vẫn không lên. Sinh thấy thế lập tức dựng xe lên và tới giúp Trâm. Đúng là sức đàn ông có khác, chỉ một cái đạp của anh cái xe ngay tức thì nổ máy một cách ngoan ngoãn... Tôi chắc cái xe này là giống cái nên khi chạm mặt anh nó mới ngoan thế... giống tôi vậy nè... Vừa đạp xong, Sinh rờ xe cho thông máy, rồi anh quay qua bảo chúng tôi: “Cái xe này mà chất hai người lên bảo đảm chút nữa chết máy. Thôi qua xe tôi bớt một người”

Trâm nhìn tôi cười, nó bán cái: “Thầy chở con nhỏ này nhe. Xe em nó điều khiển không quen. Với lại chở nó nặng quá.” Anh nhìn tôi liếc nhìn tôi cười và phang luôn một câu: “Nãy giờ tôi cũng định nói cái “bao gạo” này qua tôi chở. Ngồi xếp bánh xe tội nghiệp người ta.”

Để diên tiết chưa, dám gọi tôi là “bao gạo” à... ồm ồm như rứa thì có gì hay. Hứ!!!

Tôi ầm ỨC leo lên xe anh nhún một cái thiệt mạnh, Sinh suýt chơi với. Anh quay lại nhú mày nhìn tôi. Còn tôi thì ngênh mặt liếc xéo anh một cái và quay đi chỗ khác. Trâm thấy cảnh tượng đó, nó gục mặt xuống ghi-đông xe cười rữ rựi nhưng không dám phát ra tiếng. Sinh vừa bấm nút để xe vừa lầu bầu: “Làm sao tôi chở ra vừa gạo bán thiệt đó. Ngồi yên đi. Giỡn chút mà cũng nhảy đong đong lên. Mốt ai mà chịu em cho được. Đi ăn bánh Pizza đi. Có ai ăn bánh pizza bao giờ chưa?”. Và dĩ nhiên chúng tôi cùng đồng thanh đáp lại đầy hồ hởi: “ Chưa... ư... ư...”. Anh rờ xe nhấn ga bảo lớn: “Chưa thì đi..”

....Xe chúng tôi chạy qua những đường phố ngoằn ngoèo rực sáng của Sài Gòn. Đêm nay thật xanh trong và mát rượi. Mọi người hôm nay ai đi cũng có đôi có cặp trông thật vui, đúng là chủ nhật. Thỉnh thoảng vài cô gái ngồi sau xe khác cứ tròn mắt nhìn Sinh. Phải rồi! Trông anh hôm nay thật “hot” quá mà. Càng nghĩ càng ghen tức, ổng thuộc “phái mạnh” mà sao đẹp dữ vậy? Còn tôi trong số “phái đẹp” lại rơi nhầm vào thiếu số “trang điểm lên nhìn mới dễ thương, nhìn quen mới thấy đẹp.” Ổng trời thật bất công, tôi thấy tôi hiền khô dễ thương thế có ác gì đâu mà không cho tôi tí nhan sắc một chút.

Lát sau chiếc xe chúng tôi đổ xích lại ngay quán Pizza nơi đường Thái Văn Lung, một quán ăn nhỏ nhưng ẩm cúng đúng phong cách Ý. Thật tình tôi chưa bao giờ biết cái bánh Pizza nó ra sao, nhưng nghe đồn là rất ngon. Tò mò phát khiếp...

Sinh đi trước vào quán chọn bàn rồi nhắc ghế cho tôi và Trâm ngồi vào. Sau đó anh đi đến quầy lấy menu cho cả bọn, dường như quán này anh đã rất quen thuộc nên không ngại ngần gì cả.

Trong khi chờ đợi Sinh, tôi và Trâm nhâm nhi nước uống và trò chuyện linh tinh về bộ phim khi này. Theo thói quen thì tôi kêu café sữa còn Trâm thì Sting dâu, ngồi một lát Trâm nổi hứng điên (theo tôi là vậy vì lâu lâu nó bày ra những trò không thể ngờ được) nó uống café sữa của tôi rồi hớp Sting dâu của nó nhìn tôi xoay xoay ly chớp chớp mắt.

Không biết nó nghĩ gì mà quơ luôn ly café sữa của tôi, đổ một chút ra cái li đã cạn trà thêm Sting dâu vào, kêu anh bồi xin mượn cái bình lắc (dùng để pha cocktail). Thế rồi nó đổ đá, café sữa và Sting vào rồi hì hục lắc lắc lắc để. Như một dân bartender thứ thiệt nó đổ một nửa ra ly tôi và ly nó một cách điệu nghệ, nó hát hăm: “Thử đi mày. Tao mới “tối tạo” đó. Uống vào mày không hối hận đâu.” Tôi nhìn cái ly Sting-fe (cái thức uống này thiệt tình lúc đó ko biết gọi nó là gì đành gọi là Sting-fe nhưng sau này tôi đặt tên cho nó là Passion-đam mê) đây nghi ngờ nhưng rồi cũng miễn cưỡng uống thử. Mới đầu tôi cảm thấy ngọt ở đầu môi sau đó là cay, the mát nơi lưỡi rồi cháy nồng khi vào đến cổ họng, một cảm giác nồng nàn mới lạ xâm chiếm. Sau khi cạn hết cái ly tôi nhìn nó thán phục: “Mày nghĩ sao hay vậy? Uống mới nồng nàn làm sao.” Trâm cười tít mắt: “Không biết nữa, điên điên thì tao nghĩ ra.”

Vừa lúc đó Sinh quay trở ra đem theo hai cái bánh Pizza vàng ươm đặt xuống, tôi rót Sting-fe vào ly và đưa cho anh và nháy mắt: “Thầy uống thử xem, ngon lắm đó. Thức uống em mới chế...”. Cũng giống như thái độ của tôi lúc này, Sinh hết nhìn vào cái ly lại nhìn tôi làm tôi chột dạ kêu lên: “Thầy uống đi. Thầy mà chết em đền mạng cho. Em và Trâm uống rồi, có ai chết đâu.”

Sau rót Sinh cũng nhấp môi vào và nếm thử, thử xong anh cũng gật gù khen: “Ngon!...Em chế đấy à? Thường thì thiên tài óc cũng điên điên như em đấy.” Tôi cũng mỉm cười ma lạnh: “Nếu thầy nói người điên thì chắc hẳn thầy đang nói Trâm. Chính nó hồi này nổi điên chế ra món này đấy. Em nói em chế thì em chỉ nói từ “em” theo ý nghĩa đại diện thôi ạ.”

Sinh quay qua nhìn Trâm thấy mặt nó bí xị là anh đã biết mình lỡ miệng. Anh cuống quýt xin lỗi nó. Nhưng mặt Trâm lập tức tươi rói: “Không có gì đâu thầy ạ. Người không biết không có lỗi mà.” Nhìn mặt nó tươi rói một cách “ngây thơ vô số tội” tôi chắc mẩm trong đầu nó đang tính toán cái gì đấy, chơi với nó tôi biết quá rồi. Một phần tính nó cũng y chang tôi vậy. Thế mới là bạn thân.

Chúng tôi bắt đầu cắt Pizza, tôi quay qua Sinh ngạc nhiên vì thấy anh không kêu món gì cả. Tôi hỏi: “Thầy không đói ư?”, Sinh ngồi đó gõ nhịp tay lên bàn: “Không, tôi không ăn Pizza. Tôi ăn Spaghetti. Món đó làm sau nên hơi lâu. Chờ một chút không sao.”

Tôi và Trâm cùng gật gù trong khi đang cắt bánh Pizza: “Ô! Ra vậy?”. Chậc! Sao mà khó thế cái bánh mặc dù dòn nhưng sao dai quá, cắt mãi không được. Bất chợt tôi và Trâm đổ dồn mắt về phía Sinh, con người duy nhất đang ngồi “rảnh rỗi”, chúng tôi nghe rằng cười cầu tài: “Thầy... cắt dùm tụi em nhé.”. Anh tháo cái ipod đang nghe ra nhướn mày nhìn tôi tỉnh queo: “Được. Tôi cắt dùm Trâm. Còn em tự xử...” Vừa nói xong anh đón lấy cái đĩa Pizza của Trâm đi vài đường ngọt xót là đã ra đủ 6 miếng, làm xong Sinh lại cắm cái ipod vào nghe tiếp. Tôi thì lơ... nhớ nhé... dăm dùm chiêu lơ chơi lại tôi. Đợi đấy....

Vừa hí hoáy cắt, tôi vừa liếc anh và kéo dao trên đĩa gây nên những tiếng rét rét kinh khủng. Tất cả bàn quanh đó quay lại nhìn tôi với vẻ không bằng lòng, Sinh cũng biết thế nên anh tháo Ipod ra nhắc nhở tôi: “Này. Cắt cho đàng hoàng. Người ta đang nhìn em đấy..đừng làm xấu mặt tôi.”. Tôi vẫn tiếp tục kéo dao trên đĩa gây nên tiếng chói tai, thần nhiên: “Chịu thôi. Tại dao này lực quá mà.” Những tiếng rét rét vẫn tiếp tục vang lên một cách chói tai, mọi người lại tiếp tục nhìn. Chịu không nổi Sinh tháo Ipod ra và đứng lên quàng tay nắm tay tôi điều khiển cho tôi cắt bánh, anh thì thâm sát tai tôi: “Thế này, thế này...rõ chưa....

Bàn tay ẩm nóng, rắn chắc mềm mại đang nắm lấy tay tôi đó sao? Từng nhát cắt ngọt và nện nhàng quá. Tôi như lơ lửng trên mây. Trâm tròn mắt nhìn cảnh đó chăm chăm, ánh mắt thán phục lộ liễu của nó làm tôi đỏ bừng mặt, quay qua lại bắt gặp khuôn mặt anh kề sát vào má tôi. Trời ơi... cặp lông mày đen nhánh, đôi mắt nâu ẩn dưới hàng mi dài in bóng xuống bờ má anh dưới ánh đèn vàng trông quyến rũ làm sao. Cái mũi cao cao ấy, cái miệng rất xinh nữa... cả cái gò má vuông vuông nam tính. Gờ ngực rắn, ấm áp đang áp vào lưng tôi... Ôi trời, mẹ ôi! Tim lại đập nhanh thật nhanh. Mồ hôi lạnh tuôn ra. Phen này con chết mất... Thành thật mà nói tôi như ngất lịm, lúc này tôi như con rối đưa tay đâu là cắt đó có biết gì nữa đâu...

Mong sao thời gian lúc này trôi chậm thôi....

Lúc cắt xong cái bánh là mặt tôi đỏ còn hơn gấc chín...Trâm ngấm tôi và Sinh say sưa, rồi nó cúi xuống giả vờ cắt vài nhát bánh nữa cho tôi đỡ ngượng... còn Sinh bỏ tay tôi ra điềm tĩnh ngồi xuống, đưa mấy ngón tay lên chạm vào miệng nhìn đắm chiều vào chỗ quây về như chờ đợi cái đĩa Spaghetti của anh... Tôi đoán là anh cũng rất bối rối...nhưng biết làm gì bây giờ. Sau rốt thì anh bồi cũng đem ra cho anh cái đĩa mì Spaghetti. Sinh quay qua tìm lọ sốt cà, thì Trâm bỗng nhiên rất nhiệt tình, nó cầm ngay cái chai đỏ đỏ xịt vào đĩa cho anh: “Này thầy ơi. Tương cà đây ạ.”

Nhưng rồi nó nhìn lại cái lọ la hoảng: “Chết, em lấy lộn tương ớt..rồi...”. Sinh cũng nhìn xuống cái đĩa Spaghetti lúc này đặc hoảnh toàn màu đỏ ớt cười méo xẹo: “Thôi lỡ rồi, không sao. Đưa cái tương cà đây. Xịt vào sẽ đỡ hơn thôi.”... Tuy là nói vậy nhưng suốt bữa ăn tôi thấy anh cố chịu đựng vị cay của ớt một cách kiên cường mà không nói gì, anh vẫn cố ăn... Tôi chợt thấy thương anh quá....sao anh đáng yêu đến thế nhỉ...Gặp người khác là cầu nhàu này giờ rồi....

Lát sau trong toilet nữ, tôi đứng rửa lại mái tóc nhớ lại khi nãy và cười một mình thì Trâm bước vào. Nó đứng kế bên tôi soi kiếng và tô lại son môi lại còn ca hát nho nhỏ... trông nó rất vui. Tôi liếc qua nó rồi nhìn nó trong kiếng nhếch mép: “Mày lộn thiệt đó hả... tương cà với tương ớt.”, Trâm nhìn thẳng tôi trong kiếng đưa tay lên chùi mấy mép son dư mỉm cười bí ẩn: “Tao đoán vậy... Tao bị cận. Mày biết mà.”...Tôi vẩy nước rửa tay và từ tốn: “Đừng nói với tao là mày cay cú vì bị ổng nói là điên nhé.”, nó nhún vai tiếp: “Tao đoán vậy...” rồi lại mỉm cười. Chúng tôi lúc này cùng nhìn nhau cùng lắc đầu tủm tỉm và lại tiếp tục công việc dặm lại son phấn vớ vẩn...Bên ngoài Sinh đang ngồi chờ cháy vị cay của ớt bằng mấy ly Sting-fe....(Vì khi ra ngồi lại tôi đã thấy nguyên một chai Sting của tôi cạn sạch)....

12. Chương 21 - 22

Chương 21

Khi chúng tôi quay ra thì Sinh đang coi bill tính tiền, bên cạnh là anh bồi cầm mâm đứng đợi và hỏi hỏi gì đấy. Vừa buông mình xuống ghế, thì anh bồi đã canh nháy mắt với chúng tôi rồi cười toe. Tôi và Trâm nhìn nhau nhìn anh bồi rồi cười khúc khích. Sinh đang lúi húi lục tiền trong bóp thì bất gặp nụ cười và cái nhìn của anh ta, anh cau mặt khó chịu nhét tiền vào cuốn sổ ghi giá để lên mâm cho anh bồi: “Ê! Tính tiền coi đủ không, nhìn qua đó làm gì?”. Anh bồi nhìn lại Sinh và lại cười bối rối nhận cuốn sổ rồi ra đằng quây đưa cho chị thu ngân nhưng cũng không quên quay lại nhìn chúng tôi nháy mắt lần nữa. Sinh nhìn theo lắc đầu: “Nhiều chuyện. Thấy con gái là tưng tưng”. Tôi mỉm cười quay lại nhìn anh ta rồi quay lại hỏi Sinh: “Em thấy anh ta cũng dễ thương đó. Mà nãy anh ta hỏi thầy cái gì vậy?”. “Anh ta hỏi hai em tên gì? Anh ta khen cô bé mặc áo nâu này quây quá, cá tính quá. Và chốt lại anh ta khen hai em nhìn xinh ghê.”-Sinh bình thản quay nút của cái ipod trả lời tôi.

Tôi chấp hai tay vào má, cười tít vuốt tóc và nghiêng đầu: “Trời ơi! Anh ta khen em xinh à? Anh ta dễ thương quá.”, Sinh vẫn cầm cái ipod trả lời: “Bình thường tên đó cận thị. Hôm nay không đeo kiếng đó mà. Chắc nhìn lộn”. Nghe câu nói của Sinh sốc ốc vậy, tôi đang đưa tay vuốt tóc bèn ngừng lại mặt phụng phịu: “Hôm nay em cũng có xinh mà.” Sinh lắc đầu tỉnh queo: “Không thấy.”

Trâm nghe ôm bụng nắc nẻ, cười xong nó quàng tay qua vai tôi vuốt tóc tôi nói với Sinh: “H hôm nay cũng xinh mà. Thầy giỡn thôi.”, rồi nó quay qua Sinh: “H giỏi lắm thầy. Mất mỹ thuật cao lắm đấy. Mặc đồ gì, để tóc thế nào, H tư vấn cho em cả. Cũng chính H trang điểm cho em đấy.”. Sinh bèn nhìn Trâm gật gù: “Ừ, công nhận. Tông này hợp với em. Thì phải vậy thôi, người không đẹp phải bù lại qua tài năng. Chứ đã không đẹp mà không có gì thì...”- Vừa nói anh vừa mỉm cười liếc qua tôi. Tôi cong môi, chau mày và gục xuống bàn, giả vờ nức nở giọng run run: “Thầy ác lắm! Em biết em không đẹp. Đã thế còn chọc người ta... Em không nói chuyện với thầy nữa... hic hic hic”. Sinh tưởng tôi khóc thật, phát hoảng, anh lúng túng: “Ê! Đừng có khóc. Tôi chỉ giỡn thôi ...Hôm nay em xinh thật mà...”. Tôi vẫn giả bộ nức nở: “Không tin...”, Sinh vẫn nằn nì: “Thật. Tôi đùa hơi quá, xin lỗi... Em có xinh mà.”

Tôi vẫn tiếp tục: “Hic hic..đừng giả bộ an ủi em. Em biết em xấu ...”. Chắc là mọi người chung quanh nhìn vào bàn chúng tôi nên anh vỗ vai tôi thì thào đầy bối rối: “Trời ơi! Nín giùm tôi đi. Người ta nhìn kìa. Em muốn tôi làm gì thì em mới nín. Giỡn một chút mà... Xin lỗi!”

Tôi thầm mỉm cười (trong khi đầu vẫn gục xuống bàn), tôi chìa tay ra bảo anh: “Ừ ừ ừ... Thầy cho em mượn.... cái Ipod.... của thầy nghe đi. Em sẽ nín....”. Anh thở dài, đặt cái Ipod vào tay tôi: “Nè...nín nghe...”. Còn tôi, tay nắm gọn cái ipod, rồi ngẩng lên nhe răng cong cớn một cách láu cá: “Cám ơn thầy... Ghét! Lấy luôn. Thầy đừng hòng em trả lại.”.

Tôi quay qua thả vào bóp Trâm hất hàm: “Cho mày nè Trâm.”- Con bạn tôi lúc này chỉ còn biết cười lẩn cười bò. Còn Sinh sau mắc lõm ngồi nhẩn mặt nhìn tôi, anh nghiêng rằng: “Lẽ ra tôi phải biết chứ. Sao tôi có thể ngây thơ như vậy nhỉ. Em đóng kịch giỏi đấy.”....

Tôi vuốt tóc thêm lần nữa, nhìn anh: “Không phải thầy nói người không đẹp phải bù lại qua tài năng à? Em có tài đấy chứ?”. Sinh lắc đầu gơ tay lên kêu: “Thua...”....

Lúc này sau khi cười thỏa thuê, Trâm bèn đưa tay vào bóp lục lấy cái Ipod trả Sinh, nhưng khi anh thấy nó cầm mân mê cái Ipod thì anh xua tay: “Cho em mượn nghe đây. Lát nữa trả tôi, hoặc mai một gì cũng được.”. Trâm thì khỏi nói, mắt nó sáng rực: “Thật không thầy. Thầy cho em mượn nghe hả? Em cảm ơn nhé. Thầy không sợ em lấy luôn sao?”. Anh lập tức chỉ qua tôi: “Để mà. Em lấy luôn thì tôi hốt “bao gạo” này đi bán lấy tiền mua cái mới.”, Trâm đập tay lên bàn cười ha hả: “Ý hay đó thầy. Mà thầy định bán cho ai?”. “Tất nhiên là vừa gạo. Nghe nói gạo giờ đang lên giá...”...nói rồi Trâm và anh cùng cười ré lên, còn tôi thì lòng lâng lâng vui sướng. Sinh hôm nay dễ thương quá. Anh đã rất hòa đồng với bọn tôi. Ước gì sẽ được như thế này hoài....Tôi sức nhớ là tôi hứa sẽ bao Trâm ăn kem, tôi quay qua Trâm: “Này tao hứa là tao bao mày ăn kem. Giờ có đi không.”Rồi tôi quay qua anh: “Thầy đi ăn kem luôn không? Này thầy mời tụi em rồi, giờ em mới thầy đi ăn kem tươi cho “bụi” tí.”- Dĩ nhiên ai cũng gật đầu cái rụp....Hai chiếc xe lại thẳng tiến đến địa điểm mới. Quán kem tươi dành cho sinh viên học sinh ở đường Trần Quốc Toản. Trong một loạt bốn quán kem tươi ở đây thì tôi kết nhất tiệm kem tươi VD vì kem ở đây béo ngậy nhưng không quá ngọt và lâu tan.

Trong chốc mắt ba ly kem được dọn ra, ngon lành và thơm phức. Trong lúc ăn kem thì có một cô bé bán hoa dạo đến mời chúng tôi. Sinh ngó nghiêng vào giỏ của cô bé rồi quay qua Trâm và tôi hỏi: “Có thích không? Thích màu nào tôi mua.”. Nhưng tôi và Trâm chưa kịp nói thì anh nhìn Trâm và bảo: “Em chắc là thích hoa hồng tím phải không?”. Tàì thật, sao Sinh biết là Trâm thích hoa hồng tím nhỉ, đó một loại hoa hồng rất hiếm. Nó cũng tròn mắt ngạc nhiên: “Sao thầy biết ạ?”, anh cười: “À vì tôi thấy em vận một chiếc áo đầm tím rất dễ thương. Tôi đoán là hoa hồng tím hợp với em.”. Trâm không nói gì, nó ứng hồng đôi má vì lời anh khen. Chậc, cái ông này, tạt tạt tỉnh ngầm vẫn không bỏ. Bạn tôi mà ổng cũng không tha. Cũng may là ổng không trắng hoa đấy, thích khen người ta thế thôi. Ổng mà trắng hoa nữa con gái chỉ có nước... chết lộp độp....

“Nhưng mà ở đây làm gì có hoa hồng tím. Thôi thầy mua cho em bông hồng trắng và đỏ đi. Bông trắng tượng trưng cho tình bạn, bông đỏ tượng trưng cho sự may mắn.”-Nghe nó nói tôi quay qua chớp mắt bảo: “Gi? Bông hồng đỏ tượng trưng cho sự may mắn hồi nào?”, nó cười tít mắt tiếp luôn: “Thì sự may mắn trong tình yêu...”. Tôi chợt hiểu ra cũng nhe răng: “Ừ, ha!”. Sinh nhìn hai chúng tôi nhướn mày chun mũi: “Con nít con nôi. Học không lo học. Suốt ngày yêu đương.”-Anh tiếp tục: “Còn H, thích hoa màu gì? Nói đi mua luôn một thể.”

Tôi bình sinh không thích hoa hồng lắm, tôi thích hoa khác như hoa Forget me not chẳng hạn nhưng nếu thích hoa hồng tôi thích hoa hồng xanh (blue rose). Tôi bèn nhe răng gãi đầu: “Em không thích hoa hồng thường. Em thích....hoa hồng xanh ...ạ”, anh lè nhè: “Sao thích toàn đồ hiếm không vậy? Vậy ai chiều cho nổi. Hoa hồng xanh khó tìm như lá diêu bông. Thôi vậy giờ mua cho Trâm trước, còn em chờ tôi kiếm cho sau.”

Vừa nói xong, Sinh chọn hai bông hoa hồng đẹp nhất to nhất rồi trả tiền và đưa hoa cho Trâm. “Còn kiếm không được thì sao hở thầy?”-Tôi nhìn anh mếu máo. Sinh tỉnh queo: “Không được thì...xù...”. Tôi gào lên: “Thầy nhé... có mới nới cũ. Không chịu đâu. Thấy có bạn gái mới lại trù dập bạn gái cũ...”-Nghe tôi gào lên thế, mấy cặp ngồi kế bên không khỏi chú ý, thì thảo. Trâm thì tùm ta tùm tùm cúi xuống mức ly kem ăn... còn Sinh vội lấy tay ký đầu tôi cái rõ đau để chặn miệng tôi: “Linh tinh nè. Đợt tới kiểm tra zero.”.....Chúng tôi vừa ăn kem vừa đùa giỡn.... rồi cuộc vui cũng tan, mọi người kéo nhau về....

Trên đường về anh vẫn chở tôi, Trâm theo sau. Qua được hai ba cái ngã tư và dừng đèn đỏ ở góc Trần Quang Khải- Hai Bà Trưng thì tôi quay vừa kịp thấy Trâm đưa tay lên trán chào tôi và nháy mắt, xong nó

nói to: “Thưa thầy em về..”. Nó phi xe vào hẻm nhỏ gần đó và biến mất. Gì chứ, chỗ này là địa bàn của nó mà, Trâm biết cả trăm hẻm để phi về nhà từ đây. Con nhỏ này “đem con à không... đem bạn bỏ chợ”, học đâu ra chiêu này vậy. Ngẫm cũng được à nha... Cool

Giờ chỉ còn mình Sinh chờ tôi về. Trên đường, gió lồng lộng, tôi bỗng thấy lạnh. Đã vậy này mới ăn kem xong. Gió thổi làm hai hàm răng tôi đánh vào nhau cạp cạp. Sinh nhìn quanh quất: “Ủa? Vịt đâu ra vậy kia? Sao nghe kêu cạp cạp nhỉ? Tôi nhớ là tôi đang chở bao gạo mà..”. Anh nhìn vào kiếng chiếu hậu cười ngất. Sinh tấp vào lề dừng lại cởi áo khoác sơ mi ra đưa cho tôi, bảo : “Nè. Mặc cái này vô. Đã vậy còn ăn kem nữa. Em đúng là điên”. Lúc tôi mặc áo vào, anh cúi xuống đưa tay xoa xoa hai bên vai và cánh tay tôi: “Đỡ lạnh chưa...?”. Khuôn mặt đỏ lại kề rất gần... nhất là đôi môi đó có một hấp lực không thể cưỡng lại...đẹp làm sao..tôi nín thở...Tìm lại nháy lô tô...như thôi miên tôi đưa tay lên chạm vào môi anh... Chợt nhạc chuông điện thoại của anh vang lên...Tôi giật bản mình bỏ tay xuống, bối rối đưa tay tự xuyết xoa vai mình: “Lạnh quá..” rồi giục Sinh: “Thầy có điện thoại kia..”. Anh cũng lúng túng vội bấm nút alo. Ra đó là cô An vì tôi nghe anh nói: “ À.Tôi khỏe...cám ơn An....Tôi đang đi với bạn.Công việc thôi mà...Có gì không An? Ừ bạn suốt An à...ừ ừ khi nào tôi rảnh tôi nhắn..”

Sinh bỏ điện thoại vào túi thỏ dài, tôi bĩu môi: “Bạn gì mà bạn. Thầy nói dối. Thế không tốt đâu đấy.”, anh quay ngoắt qua tôi: “Có sao không? Đâu liên quan đến em. Tôi chưa xử em cái vụ nói lén người khác đấy nhé.”. Tôi chớp chớp mắt liên tục, ngăn người: “Vụ nào? Em nói lén thầy cái gì?”. Anh chống hông: “Em nói ai lén hả..”. Tôi sượng mặt liếc chỗ khác: “ U...a ơ...em...nói Tom Cruise đấy chứ ạ.”, anh liếc mắt phang tiếp: “ Vậy hả? Chứ ai nói “Sinh lén vậy đứng với tao chụp hình cưới xứng rồi”. Tôi đỏ mặt xua tay lia lịa: “Không, không có. Thầy nghe lộn đó... em đời nào nói vậy...”. Nhìn tôi đỏ mặt và lúng túng đến vậy, Sinh thôi không hỏi nữa, tôi nghe câu cuối cùng khi anh leo lên xe: “Tôi sẽ hỏi Trâm về chuyện này...Chưa xong với em đâu... Lúc ấy thì...”

Tôi nuốt nước miếng hic...ổng đang đe dọa tôi kìa trời...

Chiếc xe đỗ xích trước nhà tôi, khi thấy mẹ ra mở cửa, tôi nhảy xuống và chào anh vội vàng: “Chào thầy nhé. Cảm ơn đã đưa em về..”. “Ấy.....!Trả tôi cái áo.”-Sinh trở tay không kịp. Tôi lách mình vào cánh cửa nhà hươ tay chào anh và cười: “Áo này nhuộm mồ hôi. Để em giặt sạch rồi hôm sau trả cho thầy...”. Rồi tôi kéo cửa lại. Sau khi Sinh đã rời máy đi, mẹ hỏi tôi: “Thầy nào vậy?”, tôi cười kéo chéo áo sát vào mình: “Thầy anh văn của con đó. Sao hả mẹ”. Mẹ gật gù rồi tròn mắt chỉ vào cái áo sơ mi của anh: “Đẹp trai. Dễ thương...Cái áo nào đây?. Tôi tùm tùm: “ Của ổng đó. Con lạnh, ổng ượn...Để giặt mai mốt trả...”...

Chương 22

Tôi choáng váng khi con em họ chỉ tay vào thau áo sơ mi, toàn bộ nước trong thau lẫn cái áo đã biến thành màu xanh tím. Tôi quay qua nó mắt trợn ngược: “Sao không ngâm áo của mày riêng hả? Hư cái áo của thầy tao rồi. Thấy không?”. Con nhóc nhìn tôi run lên như cây sậy, nó méo máo: “Em đâu biết. Em nghĩ áo áo này đã ngâm mấy đợt rồi nên không ra màu. Trong chậu còn dư chỗ nên em ngâm chung cho tiết kiệm.” Tôi hét nạt lớn vào mặt nó: “Tiết kiệm cái đầu mày.Tao đập chết ngắc bây giờ. Lười vừa chứ. Nội cái nghĩ của mày thôi cũng hại tao rồi. Mày làm mà tao lại chịu là sao? Cái áo này hàng hiệu cao cấp đấy. Tao lấy tiền đâu ra đền cho ổng đây?”

Con em họ tôi luôn miệng rối rít xin lỗi nhưng trước sau gì chuyện cũng đã rồi. Bắt nó đền thì nó không đủ tiền, còn móc mẹ nó thì nó chết đòn. Tôi lại không muốn như vậy. Rốt cuộc tôi tặng nó mấy cú vào đầu và mấy cái đá dít. Bất cứ khi nào em họ tôi qua nhà tôi ở nhờ lúc mẹ nó đi công tác là tôi lại khốn đốn vì tính ẩu tả của nó.

Sau khi giặt, xả, vò, dậm. Cái áo của Sinh vẫn không khá hơn lên, nó từ màu xanh da trời nhạt đã chuyển sang màu xanh tím. Một cái màu tôi cho là khá đẹp nhưng nghĩ đến cảnh tượng Sinh nổi khùng lên thì thật sự không đẹp tí nào.

Tôi ngồi nhìn cái áo phơi trên dây sào trong sân mà thở dài, làm sao đây? Cái áo ấy giá những triệu bạc chứ ít ỏi gì (hiệu Piere Cardin nữa chứ. Khi nhớ lại chuyện này, tôi bỗng nghĩ lại sao ngày đó tôi không đi theo ngành ngoại ngữ nhỉ? Đi dạy giàu thế cơ mà.)

Tôi nghe tiếng Trâm, lao xao từ nhà trước (vì nhà trước là của nội tôi, nhà tôi ở trong khuôn viên nhà nội. Nhà nội tôi rất rộng, chỉ riêng khoảnh sân sau thôi cũng đã đủ chứa nhà tôi và chú tôi) Nó lần mò vô nhà sau tìm tôi. Miệng cười toe toét khi thấy tôi ngồi thừ trên bậc cửa nhìn cái áo. Nó hỏi: “Sao hôm qua mày với “chàng” làm gì?” Tôi nhìn nó nhoeo cười (như rằng đau khổ thì đúng hơn) rồi tuôn một hơi: “Hôm qua, khi chở tao về. Trên đường gió lạnh. Sinh cho tao mượn áo mặc. Tao giặt áo, định hôm sau trả cho ổng. Nhưng kết quả là như thế này.” Vừa nói tôi vừa chỉ lên cái áo sơ mi “màu xanh tím lãng mạn” đang tung bay trong gió. Trâm nhìn cái áo giả bộ trầm trồ: “Áo đẹp. Mà tao nhớ là màu của nó đâu phải màu này. Nó màu xanh blue mà.”

“Thì vấn đề là ở chỗ đó đó. Con em quý hóa của tao đã ngâm cái áo thun màu hồng dụ của nó vào chung chậu áo để “tiết kiệm xà bông cộng sức lực” Trả lời mà mặt tôi nhăn lại như khi ăn ớt. Tôi cũng tiếp luôn: “Cái áo giá khoảng trăm mấy hai trăm, tao còn dụ tụi trường mình design kiếm tiền đền được. Như cái này, thôi! Chắc là bỏ đi biệt xứ. Piere Cadin không có cửa dưới năm trăm. Giờ mà bắt con em họ tao xin tiền mẹ nó đền chắc chắn là phải đi cướp nhà băng.”- Trâm nhìn tôi đầy ái ngại. Nó lắc đầu tặc lưỡi và cũng thừ người ngồi trên bậc cửa ngắm cái áo đang vô tư phất phơ trên dây kềm....

Chiều thứ hai, tôi đến trường mang theo cái bọc áo đã gói kĩ. Đi vào lớp học mà tôi tưởng mình đi săn hổ, tìm đập còn hơn trống trận. Trước sau gì cũng phải thú thiệt với Sinh, lúc đó cho ổng muốn “chém giết” gì thì tùy. Đúng là mũi đại lái chịu đòn. Tội tôi quá.

Sau giờ học tôi đưa cái bọc áo cho Sinh. Ấp úng: “Thưa thầy... em...xin... lỗi về cái áo. Đó là tai nạn. Em muốn... đền lắm... nhưng... Thôi, thầy muốn “chém giết” gì em cũng được.”. Anh nhìn tôi rồi bóc cái áo ra khỏi bọc giở cái áo soi dưới ánh đèn. Còn tôi đứng đó cúi đầu, môi bặm lại, tay đan chéo vào nhau hồi hộp chờ kết quả. Sinh xem xong cái áo và gấp cẩn thận cho lại vào bọc. Anh ngồi dựa lưng vào thành ghế, tháo mắt kiếng ra, tay bắt lên giữa trán rồi vuốt dài xuống mặt thở dài. Anh quay qua tôi bảo: “Trước mắt, tôi không biết xử sao bây giờ. Giờ vui lòng xuống phòng giáo viên lấy dùm tôi ly nước trà. Bồng dưng thêm trà quá. Tôi sẽ suy nghĩ về hình phạt cho em trong khi đang chấm bài kiểm tra ban này...”

Thế là tôi theo lời anh lóc cóc đi xuống phòng giáo viên rót dùm anh một ly trà và mang lên. Tới nơi thì anh lại bảo: “Tôi quên chưa nói với em là tôi không thích uống trà nguội. Xuống lấy trà nóng cho tôi nhé. Cám ơn”. Tôi lại phải trở xuống dưới rót cho anh ly trà nóng bùng lên. Lên tới nơi anh nhận lấy. Uống hết rồi lại bảo tôi: “Rót dùm ly nữa nhé.”

Một lần nữa tôi lại phải đi xuống rồi lại đi lên đưa anh ly trà. Thì Sinh xua tay: “Trời ...sao nóng quá vậy. Lúc này được uống ly trà đá thì hay quá. Em không phiền đấy chứ. Đổi trà đá đi. Cám ơn”. Lúc này thì tính kiên nhẫn của tôi bắt đầu vơi, nhưng cũng cố bặm bụng đi xuống mang lên ly trà đá cho anh.

Vừa nhác thấy tôi cùng với ly trà đá, anh vội chìa tay cầm lấy nhưng rồi lại nhăn mặt: “Đá tan hết rồi. Uống ngán lắm. Thôi cho tôi ly trà nguội như hồi đầu tiên đi.”

Tuy trong bụng rất tức nhưng do nghĩ về chuyện cái áo thì tôi lại trở xuống một lần nữa. Trong bụng bắt đầu hầm hầm.

Tôi đặt ly trà lên bàn cái cộp, Sinh đang chấm bài, anh ngó lên và mỉm cười: “Cám ơn. Tôi chưa thấy ai dễ thương như em.” Gì hả ông thầy quý dữ? Đang cố tình. Ai chả biết ông đang lợi dụng chuyện tôi làm hư cái áo mà hành hạ tôi. Dù sao thì tôi cũng lỡ hứa là muốn chém muốn giết tôi sao thì tùy, nên tôi cố chịu đựng đấy.

Lại còn cười đều, dễ thương ha?

Thấy anh chấm đến bài của tôi, tôi bèn mon men, nhoeo cười hỏi ướm anh: “Thầy. Bài của em nè. Thầy chấm nhiều ạ?”, anh đáp gọn băng: “Dĩ nhiên là zero.”

Tôi chưng hửng: “Sao lại zero? Em làm bài đúng mà”. Anh vẫn thản nhiên: “Thì đâu có gì sai đâu. Nhưng nhớ chuyện cái áo, xót ruột. Thấy ghét! Cho điểm không vậy đó.”.

Tôi mỉm cười với anh một cách rất dễ thương: “Không phải chứ? Thầy muốn cốc đầu, hay đi em, em cũng chịu. Nhưng mà bài kiểm tra có thể cho điểm tối đa không?”. Sinh không ngẩng lên, đáp cộc lốc: “Không.”

Tôi đập hai tay lên bàn anh: “Thầy đúng là ác quỷ. Sao thầy ác thế? Em đã lấy trà cho thầy, năn nỉ thầy nhỏ nhẹ. Thầy vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ?” Vừa lúc đó anh ngược lên nghiêng rằng đưa tay nheo mũi mạnh mũi tôi: “Ừ nể mũi lắm nè...”. Tôi la oai oái nhưng anh vẫn không nhẹ tay, luôn miệng nói: “Có xin lỗi không?”. Tôi dĩ nhiên vẫn cứng đầu: “Xin lỗi là một chuyện. Nhưng sự thật thầy vẫn là ác quỷ. Bỏ em ra. Thầy nên nhớ tính mạng cái ipod của thầy nằm trong tay em.”

“Lại còn chuyện đó nữa. Em đang đe dọa tôi đó hả?” Anh nheo càng mạnh hơn. Tôi la làng lên: “Em không đe dọa thầy. Em chỉ đang thỏa thuận với thầy. Buông em ra”. Tôi và anh đang giằng co thì con bé My bước vào, nó tròn mắt nhìn chúng tôi. Sinh ngượng ngập bỏ tay xuống. Còn tôi thì chạy ào về không chào Sinh một tiếng...

13. Chương 23 - 24

Chương 23 Xuống đến chỗ để xe, tôi móc túi không thấy chìa khóa xe đâu cả. Thôi chết! Hình như để quên trên bàn Sinh rồi. Lại phải trở lên nữa. Cực thân quá đi. Tôi lại phải lọt tọt trở lên. Khi đi đến đầu cầu thang thì tôi thấy bé My chạy ra từ cửa lớp. Vừa chạy nó vừa khóc. Lại gì nữa? Lại mất vé tiếp hả? Con bé chạy rất vội. Nó cầm đầu cắm cổ mà không thấy tôi. Thoát một cái mất hút.

Tôi nhăn mặt nghiêng đầu khó hiểu: “Có chuyện gì thế nhỉ?” Thôi kệ có gì hôm thứ bảy hỏi nó vậy. Tôi đi vào lớp tìm cái chìa khóa. Lúc này lớp trống trơn nhưng cái cặp Sinh vẫn còn trên bàn mà. Tôi ngó hoài trong cái mớ hỗn độn nào là bài kiểm tra, bút đồ, thước, viết xóa nằm ngổn ngang trên bàn mà chả thấy cái chìa khóa xe của tôi đâu cả. Hình như cái ly nước của Sinh cũng biến mất rồi. Quái lạ, lúc đi rót nước cho ông tôi nhớ hình như là tôi vắt cái chìa khóa cạnh ly nước. Rồi, chắc Sinh đã thấy và đi tìm tôi rồi. Thật vậy, vừa quay ra cửa thì anh bước vào với ly nước trên tay. Mặt Sinh chắc là mới trải qua một tình huống không hay nên trông có vẻ kì quặc, vừa bối rối vừa căng thẳng. Tôi không thể tả hết cái vẻ kì quặc của khuôn mặt anh lúc này. Sinh móc trong túi áo ra và thấy cho tôi chìa khóa xe: “Nè, tôi đoán thế nào em cũng trở lên đây. Nãy tìm em không thấy”. Tôi ngó ra cửa rồi lại ngó anh hỏi: “Thầy xuống dưới sao em không thấy thầy? Thầy đi ngõ nào vậy?”. Sinh kéo tôi ra cửa, xoay vai tôi ra và chỉ tay vào cái ngõ tối của cầu thang phía bên tay trái tôi. Cái ngõ đó hầu như tôi không bao giờ đi mà chỉ đi ngõ cầu thang bên phải thôi. Đơn giản là tôi sợ cái bóng tối ghê rợn, và sự vắng tanh ở đó. Anh nhìn tôi ngạc nhiên: “Em chưa bao giờ đi ngõ đó à? Ngõ đó xuống phòng giáo vụ gần hơn.”. Tôi nhe răng cười đút chìa khóa vào cặp: “Chưa bao giờ ạ. Ngõ đó tối lắm. Em... sợ... ma.”.

Sinh cầm ly nước chớp mắt rồi nhếch mép cười khê: “Hi...”, anh tựa vai vào cửa, đưa ly nước lên uống, mắt liếc nhìn tôi ra chiều ngẫm nghĩ. Còn tôi cũng nhìn anh đầy khó hiểu. “Ông già” ấy đang có “âm mưu” gì thì phải? Tự nhiên tôi thấy rợn cả gáy. Uống xong ly nước Sinh đặt nó cái cộp xuống bàn đầu gần đây rồi nắm tay tôi kéo đi.

Anh kéo tôi ra cái ngõ tối đó, tôi hét hoảng lên giãy giụa: “Không!!! Em không đi ngõ đó đâu. Ghê lắm...”

Bình thường cô thầy Lâm lôi tôi cũng phải dùng sức mà lôi tôi đi mới nổi, vì tôi có học võ nên sức cũng gần ngang ngửa thầy.

Còn Sinh thì không phải nhọc công, anh nắm cổ tay tôi lôi đi rất nhẹ nhàng. Và tôi để ý là tay anh siết cổ tay tôi rất chặt, rất cứng. Cứng như thép... theo kiểu của một người đã học võ tầm đại diện.

Chúng tôi đi xuống một cầu thang xi măng rất cũ nhưng khá sạch sẽ, không hề bụi bặm. Men theo tường trái là ánh sáng leo lét của mấy cây đèn ốp tường hắt ra. Bên tay phải là những chiếc cửa sổ sắt hoen rỉ được niêm phong kín bằng các thanh gỗ, trên thân có vài ba lỗ bị một khoét.

Đến cuối cầu thang, Sinh đẩy hai cánh cửa nhỏ ra. Trước mắt tôi hiện ra phòng giáo vụ quen thuộc và trống trơn với cây quạt trần đang quay tít mù. Mọi người đã về hết rồi. Sinh bước ra đưa tay tắt quạt và chép miệng: “Ai sang quá vậy? Về mà không tắt quạt.”. Tôi vẫn còn đang ngơ ngàng nhìn lại lối đi mà tôi chưa bao giờ khám phá mà không hay biết Sinh chuẩn bị một “mưu đồ khủng khiếp” sau lưng tôi.

Thực ra tôi đã thấy cái cửa này trong góc tường phòng khi đứng trước cửa phòng giáo vụ nhìn vào. Nhưng có điều tôi không nghĩ là nó thông lên hành lang lớp học. Đang còn đứng tần ngần ngó lại cái cầu thang, thì sau lưng tôi hai cánh cửa đóng sầm lại. Tôi hoảng hốt quỳnh quáng quay lại đập cửa: “Thầy làm trò gì

thế ? Mở cửa ra cho em. Mở cửa ra ra.”. Tiếng Sinh từ bên kia vọng sang: “ Tôi dẫn em xuống rồi. Giờ tự em đi lên. Chỉ việc đi lên cầu thang thôi, trở lên lớp học đi.”- Tôi bấu cánh cửa hét: “ Không!! Chịu thôi. Em... em... sợ ma lắm.Mở cửa ra cho em đi. Mở ra...”

Tiếng Sinh vẫn quả quyết: “Em đi coi phim ma cà rồng không sợ. Lại sợ ma trong tưởng tượng của em à? Nhảm. Giờ đi lên không? Tôi đếm từ một đến năm. Không đi là tôi lên trên khóa đầu kia lại, nhốt em trong này luôn đó.”. “Không!!! Thầy đừng có hù em. Thầy dám làm thế sao?” – Tôi vẫn đứng đó gào. Rồi tôi nghe tiếng khóa lách cách ở cửa bên kia, tiếng Sinh im lặng rồi anh lên tiếng đếm: “Một...”. Mặt tôi đỏ như chàm. Đừng, đừng làm thật chứ.

Tôi ớn lạnh nhìn lên cầu thang với mấy ánh sáng leo lét, thôi đi thôi. Tôi bèn trấn tĩnh hít một hơi dài rồi lao lên cầu thang. Cầm đầu đi thật nhanh mà tim đập thình thịch. Trời phạt! Đầu óc tưởng tượng bắt đầu trỗi dậy: ”Sợ quá lỡ có ai hiện ra thì sao?”- Lên đến nửa cầu thang tôi đứng lại thở dốc, ôm tim, đưa hai tay khua khoắng: “Bình tĩnh. Thư giãn. Trong đây đâu có gì đâu...”. Tôi hít vào rồi thở ra thật mạnh, nhắm mắt lại mấy giây và mở bừng mắt ra nhìn xung quanh. Quả thật là đâu có gì đâu. Tôi lại hít thở một lần nữa và lần bước tiếp nốt những bậc thang còn lại, ánh sáng đèn nơi hành lang lớp học hiện ra. Lát sau thì tôi đã ra khỏi cái lối đi kinh khủng ấy. Đứng trên hành lang tôi còn ngoái lại cái nơi đó lần nữa và tự trấn an mình: “Mình đã rất dũng cảm.”...Sau này nhờ vậy mà tôi không còn sợ bóng tối nữa mà còn trở thành một “con ma cà rồng” thực thụ ngày ngủ đêm thức mà không sợ bất cứ con quái nào trừ con muỗi...(Sau này khi Andrew về Mỹ, tôi phải thức đêm thứ bảy để tranh thủ gặp hân trên mạng. Giờ tôi mới nhận ra là ngồi chat trong bóng tối rất thú vị.)...

Sinh đã ngồi sẵn trên bệ lan can chờ tôi. Vừa thấy tôi anh mỉm cười hỏi: “Có “con ma nhép” nào ở dưới không, “ma cà rồng”?”. Tôi quay lại sẵn giọng: “Không thấy, mà “ma cà rồng” bây giờ sẽ hút máu thầy đây.”- Vừa nói tôi vừa nhào lại định ngắt chéo anh được cái gì hay cái đó. Nhưng chỉ với một bàn tay của mình anh tóm cả hai bàn tay tôi lại làm tôi không quơ quào gì được cả. Sinh nắm hai tay tôi dòm tôi cổ sức giãy giụa mà không nín được cười: “Nắm lùn di động” mà khoái sân si. Giờ có về nghỉ ngơi để mai đi học không? Hay để tôi kí ấy phát vào đâu?”. Ngay khi anh thả tay tôi ra, tôi lập tức chạy ra xa không quên hét lại: “Thầy nhớ nhé. Ipod của thầy còn trong tay em đó.”. Rồi chạy xuống cầu thang đi về... Lúc đó đã tám giờ tối...

Buổi tối khi tôi đang ngồi làm bài ở lớp thì con bé My gọi cho tôi. Nghe giọng nó tôi đoán là nó vừa khóc xong một trận, tôi hỏi: “Chiều này thấy em khóc. Giờ mới khóc xong nữa phải không? Sao mà khóc? Lại bị mất vé nữa hả?”. Con bé giọng nghèn nghẹn: “Hic..hic.. Chuyện này...hic... Chị qua nhà em đi..hic...”, tôi cau mặt: “ Diên hả? Giờ mấy giờ mà qua. Có gì nói luôn đi...”Con nhóc lập tức khóc òa trên điện thoại: “Em... sắp dọn ra.. Hà Nội rồi, tuần sau là đi. Chiều này... em...em...đã nói... em yêu thầy... em không xa thầy được... Thầy, hic...hic... nói... hic...

Tôi nghe như sét đánh bên tai khi nghe bé My nói là nó mới “tổ tình” với anh vào chiều nay, sao nó dạn vậy? Chắc chắn là Sinh nói không với nó nên nó mới khóc tức tưởi vậy. Nhưng tôi vẫn muốn biết chi tiết nên hỏi dồn: ”Hả? Em nói yêu thầy hả? Rồi thầy nói sao?”.

“ Thầy nói... thầy xin lỗi nếu thầy có nói gì hay làm gì để em hiểu lầm...hic..thầy chỉ coi em như em gái thôi.Thầy nói em mới lớn nên cảm xúc chưa xác định được... nên cảm xúc đó chỉ là mền mộ thôi... với lại em đâu biết rõ hết về con người thầy đâu mà nói yêu... Yêu vậy là yêu ảo thì không nên... Sau đó nói... em còn nhỏ... lo học... là hơn đừng nghĩ linh tinh. Hu hu... Em không chịu đâu... em yêu thầy mà...”. Nói xong nó lại khóc từng tràng trong điện thoại. Tôi thở dài bảo nó: “ Thôi... đừng khóc nữa. Thầy đã nói vậy thì em phải biết chứ. Em đừng cố chấp. Còn giờ chị phải đi học bài, có gì thứ bảy nói chuyện với em nhé.” Nói rồi tôi tạm biệt nó và gác điện thoại...

Giờ bài vở gì được. Con nít quỉ... nó còn ghê hơn tôi nữa. Người ta thích ổng gần chết mà còn chưa dám nói thích nữa, còn nó nó phóng tuốt lướt lên chữ yêu luôn rồi...Mà Sinh nói cũng phải....nhưng tôi vẫn nghe tim mình khê nhói lên.. Tôi nghĩ nếu trường hợp bây giờ không phải bé My mà là tôi bây giờ thì sao nhỉ..? Chắc chắn là đỡ hơn bé My bây giờ... bởi dù gì tôi cũng đã nếm trải chuyện này từ năm lớp bảy kia. Năm lớp bảy tôi tổ tình với cậu bạn cùng lớp và kết quả rất thê thảm.... Mãi năm năm sau tôi mới quên được, giờ gặp Sinh thì con tim tôi được hàn gắn chút ít... Tốt nhất là tôi nên im lặng trau dồi kiến thức để đưa cho ngã cây... Tôi không đại dột lần thứ hai đâu... Nghĩ là nghĩ vậy nhưng cuộc đời còn nhiều thú vị phía

trước....Tôi đâu ngờ sau khi bé My ra đi tôi phải đối mặt với nhiều điều bất ngờ hơn...

Chương 24

Chiều thứ tư, bé My không tới lớp. Nó muốn tránh mặt anh. Tôi nghiệp con bé! Nó ra đi với con tim vỡ nát. Trước khi đi học, tôi nhận được tin của nó: “Chị ra tiễn em vào chiều mai nhé. Em định dây dưa đến tuần sau mới đi vì con thầy. Giờ em đã nói với mẹ thứ năm có thể đi. Nhắn với thầy là em chào thầy. Chắc thầy không quan tâm em đâu nhỉ...” Giọng con bé chưa bao giờ buồn hnw thế. Nghĩ đi nghĩ lại tôi đã thật xấu tính khi đi cau mau với con bé ngây thơ và vô tư như bé My. Giờ nó đi rồi, tôi cũng thấy buồn. Tôi vẫn vào lớp sớm như mọi khi. Nhìn cái chỗ ngồi trống trải thêm cũng cảm thấy bức bối. Từ nay vắng bé My... buồn thật... trước đây tôi lại không ưa nó. Thế mà giờ nó đi thấy nhớ mới lạ.

Chưa tới giờ học. Lại không còn việc gì để làm. Buồn chân buồn tay tôi lấy giấy ra vẽ.... Đang vẽ mê say, tôi nào co hay Sinh vào. Anh đến gần nhẹ nhàng không một tiếng động đến khi bóng anh in trên mặt bàn tôi mới biết. Tôi giật mình ngẩng lên, lấy tay che vội cái hình. Sinh mỉm cười rồi giật phắt bức vẽ của tôi soi nghiêng soi ngửa:

- Đẹp đó. Giống manga lắm. Chà! Tóc giống tôi ghê, mũi cao, mắt sâu đeo mắt kính... môi mỏng... Vẽ tôi phải không?

- Trả em. – Tôi đứng lên chéo kéo bức vẽ từ tay anh nhưng tôi với không tới. Anh giơ bức vẽ lên cao thật cao, vừa coi vừa truy vấn tôi:

- Nói cho tôi biết thì tôi trả.

- Alain Delon (1 nam dv người pháp thập niên 70 đẹp trai kinh hồn). Không phải thầy đâu. Thầy ... đừng... có nằm mơ giữa ban ngày.

Sinh nheo mắt nhìn bức vẽ rồi quay qua nhìn tôi:

- Vậy hả? Tịch thu! Học không lo học, lo vẽ bấy bạ....

- Ấy! Em vẽ gì mà bấy bạ? Vả lại đã tới giờ học đâu. Thầy đừng... ỷ Là... thầy rồi ăn hiếp học trò nhe... – Tôi nhăn răng chớp mắt, hai tay cong cong hình vuốt hổ. Sinh nghiêng đầu nhún vai mỉm cười (very lấu cá):

- Vô tay qua là của qua... Trả toi cái Ipod đi. Tôi sẽ đưa lại cái này. Giờ tạm... tịch thu... – Nói xong, anh nhét bức vẽ vào túi áo rồi đi thẳng lên bục giảng. Nhưng nửa đường anh quay lại. Đến gần, đứng tựa vào thành bàn học ra cửa rồi nói với tôi:

- Nay bé My không đi học hả? Bình thường cũng vô sớm cỡ em vậy. Chắc là....

Tôi cũng biết vì sao đấy, nhưng tôi không thèm nói. Tôi chờ coi thái độ của Sinh ra sao... Anh gỡ mắt kiếng ra cúi đầu thở dài rồi lại đeo vào, tiếp:

- Hôm qua... chuyện cũng hơi khó xử. Bé My gặp tôi nói là... là... Đại khái là... những cảm xúc mới lớn bộc phát. Em hiểu chứ! Tôi đã giải thích hơi thẳng thắn. Chắc điều đó đã làm bé My tổn thương... Tôi nghĩ vậy...

-“He he!” Đã đánh đâu mà tự nhiên khai thế... quá là... Mà làm gì xí xon dữ. Nói trắng ra cho rồi, bày đặt hoa mỹ. Nhưng thôi cứ làm bộ như không hiểu cho ổng giải thích rõ trắng đen xem nào. Tôi nhìn anh mà mặt “đơ như trái bơ” làm Sinh cũng bối rối. Anh soi thẳng mắt vào tôi, miệng trễ xuống chớp mắt làm cử chỉ tay quơ quơ từ trong ra ngoài hiệu ý là “Hiểu không? Hiểu là bé My tỏ tình với tôi không?”. Tôi chớp mắt nhìn anh lạ lắm... Sinh đập lòng bàn tay vào trán rồi vuốt xuống mũi rồi lắc lắc đầu. Anh quay lại đối diện với tôi, tay móc cây bút trong túi áo vẽ nguệch ngoạc lên giấy rồi đẩy cho tôi. Tôi ngó vào, khẽ trợn mắt rồi giả vờ rú lên:

- Bé My ... say I love you với thầy. Ồi trời đất ơi...!!!Anh chìa ra đưa tôi tờ giấy anh vẽ “Suýt... sh... Em nói nhỏ được không? Làm gì mà ồm tỏi thế? – Anh lúng túng đưa tay lên miệng làm dấu! Rồi anh khoan 2 tya lại lắc đầu thở dài lần nữa. Tôi nhìn a chách lười:

- Hèn chi. Thì ra là thủ phạm làm pé My khóc nức nở là thầy. Hôm qua nó vừa khóc vừa gọi điện cho em nói có kẻ đã làm tim nó tan nát... – Vừa nghe tôi nói thế Sinh quay lại nhìn tôi với vẻ mặt thoáng bối rối, anh ngập ngừng hỏi tôi:

- Thế ... thế sao? Hôm qua pé My đã nói những gì vậy?

Được thế, tôi tuôn ra một tràng (mà tất nhiên cái này tôi cố tình thêm mắm thêm muối):- Thì nó nói... kể đó tuy nhìn đẹp trai hiền lành mà bên trong lại là người độc ác, kiêu căng, lạnh lùng, vô tình.... Đã vậy lại còn bao lực... Nó nói yêu người ta, người ta không yêu thì thôi. Có cần xem thowngf nó là con nít không. Nó bảo người đầu chảnh thấy ghét. Bởi vậy chiều mai, nó quyết lên máy bay ra Hà Nội ở để quên phứt con người tồi tệ đó. Anh tròn mắt nhìn tôi rồi khum người xuống bàn, kề sát vào mặt tôi, mắt chớp chớp vài ba cái, hỏi:- Bé My nói vậy thiệt đó hả? Bé My nói nguyên văn vậy đó hả?

Hic.... mắt đã đẹp mà còn chớp chớp hàng lông mi tuyến nữa thì tôi đây hồn bay phách lạc còn gì. Sao mà khéo thế? Chớp nữa là tôi lấy cái kéo cắt hàng mi luôn đó. Mi gì mà dài thế? Tôi gật gù xác nhận như đinh đóng cột:

- dạ! Nó nói đó. có sao em chuyển tải y chang. Nó nói thầy quá chính xác luôn. Không sai một li....

Mặt Sinh có vẻ trầm ngâm một thoáng, a bấm môi và khẽ gật đầu ra chiều biết rồi. Bất thần, a vớ cuốn tập tôi đang để trên bàn cuộn lại và gõ đầu tôi một cú đau điếng. Hic... lần này ông không thương hoa tiếc ngọc thật... thẳng tay luôn. Anh cau mặt nghiêng rằng:

- Cho chết. Mượn gió bẻ măng hả? Đừng tưởng tôi k biết em đang chửi xéo tôi đấy. Cái này em nói chứ bé My nào nói. Chỉ có em là mồm năm miệng mười cay độc thế thôi...e là con bé độc ác... mốt ai xui lắm mới vớ phải em?

Tôi gục đầu nằm mộp trên bàn xoa xoa đỉnh đầu vừa bị anh “bạo hành”. Chợt thấy cay cay, hình như là có cảm xúc để khóc... thì phải... Tôi không biết nữa. Nhưng sẵn bức xúc giùm bé My và suy nghĩ tôi mà ở vào tình cảnh đó thì thế nào. Và khi nghĩ tới cảnh tiễn bé My vào chiều mai... chợt bỗng dưng muốn khóc. Thế là tôi khóc thật... Tôi nằm đó vai run run... và ngẩng lên nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe và nhòe nước mắt. Sinh “ơ” một tiếng buông rơi cuốn tập, luống cuống đưa tay lau nước mắt trên mặt tôi. Anh thì thầm:

- Xin lỗi... Đau lắm không? Tại em đấy cứ thích chọc người ta. Nín... nín đi... xin lỗi! – Nói rồi anh vuốt tóc tôi, xoa vai tôi, dỗ tôi nín. Ô! Một cái khăn tay màu xanh nhạt dịu dàng và thơm tho. Cảm xúc lại càng dâng hơn nữa. Chẳng mấy chốc cái khăn tay đã ướt nhẹp... Cái cảm xúc điên rồ này chợt đến, chợt tuôn trào làm tôi k ngăn được...Khóc suốt mướt đã đời, tôi quay lại nhìn anh lúc này đang bối rối và căng thẳng cộng với sự xám hoi lớn lao của Sinh ngỡ vì cú đập đầu của mình làm tôi khóc. Tôi thấy anh thật là tội nghiệp, có làm gì đâu mà tự nhiên phải hunwgs bao nhiêu là nước mắt của tôi. Tôi nhoẻn cười nói với cái mũi đỏ ửng:

- Em khóc không phải vì thầy đập đầu em. Vì bầu tâm sự của bé My hôm qua hãy còn tác động mạnh. Hôm nay nhớ lại mới khóc. Thế thôi. Cảm ơn cái khăn của thầy....

Sinh nhìn tôi thở phào:

- Sao lâu lâu em điên bất tử thế? Làm hết cả hồn... tôi tưởng tôi đánh em khóc chứ. Riết chắc lên tim vì em luôn. Cảm xúc hôm qua mà tới giờ mới khóc. Em giống con lừa nghe chuyện cười, không hiể qua ngày mai mới cười ấy.Nghe a nói tôi lại bật cười khanh khách:

- Ấy là thầy còn chưa biết chuyện em học toán đấy. Đầu năm 10, thầy dạy toán dạy em cách chứng minh đạo hàm gì đấy. Em thiệt tình k hiểu... mãi đến cuối lớp 10 mới hiểu....

Sinh quay lại nhìn tôi nhe răng ra giả vờ ngất trên bàn học, sau đó anh ngẩng lên với bộ mặt rất chán đời:

- Thế tôi tự hỏi em đã học lên lớp 12 bằng cách nào vậy? Em là con người quái dị nhất mà tôi từng gặp....

- Có gì đâu ạ. Em vốn khá Anh văn, mà cô chủ nhiệm lại là cô Anh văn. Cô thương em lắm, nên nhờ thầy toán ‘nới tay’ cho em. Tôi nghiệp lắm. Thầy dạy em suốt năm phải dùng thêm thuốc trị tăng xông

đó... mà lạ lắm nha, hình như em có duyên với Anh văn lắm cho nên ai chủ nhiệm e cũng dạy Anh văn hết...
– Nói rồi, tôi cười khi khi.... Còn anh thì miệng há hình chữ O: “Oh my lord!” liên tục... Quả thật khi còn nhỏ thì tôi đỡ toan kinh người, học đâu quên đó... còn mấy môn như Anh văn thì nhớ dai và sáng dạ kinh dị... Đôi khi tôi cũng thấy tôi vô cùng lập dị... thật sự là vậy....

Tôi báo với Sinh rằng bé My ngày mai sẽ bay ra Hà Nội, tôi sẽ đi tiễn nó, tôi cũng gợi ý hỏi anh có đi cùng không, anh lập tức lắc đầu phũ phàng:

- Thôi! Chịu. Tôi mà ra con tim bé My không những tan nát mà máu còn không trở về tim nữa. Mặc công lắm. K đi là hơn... chỉ có cách đó là tốt nhất....Chiều thứ năm, tôi nhờ Trâm chở ra sân bay tiễn pé My, nó cảm động lắm nhưng cũng kiên cường k khóc... Nó nắm tay tôi và hôn tạm biệt. Nụ hôn của nó lúc này mới dễ thương làm sao, cả đôi mắt, cả cái bím tóc của nó nữa.... Tôi không còn thấy ghét nó nữa. Lúc này ngược lại tôi còn mong nó đừng đi, giờ tôi đã hiểu nó thật sự trong sáng và tốt bụng chứ không giả nai như tôi vẫn nghĩ. Hơn nữa nhờ nó mà tôi và Sinh xích gần nhau hơn...nhưng sự thật làm sao thay đổi được. Phải không?Lúc đang ngậm ngùi tạm biệt thì Trâm giật áo tôi, tôi quay lại, miệng há hốc. Sinh xuất hiện với chiếc áo màu lam tím trên tay cầm 1 bó hoa. A đi thẳng đến chỗ bé My, làm nó mở to mắt kinh ngạc k nói nên lời. A nhẹ nhàng đặt hoa vào tay nó và dịu dàng nói:

- Thầy xin lỗi. Thầy làm em buồn lắm phải k? Lẽ ra thầy nên giải thích cách khác. Chắc không làm e bị tổn thương đến vậy. E tha thứ cho thầy nhé. Thầy cầu chúc em sống vui vẻ, học giỏi... Bé My vẫn là cô em đáng yêu của thầy mà.... Thầy k bao giờ quên em đâu. Mail của em thầy có mà. Thầy sẽ luôn trả lời nếu em viết thư... – A đưa bó hoa cho pé My.Con bé My sụt sịt vài ba tiếng nhưng nó nhoẻn cười ngay. Nó ngược lên nhìn anh với đôi mắt sáng ngời:

- E không khóc đâu. E phải mạnh mẽ như chị Hân nè. E không giận thầy. E sẽ mail ọi người. Nếu có dịp cứ ra Hà Nội thăm em. Sẵn sàng làm hướng dẫn viên du lịch ọi người nè. Giờ em phải đi rồi.... – Nó cúi xuống xách va li đến chỗ phòng cách ly theo bố mẹ nhưng không quên quay lại vẫy tay chào chúng tôi.Tôi thấy càng ngày càng thích Sinh hơn vì đức tính của anh. Càng ngày tôi càng thấy Sinh ẩn bên trong, cái vẻ ngoài khá lạnh lùng lại là một trái tim dịu dàng, dễ mắc cỡ và nồng ấm. Nói vậy mà không phải vậy. A luôn luôn làm tôi ấn tượng bởi những điều bất ngờ...—Trên đường về khi nói về Sinh với Trâm. Tôi thấy mắt nó mơ màng lạ. Tôi chợt thấy có cảm giác k hay lắm về điều này. Một cảm giác đau thương nhẹ nhẹ len vào hồn... tôi không thích có cảm giác này một chút nào... Nhưng từ lúc từ phi trường về nó lại càng ngày càng lớn hơn....

Ngồi trên xe mà Trâm huyền thuyên về Sinh không ngớt. Khen Sinh nào là con người bí ẩn, ‘trong nóng ngoài lạnh’. Sinh nhìn vậy chứ k phải vậy, chuyên làm những điều bất ngờ, thảo nào khối người ‘đổ’ vì anh. Rồi nó lại bảo sao mà Sinh dễ mến quá. Càng ngày càng dễ mến. Nghe nó nói mà lòng tôi ngổn ngang: vừa vui, vừa buồn, vừa hồ hởi và cả bực mình nữa. Những câu nói đó lẽ ra là tôi nói chứ chẳng phải Trâm, và điều đó thật là tréo ngoe và ngược đời. Tôi bất chợt buột miệng:

- Mà thích ổng rồi à?

Nó quay lại mỉm cười với tôi:

- Không. Không như mày nghĩ đâu. Tao chỉ khen ổng thôi mà. Tao không có ý tranh giành với mày đâu... hihi!Bánh xe vẫn quay, mây trên trời vẫn trôi và thêm một con tim nữa lại bị chinh phục. Trâm chở tôi mà miệng nhấm khe khẽ hát: “Anh vẫn đến dù gió trời mưa giăng khắp lối... Dù cho giá rét ru đêm mùa đông lạnh lung...”

Tôi ngay lập tức ré lên chọc nó:

- Mày nói k thích ổng, sao mà mày ca bài này thế? Có ý gì đây?— Tự nhiên trong đầu tao có cái lời này. Tao đâu có biết mà. – Nó lại cười toe toét. – Cũng hợp tình hợp cảnh ghê đó. Tại tao thấy ổng vẫn đến phi trường đầu trước đó mấy kể ổng k chịu đi...Ừ nhỉ, quả là hợp tình hợp lý... tôi cũng k ngờ là lại trùng hợp như thế... cái lời hát ấy...

Rồi trâm rủ tôi đi uống nwocs. Quán nước quen của chúng tôi rất vắng nhưng hôm nay lại đông ghệt. Thì ra có một đôi tình nhân đang tổ chức sinh nhật. Nào nên, nào bạn, nào quà... và đặc biệt là một lẵng hoa hồng tươi thắm làm Trâm chú ý. Nó bảo tôi:

- Hoa hồng đẹp quá hen. Nhưng còn lâu mới đẹp bằng của Sinh tặng hôm bữa nè.
 - Ấy! Lại còn thế cơ. Không đẹp bằng hoa hồng Sinh tặng... lại thêm một luận điểm đáng ghi ngờ... Nó thích anh thật rồi... con bé My vừa đi bây giờ lại tới nó sao? Mới tránh được vỏ dưa lại đụng trúng “vỏ dừa”. Số tôi quả thật là số con rệp... – Tôi cũng lắc đầu mỉm cười nhẹ nhưng trong lòng bão tố lại dâng lên. Tôi biết nếu Trâm thích thì tôi cũng k ngăn cản được chuyện đó bởi vì Sinh đâu có nói gì với tôi đâu, nói chính xác là chưa xác định “chủ quyền” đó mà. “Thầy ơi! Sao thầy lại sinh ra trên đời này với hình dáng như thế, với tính cách như thế? Thầy thật độc ác khi chẳng làm gì mà cả những “trao tim” tự dưng “trôi” tuột về phía thầy như vậy....’ Đang suy nghĩ miên man tôi chợt tỉnh khi Trâm nói:
 - Ê. Gần tới sinh nhật mày rồi đó. Tháng chín rồi. Chúng mình sẽ làm gì đây. Mày có ý định mời Sinh không?
- “Mời Sinh ấy à? Một ý kiến tồi... Nếu có mặt ổng thì ngày sinh nhật tôi sẽ là một thảm họa ấy chứ... Lại những cử chỉ lịch thiệp, cái cách noi, cách cười ấy sẽ ghim vào tim Trâm “một cái đinh” bự hơn. Thảm họa ỳ sẽ chỉ diễn ra nhanh hơn mà thôi.” – Tôi quay qua Trâm lắc đầu quây quây bảo là k cho Sinh biết về chuyện này. Và tôi hứa dẫn nó tới 1 chỗ hay ho. Quả thật lúc ấy tôi chưa biết chỗ ấy là chỗ nào.

14. Chương 25 - 26

Chương 25

Sinh nhật, tôi không phải đi học buổi chiều, cho nên việc “quây hết ga” vào ngày nào là cơ hội ngàn năm có một. Tôi quyết định một chuyện đáng điên rồ: Xuống khu phố Tây thực hành tiếng Anh. Khu phố Tây nằm ngay đường Phạm Ngũ Lão quận Nhất. Tôi đã từng đi qua đo nhiều lần nhưng chưa có lần nào ghé vào đó chơi cả. Thế nên lần này có cơ hội, tôi lôi tuột Trâm xuống dưới đó chơi cho biết. Sẵn dịp xem trình độ giao tiếp tiếng Anh của mình thế nào.

Giữa những người cao lớn trong một con phố nhỏ, chúng tôi như lạc vào xứ sở của người khổng lồ. Cảm giác thích thú lẫn đáng sợ tuôn ra. Họ quá cao lớn, còn chúng tôi thì quá nhỏ bé. Tôi tưởng chừng hự sẽ bị đè bẹp giữa những con người cao lớn ấy. Tôi và Trâm đi dạo hết một vòng phố tây và rất thích thú. Lác đác là những người bán dạo với “trình độ tiếng Anh như gió”. Những em bé bán hoa, đánh giày, không qua một trường lớp nào mà có thể nói chuyện phiếm với những người nước ngoài với tốc độ ứng biến đến kinh ngạc. Đi mãi cũng mỏi chân, nên tôi và Trâm quyết định sẽ ghé vào một quán nào ấm cúng dễ thương và tổ chức sinh nhật tại đó. Đang ngó nghiêng tìm kiếm chợt đập vào mắt tôi là một quán cafe nhỏ có tên là Sinh cafe. Quán bài trí thật ấm cúng và đáng yêu, nhưng hình như không hợp với không khí nhộn nhịp ở khu phố Tây nên quán có vẻ không hút khách lắm (sau này nó đã đổi thành điểm đăng ký vé du lịch mát rồi. Tuy cũng là cafe đây nhưng không còn cái không khí ấm cúng ngày xưa nữa). Một quán mang tên ông thầy yêu dấu của tôi. Trâm dường như cũng để ý, nó đập vào vai tôi, hát hàm:- Ê! thầy yêu của mày mở quán kìa. Dzo ủng hộ đề....

Tôi bụm miệng cười rử rựi:

- Đi dạy đã giàu rồi. Lại còn mở quán cafe nữa. Tiền để đâu cho hết .Được à nhe. Tao chọn quả không làm người. Đẹp trai, trí thức, giàu có.Trâm cũng nhìn cười toe toét:
- Gớm quá bà.

Nói là làm, chúng tôi bước vào thì một anh bồi người nước ngoài đơn đả đón chúng tôi. Bề ngoài của anh thật ấn tượng, mặc áo sơ mi trắng bỏ thùng, bên ngoài là áo gi lê màu đỏ và thắt một cái nơ trên cổ cũng đỏ nốt. Và đặc sắc nhất là gương mặt nhẵn nhụi thanh tú. Mắt đẹp kinh khủng với hàng lông mi rất dài và cong màu nâu hoe nhưng a ta k có lấy 1 cọng lông mày và cái đầu cũng nhẵn y như thế.

Trâm, bạn tôi bị sốc bởi cái bề ngoài của anh ta. Nó thì thào với tôi:

- Trông gã này... kinh khủng quá!

Tôi cũng nhún vai lấy lệ. Nhưng dòm anh ta như thế tôi lại thấy hay hay...

- Ladies, please take your seats! (các cô gái. mời ngồi)

Anh ta làm tôi bật cười bởi cái từ Ladies là từ hết sức hoa mỹ, trịnh trọng dùng cho các bà cô, xinh đẹp, lộng lẫy, có quyền chức mà thôi. Tôi quay qua Trâm hết trẻ môi rồi nhe răng:

- Trời ơi! Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới có người gọi tao là “lady”. Sung sướng quá. Ha ha! – Trâm cũng cười títt mắt theo.

Cái điều tôi k ngờ ở đây là anh ta hiểu được Tiếng việt, a ta mở to mắt nhìn tôi đầy ngạc nhiên buông 1 câu:

- Has no one called you a lady before? (không có ai nói vậy với cô trước đây ha?)Lần này thì tới tôi nhìn anh ta kinh ngạc, còn Trâm thì k hiểu anh ta hỏi gì, chỉ biết trơ mắt ếch ra hết ngó anh ta rồi ngó tôi. Tôi nhìn a ta lắc đầu và cười:- No, you’re the first.

Còn Trâm thì lắc tay tôi liên tục:

- That’s a special name, but i wonder what happens if i cut out the last word in your last name? (Tên a thật k “đụng hàng”. Nhưng tôi tự hỏi nếu tôi bỏ đi từ cuối cùng ở họ của anh thì nó sẽ như thế nào?)- Which word? Từ nào? – Anh ta hỏi lại 1 cách tò mò. Còn tôi vừa khúc khích cười vừa viết lên giấy rồi đưa cho a. Anh ta cầm nó đọc một cách đồng dạng đầy tự tin:

- It would be Andrew millions Sex. Hold on, sex? (Tên là andrew millions Sex... đợi đã, sex ư?) – Dock tới đây thì anh ta chững lại nhìn tôi, mặt nửa nhăn nửa cười, gấp tờ giấy lại nhìn tôi và lắc đầu gơ tay:

- I give up. I shouldn’t joke with someone so clever.... (Bó tay. Lẽ ra k nên chọc em. E ghê gớm thật!)

Trâm sau khi hiểu câu chuyện cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo... trò chuyện dăm ba bận, tôi biết đc. AM là sv ngành ngôn ngữ học, quê ở Bắc Carolina (mỹ). A ta lớn hơn tôi một tuổi (sinh năm 84) và qua VN làm tình nguyện viên dạy tiếng Anh. Trước đó mấy năm, anh ta đã tình nguyện viên ở Thái và sau khi nghe tin cha và em bệnh nên a ta đã “xuống tóc” vào chùa tu mấy tháng để cầu nguyện cho cha và em của mình khoẻ lại. Cũng từ đó anh ta nghiện luôn ăn chay và theo đạo Phật... Lần đầu tiên, tôi gặp 1 người nước ngoài ăn chay niệm phật. A ta còn biết cả tàu hủ là gì nữa cơ! điều đó quả thật là lạ và mới mẻ...1 lúc sau thì 2 cái bánh pizza chín vàng được dọn tới. Nhưng Andrew k bỏ đi mà xin phép vẫn ngồi lại tiếp chuyện cùng chúng tôi trog khi chúng tôi dùng bữa.- Mày nói cái gì với nó vậy? Nói tao nghe coi.

Tôi quay qua giải thích với Trâm, nó gật gù liên tục... (thế ngoài cái đó ra làm gì bây giờ) Chúng tôi order pizza rồi đuổi khéo anh chàng ra chỗ khác. Nhưng những cái bánh pizza làm quá lâu. Vì thế trong lúc rảnh rỗi lại thấy anh ta đứng 1 chỗ bần thiêu, cũng thấy tội nghiệp:

Tôi nghĩ nên chọc ghẹo a ta một chút cho vui. Tôi viết vào tờ giấy như sau: “You’ve got a nice look like the guy from that movie Transporter.” (anh thật ấn tượng. a trông giống diễn viên dòng phim “người vận chuyển” lắm! – gay) rồi quăng cho anh ta. Anh ta lượm tờ giấy xem cười toe toét và nhảy phốc lên chỗ chúng tôi ngồi. Và cái màn chào hỏi thông dụng kiểu “hello how are you” lại bắt đầu.... – Hi, thanks. Transporter, huh? Do i really look like him? (chào. cảm ơn. tôi giống người vận chuyển lắm à? tôi có thể biết tên em k?) – a ta e thẹn vuốt cái đầu bóng loáng.

- Yeah. could be twins. My name is ngoc han and this is my best friend, Tram. Anh you? (ừ giống kinh. tên tôi là ngọc hân. đây là bạn tôi, trâm. còn anh?) – Tôi vui vẻ bắt tay anh ta và quay qua Trâm giới thiệu, nó thẹn thùng lí nhí bắt tay anh chàng.Trâm rất là bối rối khi gặp người nước ngoài lần đầu tiên, nó chả biết nói gì, thế là suốt buổi toàn tôi nói. Anh ta vừa nghe tên tôi lập tức ngáy người cười rữ rựi. Điều đó làm tôi khó hiểu nhưng suy nghĩ a ta đã nói trại qua từ Hang (tức treo cổ). Tôi nhìn a ta cười rất ư là mím hỉ cộp... Anh chàng cũng nhận thấy điều này là hơi quá lố nên đã xl tôi ngay tức khắc:

-Uh, sorry, i don’t mean that. My name’s A.M (xin lỗi, tôi k cố ý. Tên tôi là A.M)- A.M? what a funny nickname. what’s your real name? (A.M hả? Tên têu vậy. Tên đầy đủ anh là gì? – tôi hỏi.

- My full name is Andrew Millions Sexton. – A ta đáp. Vừa nghe tôi lại đổ gục ra bàn cười rung rinh. Tôi cười đến nỗi Andrew thật sự lấy làm bối rối còn trâm thì ngơ ngác. Tôi bảo anh ta:

Bạn biết không, đối với tôi – 1 con bé biết bao lần bị từ chối trong chuyện tình cảm từ năm cấp 2 lê dài đến cấp 3 thì đây là câu mà tôi ghét nhất. Tôi tuy k thích lắm nhưng cũng gắng gượng trả lời là chưa. A ta tỏ vẻ ngạc nhiên và bảo rằng:

- Unbelievable! At your age, every girl in my country has had a boyfriend already. You must be picky. (k thể nào. ở tuổi của cô ai cũng có bạn trai cả rồi. Cô khó tính quá.)

Anh ta lại nói oan cho tôi rồi. Tôi đâu khó tính. Chỉ là tôi k thích nổi con trai ở tuổi tôi nữa mà thôi vì tính tình họ k ổn định, dễ thay đổi và quá trẻ con. Giờ tôi thích người lớn chín chắn như Sinh cơ.

Tôi hỏi ngược anh ta thì a ta cũng khẳng định là a chưa có bạn gái. Tôi tự hỏi 1 người dễ thương như anh thì lại sao k có bạn gái ở cái tuổi 18 này nhưng sau khi nói chuyện với a ta thì tôi dễ dàng hiểu tại sao. A ta thích làm thơ, thích nói chuyện triết lý, và có một sở thích rất điên khùng mà a ta đã làm trong quá khứ. Nhưng có một điều tôi nghĩ rằng con gái nước ngoài khi hẹn hò mà bạn làm thơ cho cô ta nghe, cô ta sẽ nghĩ bạn là đồ dở hơi. (vñ cũng thế mà) Tôi nhận thấy là con gái nước anh không ưa a lắm thì phải, thế cho nên “buồn tình” mới đi làm tình nguyện viên chẳng?

Trăm sau 1 lúc e ngại cũng dần dĩ nhiên. Nó hỏi a về hoàn cảnh gia đình, năm tốt nghiệp và 1 số chuyên lĩnh tình khác. Đây là một bước tiến đáng bộ đáng kể. Thế cũng tốt cho nó. Tuy vậy, tôi vẫn là 1 thông dịch viên đặc lực cho nó sau mỗi câu hỏi...

Trong lúc chúng tôi đang trò chuyện thì có một người Nhật bản đi qua bàn tôi. cô ta cầm bằng thực đơn bằng tiếng Việt nhìn quanh quất. Bất gặp chúng tôi, cô ta rất mừng và tuôn ra 1 tràng. Chúng tôi lúng túng k biết làm sao thì Andrew đã trả lời cô ta một cách nhuần nhuyễn và chỉ dẫn tận tình bằng tiếng Nhật. A ta lại làm chúng tôi kinh ngạc một lần nữa. Khi a ta quay lại bắt gặp đôi mắt to tròn của chuungs tôi thì a ta mỉm cười:

- No big deal. I can speak five languages. (có là gì to tát. tôi có thể nói 5 ngôn ngữ lận đấy)

Để chứng minh cho lời nói của mình, a ta trả lời mọi câu hỏi của chúng tôi bằng cả năm ngôn ngữ. Tất nhiên tiếng việt nam không hề được loại trừ. Trăm, bạn tôi đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục Andrew, nhưng tôi thì k. Tôi thấy a ta chả có gì đáng khâm phục cả. Bởi lẽ a ta đã được nuôi dạy sống một cách độc lập từ nhỏ và với một đất nước rất giàu như Hoa Kỳ thì a ta hoàn toàn có điều kiện đi đây đó để mở rộng tầm mắt mà k lo nghĩ đến cơm áo gạo tiền.

Nghe Trâm khen: “You’re amazing.” thì andrew rất đắc ý. Cặp mắt xanh của anh ta long lanh hơn và nét mặt như kiêu căng hơn. Nhưng tôi thì k để a ta vui lâu. tôi trẻ môi nói:

- Five languages, that’s not so much. I can speak ten.... (5 ngôn ngữ hả? bình thường thôi, tôi có thể nói mười ngôn ngữ cơ)

Như một gáo nước lạnh tạt hẳn vào a ta, a ta cau mày và nhìn tôi ra chiều k tin tưởng lắm:- Oh, really, can you? Tell me more... (vậy hả, thiết k? thử nói coi...)

Còn Trâm thì trợn tròn mắt nói nhỏ:

- Đừng có nổ nha bà. Mày đừng làm chuyện quê độ ghen.

Tôi liếc nó một cái:

- Có , tao mới noi. Không tao nói làm gì?Rồi quay qua Adrew nhớn cười:

- First, vietnamese: em yêu anh. Second, Chinese: ngo oiy ney a. Three, Korean: sarang heyoo. Four, French: Je t’aime. Five, Japanese: Aishiteru. Six, Italian: Te amo, Nine, Cambodian: Soro lahn neeh ah. Last but not least, English: i love you. It that enough?? (đầu tiên, tiếng việt: em yêu anh. Thứ 2, tiếng trung quốc: ngo ai ney a....Đủ chưa?)

Sau một tràng không ngừng nghỉ, tôi dừng lại thở dốc và hớp ly trà. Trâm gác tay lên bàn đưa tay xoắn lọn tóc mai rồi nó mọp xuống bàn, đập bàn cười ha hả. Andrew ngồi nhìn tôi cười k nói lên lời, a ta lặng đi mấy phút rồi hỏi tôi với cái nhúm mày méo xẹo:

- Why do you just say words of love? (sao cô nói toàn tiếng yêu k vậy?)

- Because it's easy to you "I lvoe you". (bởi vì nói tiếng yêu là nói dễ nhất) – Tôi đáp.

Tôi đã làm a ta thực sự dở khóc dở cười và cảm thấy rất thú vị, a ta hỏi tôi rằng a ta có thể biết số đt của tôi k? Rằng tôi có rảnh vào ngày mai k? dĩ nhiên là tôi biết anh ta muốn gì. A ta muốn hẹn hò với tôi. Còn tôi thì k nghĩ vậy. Tôi thấy k hứng thú với loại con trai như anh ta. Đơn giản, tôi thấy anh ta chẳng có gì hay cả. Nếu đó là Sinh thì tôi sẽ đi nhưng rất tiếc là Sinh lại k đoán hoài tới tôi lắm. Mặc dù a bbiets tôi cũng có ý định “theo đuổi” a đấy.Cuối bữa tiệc, cái bill tính tiền cũng đc đưa tới. Thật sự thì một cái bánh pizza được bán ở phố Tây to và rẻ hơn chỗ tôi đi ăn với Sinh lúc trước nhiều. Ê, nhưng sao lại có tính tiền khăn lạnh trong này? Những 2 ngàn 1 chiếc, lại còn tính 2 chiecs. Quá quắt thật, tôi có đụng vào cái khăn nào suốt buổi đâu. Tôi cầm chiếc bil và bảo Andrew:- Hey, something's wrong. I didn't use any cold napkin! (này, lộn rồi! Tôi có dùng khăn lạnh đâu!)

Trâm và Andrew cũng vớ lấy và xem. Xong, a ta cúi xuống nói với tôi:

-Yeah, the innkeeper must have made a mistake. Talk to him, he's over there. (Ừ, tôi nghĩ chủ quán tính lộn rồi. Ông ở đằng kia kia. cô lại hỏi đi)

Cha chả là tức, tôi đơm bước thẳng đến cái quầy nơi chủ quán đang ngồi. Ông ta quay lưng lại phía tôi và đang lau mấy cái ly nên k hay tôi đi tới.

Tôi đến bên quầy lên tiếng:

-A chủ quán ơi. Tính lộn rồi. Nãy giờ, có ai xài cái khăn lạnh nào đâu.

A ta quay lại làm tôi giật bắn mình rút cái bill... tôi k tin vào mắt mình, cái ông chủ quán lại là ông thầy yêu dấu của tôi. Tôi lắp bắp:- Sao... sao... thầy lại ở đây?Sinh cau mày, trên tay vẫn đang cuộn tròn lau mấy cái ly, sáng giọng:

- Vô duyên. Nhà tôi, tôi k ở thì đi đâu?

Nhà Sinh ở đây sao, ôi lạy chúa. Tôi k ngờ cái số tôi nó lại k đến nỗi “con rệp lấm”... phen này thì.... Nhìn bộ mặt hớn hở của tôi mà Sinh lại nghiêng đầu nghi ngờ, a bảo:

- Nhìn cái bộ dáng hớn hở của em, tôi thấy lại sắp sửa có một chữ “ám dài hạn” giăng ra?

‘Ám dài hạn’ à? Tất nhiên là thế. Sao mà Sinh hay vậy. Tôi sẽ làm vậy đó. Tôi nhìn anh cười hớn hở:

- Có đâu ạ. E vui vì em gặp thầy đó mà. Giờ thì e biết sao thầy pro tới vậy. Sống ở đây mà k pro mới lạ.

Nhưng tôi chợt nhớ tới cái bill tính tiền, lập tức liền khiếu nại anh:- Thầy quá đáng nhé. Có khăn lạnh mà tính tiền cũng cắt cổ nữa. Khăn lạnh mắc lắm cũng ngàn rưỡi thôi, sao thầy tính tròn 2 ngàn luôn thế? =.=A nhìn tôi đẩy gọng kính nheo mắt:

- Tính 4 ngàn còn rẻ đó! Nội cái tội nhiều chuyện của em thôi đã hơn 4 ngàn rồi. Bồi tôi muốn để làm việc chứ k phải để nói chuyện phiếm nhé.

Rồi a quay qua Andrew sáng giọng:

Sau một tràng không ngừng nghỉ, tôi dừng lại thở dốc và hộp ly trà. Trâm gác tay lên bàn đưa tay xoắn lọn tóc mai rồi nó mọp xuống bàn, đập bàn cười ha hả. Andrew ngồi nhìn tôi cười k nói lên lời, a ta lặng đi mấy phút rồi hỏi tôi với cái nhú mày méo xẹo:

- Why do you just say words of love? (sao cô nói toàn tiếng yêu k vậy?)

- Because it's easy to you "I lvoe you". (bởi vì nói tiếng yêu là nói dễ nhất) – Tôi đáp.

Tôi đã làm a ta thực sự dở khóc dở cười và cảm thấy rất thú vị, a ta hỏi tôi rằng a ta có thể biết số đt của tôi k? Rằng tôi có rảnh vào ngày mai k? dĩ nhiên là tôi biết anh ta muốn gì. A ta muốn hẹn hò với tôi. Còn tôi thì k nghĩ vậy. Tôi thấy k hứng thú với loại con trai như anh ta. Đơn giản, tôi thấy anh ta chẳng có gì hay cả. Nếu đó là Sinh thì tôi sẽ đi nhưng rất tiếc là Sinh lại k đoán hoài tới tôi lắm. Mặc dù a bbiets tôi cũng có ý định “theo đuổi” a đấy.Cuối bữa tiệc, cái bill tính tiền cũng đc đưa tới. Thật sự thì một cái bánh pizza được bán ở phố Tây to và rẻ hơn chỗ tôi đi ăn với Sinh lúc trước nhiều. Ê, nhưng sao lại có tính tiền

khăn lạnh trong này? Những 2 ngàn 1 chiếc, lại còn tính 2 chiếc. Quá quắt thật, tôi có đựng vào cái khăn nào suốt buổi đầu. Tôi cầm chiếc bill và bảo Andrew:

- Hey, something's wrong. I didn't use any cold napkin! (này, lộn rồi! Tôi có dùng khăn lạnh đâu!)

Trâm và Andrew cũng vớ lấy và xem. Xong, a ta cúi xuống nói với tôi:

-Yeah, the innkeeper must have made a mistake. Talk to him, he's over there. (Ừ, tôi nghĩ chủ quán tính lộn rồi. Ông ở đằng kia kìa. cô lại hỏi đi)

Cha chả là tức, tôi đợm bước thẳng đến cái quầy nơi chủ quán đang ngồi. Ông ta quay lưng lại phía tôi và đang lau mấy cái ly nên k hay tôi đi tới. Tôi đến bên quầy lên tiếng:-A chủ quán ơi. Tính lộn rồi. Nãy giờ, có ai xài cái khăn lạnh nào đâu. A ta quay lại làm tôi giật bắn mình rút cái bill... tôi k tin vào mắt mình, cái ông chủ quán lại là ông thầy yêu dấu của tôi. Tôi lắp bắp:

- Sao... sao... thầy lại ở đây?

Sinh cau mày, trên tay vẫn đang cuộn tròn lau mấy cái ly, sáng giọng:- Vô duyên. Nhà tôi, tôi k ở thì đi đâu?

Nhà Sinh ở đây sao, ôi lạy chúa. Tôi k ngờ cái số tôi nó lại k đến nỗi “con rệp lấm”... phen này thì.... Nhìn bộ mặt hớn hờ của tôi mà Sinh lại nghiêng đầu nghi ngờ, a bảo:- Nhìn cái bộ dáng hớn hờ của em, tôi thấy lại sắp sửa có một chữ “ám dãi hạn” giăng ra?

‘Ám dãi hạn’ à? Tất nhiên là thế. Sao mà Sinh hay vậy. Tôi sẽ làm vậy đó. Tôi nhìn anh cười hớn hờ:- Có đâu ạ. E vui vì em gặp thầy đó mà. Giờ thì e biết sao thầy pro tới vậy. Sống ở đây mà k pro mới lạ.

Nhưng tôi chợt nhớ tới cái bill tính tiền, lập tức liền khiêu nại anh:

- Thầy quá đáng nhé. Có khăn lạnh mà tính tiền cũng cắt cổ nữa. Khăn lạnh mắc lăm cũng ngàn rưỡi thôi, sao thầy tính tròn 2 ngàn luôn thế? =.=

A nhìn tôi đầy giọng kính nheo mắt:

- Tính 4 ngàn còn rẻ đó! Nội cái tội nhiều chuyện của em thôi đã hơn 4 ngàn rồi. Bồi tôi mượn để làm việc chứ k phải để nói chuyện phiếm nhé.

Rồi a quay qua Andrew sáng giọng:

Chương 26

- Hôm nay sinh nhật Hân ừ. Để tôi coi có quà gì hay tặng em không. Chờ chút. – Sinh nói thế. Anh móc điện thoại ra và gọi cho ai đó. Chừng khoảng mười mười lăm phút anh cất điện thoại và bảo chúng tôi:

- Đợi tôi đi thay cái áo. Ra lấy xe rồi đi luôn. Tôi dẫn tới chỗ này. – Sinh vọt lên cầu thang cạnh quầy và không quên bảo Andrew: – Stay home and take care of things for me, ok? I'll go with them. (ở nhà coi quán. được không? tôi đi với họ.)

Andrew gật gù cái đầu bóng loáng vầu môi dài thườn thượt:

- Of course, i'll do it. Have fun. (tất nhiên. vui vẻ nhé.) Anh ta vừa lau quầy vừa cầu nhàu, sau đó nhìn tôi nhướn mày cười nhạt. Tôi tự hỏi sao anh ta lại trở mặt ghét tôi như vậy? Thế mà cách đây mấy tiếng anh ta còn rất thân thiện với tôi kia mà....

Lát sau, Sinh trở xuống với cái áo sơ mi màu lam tím. Làn da trắng cùng với nét điển trai không chê vào đâu được của anh làm chúng tôi lại trầm trồ như lúc xem phim đạo nào. Ông thầy này cũng may là không biết ông đẹp trai. Ông mà biết chắc dán cái list fan hâm mộ lên tường nhà cũng chưa hết...

Vừa lúc đó Andrew chạy ra, anh ta bảo:

- Sinh, mind if i e along? Your sister woke up and said she can handle the bar. (Sinh. Tôi có thể đi theo không? Chị anh mới xuống và chỉ nói chỉ có thể coi bar).

Chúng tôi nhìn Sinh rồi nhìn nhau bối rối. Chẳng lẽ không cho anh ta đi, dù gì thì anh ta cũng quen chúng tôi cách đây mấy tiếng... Cho đi thì tôi chắc anh ta sẽ nghĩ ra trò gì để phá bình tôi đấy mà. Cái nhìn khi này... nghi lắm....

Rốt cuộc tôi cũng phải cho Andrew đi theo vì anh ta năn nỉ quá tha thiết. Hơn nữa anh ta cũng vì nói chuyện với tôi mà bị Sinh la nên tôi phải cho anh ta đi theo.

Sinh dẫn chúng tôi đi vào một con hẻm ngoằn ngoèo trên đường Trần Hưng Đạo. Thấp thoáng ở đích đến là một quán bar nhạc sống nhỏ, trước cửa sổ có hàng chữ Night city làm bằng đèn neon màu hồng đậm. Andrew liền đi trước lảng xăng mở cửa quán cho chúng tôi. Lần lượt Sinh vào trước, tới Trâm. Tới phiên tôi, bất ngờ Andrew đóng sập cửa lại và quay lưng đi theo hai người kia.

Cánh cửa đóng sập suýt làm tôi bị dập mũi. Tôi khá bất ngờ trước hành động của anh ta. Anh ta cố tình chơi tôi. Định thần một hồi, tôi liền đẩy cửa vào và đuổi theo họ. À kia rồi! Họ đang đứng nơi quầy. Sinh đang nói chuyện với bà chủ quán. Khi tôi tới thì Trâm quay lại hỏi:

- Mày biến đi đâu vậy. Giờ mới vô. Bà chủ quán nói tiếng Anh giọng gì tao nghe không nổi.

Tôi nghiêng người ngó bà chủ quán. Trông bà ta thật bần cưỡi, mái tóc búi cao như tháp Babylon, đeo nhiều trang sức và đối chọi với nước da đen dòn là bộ đồ đầm hoa vàng đỏ may theo kiểu Gypsy (người Digan). Tôi vênh tai cố lắng nghe họ nói chuyện nhưng cũng bó tay. Bà ta nói quá khó nghe. Cách bà ta nói chuyện cugnxx mắc cười không kém cách ăn mặc. Bà ta nói câu nào với Sinh cũng chêm vào tiếng “darling” (cưng) để gọi anh. sau khi 2 người đã nói chuyện xong thì anh qua chỉ chúng tôi và nói với bà chủ quán:

- Let me introduce my students, Tram and Han.

Bà ta ngó Trâm, ngó tôi, và thốt lên rồi nắm tay tôi:

- Nice to meet you. My name's Ruby. You must have been the one who made Sinh go crazy. He told me so much about you. (thật vui khi biết các cháu. tôi tên là Ruby. Chắc hẳn cháu là người làm Sinh nổi điên. Anh ấy nói về cháu nhiều lắm).

Tôi cười mếu nhìn bà ta, Ruby nói khó nghe thật. Nhưng tôi cũng cố đoán và hiểu. Bà ta nói tôi làm Sinh điên ư? Điên kiểu nào? Nghĩa đen hay nghĩa bóng? Tôi cũng đáp lại bà ấy:- Nice to meet you, too. What did he say? All good. I hope. (Cháu cũng vậy. Thiết hả? Thầy nói với bà như thế à?). Rồi quay qua bặm môi khề liếc Sinh.

Sinh thì huýt sao ngó lơ chỗ khác tránh cái lườm của tôi và ra chiều không biết gì. Ruby nhìn thấy thái độ của tôi bèn cười ngặt và buồn một câu với anh:

- Ha ha, you're in trouble, darling! Your students are so cute. Sinh cũng nhe răng cười lại, còn Andrew thì nhăn mặt.

Tôi nghe hẳn thì thảo (rất nhỏ. nhưng tôi vẫn nghe được):

- So cute, huh? Tram is ok. The other, i don't think so.

Vô duyên! Tôi không xinh thì đã làm sao?

Bà chủ quán dẫn chúng tôi tới bàn mà Sinh khi này đã đặt sẵn, nó nằm gần bên tay trái và là vị trí dễ nhìn thấy sân khấu nhất. Trên kia, ban nhạc người nước ngoài đang chơi một bản hòa tấu êm ái. Không biết Sinh tìm đâu quán dễ thương thế nhỉ?

Sinh bảo, Andrew kéo ghế sắp chỗ ngồi và theo chân bà Ruby tiến vào bếp. Andrew kéo cái ghế đầu tiên ra rồi để đó (chỗ đó thì chắc dành cho Sinh rồi), hẳn kéo cái thứ hai và nhún Trâm ngồi xuống. Xong hẳn kéo 2 cái ghế nữa, chắc chắn cho hẳn và tôi rồi. Tôi dợm người ngồi xuống cái ghế thứ ba thì Andrew đẩy mạnh tôi ra rồi ngồi vào chỗ đó. Trước sự ngạc nhiên của tôi hẳn trở tay chỉ vào cái ghế thứ tư bảo:

- That's your place. – Nói thật là càng lúc tôi thấy hẳn càng kì quặc. Hẳn trở mặt với tôi kinh khủng. Thế mà cách đây mấy tiếng đồng hồ còn đòi số phone của tôi nữa.

Lát sau Sinh trở lại đem đặt lên bàn một chiếc bánh sinh nhật có đèn cầy số 17 và cái bông hồng xanh thật lớn và trên mặt bánh có đề dòng chữ: “Happy birthday Hân bao gạo”.

Cô chịu nổi không? Bánh sinh nhật mà cũng chọc điên người ta. Mọi người đều vỗ tay và reo vang: “Happy birthday Hân.”, thích thật đấy, kể từ mười bảy năm qua đây là cái sinh nhật vui nhất tôi từng có. Tôi liền nhắm mắt lẩm nhẩm ước và thổi tắt nến. Cái điều ước khi này của tôi, ranh ma quá chừng. Tôi ước là tôi sẽ được một nụ hôn từ Sinh trong ngày sinh nhật. hihhihi, ôi trời ơi, phải tội mất. Lại tới màn cắt bánh chia ọi người thì. Hic... cái khoản này tôi vụng lắm, nên tôi đã lên tiếng “bán cái”:- Ai cắt đi. Em mà cắt là một hồi bấy nhây.

Andrew lập tức lên tiếng:

- May I? I want to do something for your birthday. (Tôi nè. Tôi muốn làm giúp cô. Sinh nhật cô mà.)

Tôi nhìn hân cảnh giác. Sợ hân lại chơi tôi thêm lần nữa. Nhưng với nụ cười niềm nở và ánh mắt sáng ngời của hân đã xóa tan niềm nghi ngờ của tôi. Biết gì không? Tôi lại bị gạt một lần nữa.

Dao nĩa vừa rơi vào tay Andrew thì hân đã chia cái bánh ra làm bốn phần bằng nhau. Kể cả cái bông hồng xanh thiệp đẹp tôi lăm le giành cũng bị xéo làm bốn mảnh không kịp trăng trối. Làm xong, hân đặt dao xuống và gấp ra đĩa cho bốn người. Tôi nhìn góc tư bánh với nửa cánh hồng xanh mà máu nóng sắp bốc lên đầu. Tuy nhiên tôi phải cố nén cơn tức lại, hôm nay là sn tôi, tôi mà nóng giận thì k hay. Mà nói gì đây? Andrew đã chia đều cái bánh ọi người. Hân đã rất công bằng còn gì? Trong lúc chúng tôi đang dùng bánh sn thì mây người khách nước ngoài xung quanh thay phiên nhau lên ca hát góp vui. Họ chơi từ nhạc Country cho đến Rock a roll làm k khí sôi động hẳn lên. Những tràng pháo tay, cánh hoa tung lên tới tấp cho những giọng ca hay bất ngờ.

Adrew cũng rất hào hứng, hân nhào lên sân khấu chụp mic và đeo cây đàn guitar vào và bắt đầu hát tặng tôi một bài chả ăn nhập gì vào ngày sn cả: “Crazy”.Ca xong bài đó thiên hạ vỗ tay rần rần, hân hứng chí ca thêm bài nữa. Nhưng lần này là bài hát nói về VN. Tôi, Trâm và Sinh ngồi nhìn hân hát múa mà muốn đi ngủ. Cũng bởi cái bài đó từ đầu đến cuối toàn nhạc và mấy chữ Việt nam lặp đi lặp lại hoài. Tôi chán nản cúi xuống xăn cái bánh đưa vào miệng cũng là lúc hân kết thúc “cuộc dạo chơi âm nhạc” của mình. Andrew cầm mic đáp lại thịnh tình của máy cô gái lên tặng hoa cho hân bằng mấy lời “thank u” và mấy cái hôn gió như ca sĩ thực thụ. Và tôi bỗng nghe hân sướng tên tôi, tôi chưa kịp nuốt miếng bánh thì ho sặc sụa. Tôi không chịu lên vì xấu hổ, tôi chưa hề hát trước đông người như thế. Bình thường, tôi chỉ hát trong nhà tắm thôi chứ sân khấu trước mặt mọi người thì chịu. Vả lại, tôi đâu có biết bài hát mà Andrew đã đăng ký cho tôi đâu. Nhưng sau rốt do sự ủng hộ của Sinh, Trâm và mấy người quanh đây, tôi dè dặt đi lên. Andrew trao cho tôi mic và nháy mắt đá đều:

- Good luck.

Cái thái độ đó đã cho thấy tôi lại hân gài hàng lần nữa.

Tiếng nhạc nổi lên, tôi cầm mic mà run như cây sậy. Bài này tôi biết nhưng đâu có thuộc lời. Tôi bèn lugns túng quay sang xin ban nhạc cho đổi bài. Và với chất giọng trầm “đúng chất Carpenters” tôi đã hoàn thành xuất sắc “yesterday once more”. Tôi đã gỡ được một bàn thua trông thấy, tiếng vỗ tay vang lên rào rào.

Tôi nghĩ phải gài hàng cho Sinh hát xem sao, nên tôi đã n ói người chỉnh nhạc đăng ký tên anh lên hát ngay sau tôi. Thì người chỉnh nhạc lật phiếu lên và nói với tôi:

- Đỗ Hoàng Thư Sinh hả? Đã đăng ký từ sớm.

Tôi nửa ngạc nhiên nửa mừng rỡ. Thế là tôi cũng có dịp nghe Sinh hát rồi. Hồi hộp ghê.

Tôi ôm một đồng hoa về chỗ mh trong sự hậm hực của Adrew và cái nhìn thật tự hào từ Sinh. Còn Trâm thì khỏi nói, kể từ đó trở đi lần nào đi karaoke, nó cũng bật bài đó cho tôi ca đến nổi thấy là ngán.

Phút giây trông ngóng bấy nhiêu lần cũng đã đến. Sinh bước lên sân khấu và hát tặng tôi. Tôi đã cảm thấy hạnh phúc biết boá. Tôi như lạc vào cõi mơ, khi tận tai mh nghe giọng hát dày và ấm của anh. Nhưng trong đó tôi lại thấy hiện diện một nỗi buồn xa xăm. A hát tặng tôi nhưng tôi có cảm giác anh đang kể về một điều gì đó nuôi tiếc trong quá khứ của mình. Giọng anh ngân nga từng lời nhack như đang lưu nhớ một kỷ niệm đã xa lắm rồi. Giá như tôi có thể biết anh trước kia như thế nào nhỉ?

Kể từ đó cũng là lúc bài hát “let it be me” của Lôn với chất giọng của Sinh đã hiện diện trong những giấc mơ lúc tôi đi ngủ. Đã biết bao đêm, tôi nghe hoài, nghe hoài bài hát đó mà không thấy chán. Và mơ ước một ngày nào đó, tôi có thể nói với anh “Let it be me”. Nhưng đời đâu có khi nào bằng phẳng như ta muốn... Giờ đây khi bật lại bài ” Let it be me”, tôi lại ước rằng tôi chưa từng biết nó....

Sinh bước xuống trong sự tán thưởng “kinh hồn” của mọi người. Tôi chợt thấy mình thật may mắn khi gặp được Sinh. Ông trời quả thật đôi lúc cũng khá công bằng. Bình thường, thì tôi vẫn cầu nhàu với ông trời này đui rồi, chắc là “ổng” có nge tôi cảm rằm điếc cả lỗ tai quá, nên đã chặn đứt bằng cách cho Sinh hiện diện trong cuộc đời tôi chẳng?

Tôi và Trâm vỗ tay khen a không ngớt làm Sinh cứ cười hoài. Ghét quá! Biết cười đẹp cười hoài. Nụ cười này có cho vàng thì chưa chắc tôi đã đổi đâu. Nhưng nếu cho tôi một hộp chocolate Thụy sĩ hảo hạng thì tôi sẽ suy nghĩ lại, hi hi hi.

Tôi khen Sinh thì Andrew chan vào chọc khoáy một câu:

- Yeah, Sinh sure was good. Not like someone who thought she was Karren Carpenter. (Ừ. Sinh ca thì khỏi nói. Còn như ai kia. Hát dở ẹc mà cứ tưởng mình là Carpenters).

Chịu hết nổi tôi quay qua cãi lại hắn:

- What’s your problem? I sang better than you did! (Buồn à? Tôi hát còn hay hơn anh đó).

Andrew nhún vai và lặp lại cái trề môi đầy khinh thị:

- I’m in the audience now, thank you. (Tôi chỉ nhận xét ở cương vị người nghe thôi.) – Rồi hắn ta quay qua hỏi Sinh:

- Singing’s not her strong suit, is it? (Cô ấy hát dở ẹc mà đúng không?)

Sinh nhìn tôi cười tủm tỉm:

- Hát hay mà. Hay hơn con vịt một chút.

Sau câu nói của Sinh, Andrew hất mặt lên với tôi ý là thấy chưa còn Trâm bụm miệng cười khúc khích. Tôi nhe răng cười tinh ranh:

- Nhưng chí ít cũng có những 2 con ngỗng đực này giờ ngồi nghe con vịt hát đó thôi. Lại còn vỗ tay nữa mới ghê.

Nghe tôi nói xong Andrew nhìn chỗ khác, gãi cái đầu bóng loáng của hắn. Trâm thì cười phá lên to hơn còn Sinh thì nét mặt giận không ra giận mà cười cũng chẳng cười nổi... Trên kia nhạc vẫn xập xình....

15. Chương 27 - 28

Chương 27

....Chỉ cần một ánh mắt ấy thôi là con tim tôi lại đi sai nhịp của nó... – Hân ù :”(

Mấy hôm sau lúc đang ngồi học tôi nghe mấy chị cùng lớp kháo nhau rằng hôm nay sẽ thực tập với một giáo viên bản ngữ rất trẻ và đẹp trai. Gớm! Thế thì có gì thú vị. Dân Tây là cái dân vốn dĩ đã mất sâu mũi cao, trán rộng cho nên nhìn thằng nào chả đẹp giống thằng nào. Chỉ có dân châu Á mới xấu đẹp rõ ràng thôi. Chẳng bao lâu sau vào giờ học, Sinh bước vào va theo sau sinh là Andrew. Sinh giới thiệu với cả lớp rằng hắn là giáo sinh bản ngữ cho chúng tôi thực tập đối thoại. Mấy cô, mấy chị trẻ trẻ thì xôn xao hẳn lên, ríu ra ríu rít, Còn tôi thì lại càng thở dài ngao ngán. Tường ai chứ hắn thì,,,, chán bỏ xừ... Nội nhìn

cái đầu trọc của hắn thôi tôi cũng đá mất hứng rồi nói chỉ đến đối thoại. À! Không đối thoại mà “đối thoại” thì được...

Sau buổi học tôi ở lại và “làm phiền” Sinh như mọi khi. Nhân lúc a đang sắp xếp mấy bài kiểm tra thì tôi lên cười toe toét:- Thầy... hồi hôm bữa hát hay quá đi. Bữa nào đi hát karaoke nha. Cho e thưởng thức “giọng ca vàng” của thầy nữa đi. Không thua gì ca si.

A nhìn tôi đẩy gọng kính lên, bĩu môi:

- Không rảnh. Bận bù đầu đây. Với lại “giọng ca vàng” mà. Hát lung tung, vàng mắt giá.

Tôi héch mui cười nụ:

- Thấy ghê không? Toàn là vàng giả mà thầy cứ kiêu. Hi hi hi.

Sinh cũng nhìn tôi bật cười:

- Người đẹp kiêu mới có giá. Ha ha ha....

Cái cách nói của Sinh làm tôi rùng mình. Hình như càng ngày, anh tập cái tính “tối luôn” giống tôi thì phải. Nếu vậy, tôi cần cắt đứt mạch ngay lập tức, một người đẹp biết mình đẹp thì thật nguy hiểm. Tôi nhướn mày cười với Sinh cắt đuôi luôn:

- Phải. “giá hành, giá hẹ” ngoài chợ giờ rẻ lắm thầy. Chỉ cần 2.000 là e quơ nguyên cả năm.

Nghe xong nụ cười trên môi Sinh chợt tắt, a lườm tôi:

- Lúc nào em cũng là kẻ dập tắt niềm vui của người khác là sao? Rảnh quá thì đi xuống dưới lấy giùm tôi ly nước. Hẹn tạ sau.

Tôi tùm tùm:

- Được. Thầy nói đó nghe.

Tại phòng giáo vụ, tôi vừa đứng rót nước vừa nhớ lại cái lườm của Sinh khi nãy, tự nhiên tôi cười khúc khích. Làm mấy thầy cô giáo ngồi gần đó (kể cả Andrew) đều tròn mắt nhìn tôi xong rồi họ tự nhìn nhau. Chắc họ đang nghĩ tôi bị điên. Tôi nén cười, cắn môi lại, rót cho đầy ly nước rồi phóng đi mất.

Trong khi Sinh uống cạn ly, thì tooi chìa tay mè nheo:

- Thầy.... đồ hậu tạ đâu?

Sinh để ly nước xuống và nhìn tôi gỡ mắt kiếng ra lục cặp rồi rồi quay qua tôi:

- Không có đồ gì đáng giá ở đây. Thôi để kì sau đi.

Tôi xụ mặt:

- Thầy hứa lèo... mốt đờng sai em xuống dưới lấy nước nữa.

Anh gãi đầu nhăn nhó:

- Thiệt là giờ không có cái gì đẹp hết. Kì sau nhé.

Tôi phụng phịu:

- Không. Đưa bây giờ... còn không thì... – Tôi dậm chân rồi suy nghĩ. Tôi chỉ vào môi mình mỉm cười:

- Không thì.... một nụ hôn thầy nhé. Không đáng giá nhưng được thầy ạ....Sinh tròn mắt nhìn tôi trên trời một lúc, anh liền gật gù đứng lên:

- Được thôi. Cái đó chấp nhận được.

Tôi tròn mắt lùi lại:

- Ê! Thầy làm thật hả. Cái đó em giỡn thôi mà. Thầy làm em sợ đó.

Vẫn cái vẻ tỉnh bơ anh tiến về phía tôi:- Người lớn không nói chơi. Cái này thể theo lời yêu cầu mà. Với lại, em cũng thích tôi mà, đúng không? – Vừa nói anh tiến gần tôi hơn nữa. Tôi lùi sát tường nín thở, hoảng hốt xua tay loạn xạ về phía Sinh:

- Em giỡn thôi mà. Đừng làm thật chứ. Cứu tôi với....

Anh chụp lấy tay tôi, đưa mặt sát gần lại còn tôi thì quay qua chỗ khác nhằm né tránh khuôn mặt anh với đôi mắt nhắm tịt, nín thở, toát mồ hôi lạnh.

Bất thần Sinh đưa tay lên nhéo mũi tôi vắn vẹo gần giọng:

- Tôi bảo kì sau là kì sau. Dám đòi quà trắng trợn vậy hả? Dám giỡn với tôi hả? Hôn gì mà hôn. Con nít con nôi. Chừa chừa? Chừa chừa?

Lúc đó, tôi chỉ biết kêu oai oái. Chợt, Andrew bước vào, hần há hốc miệng chữ A, mắt chữ O trước tình huống này. Sinh thoáng đỏ mặt, bỏ tay xuống rồi bỏ tôi ra, đi lên bàn thu dọn cặp sách. Trước khi đi xuống, sinh quay qua bảo tôi.

- Tắt đèn, tắt quạt dùm. Thank you.

Lúc đó Andrew nhìn tôi dò hỏi.

- Cô hình như thích ổng nhiều nhỉ?

Tôi quay qua mỉm cười với hắn:

- Không, tôi không có thích ông ấy... – Hắn ôm ngực thở phào thì tôi tiếp:

- I'm in love with him. Ngay lập tức Andrew quát um lên làm tôi giật mình:- Tôi cấm cô. Đừng tới gần ổng lần nữa. Và cô nên nhìn lại mình đi, xấu xí và thấp hèn. Cô không biết thân phận hả? Tránh xa, ổng ra. Sau khi phun một tràng, hắn trừng mắt nhìn tôi rồi bỏ đi. Tim tôi bấy giờ hãy còn đập thình thịch, tôi dựa vào tường thở dốc, tôi sợ và giận run người. Hắn nói tôi xấu xí thì có thể được nhưng thấp hèn là một sự xúc phạm ghê gớm. Sao hắn có thể xúc phạm người khác ghê gớm thế cơ chứ? Mà tôi vẫn không hiểu, tôi đã làm gì hắn phải nổi điên lên như vậy?

Những ngày sau tôi cố tình tránh mặt Andrew, bảo đảm là không làm gì cho hắn nổi điên bất tử như hôm trước. Nhưng hề mỗi lần tôi tìm cách đến gần Sinh, hắn lại lảng xảng kiếm chuyện này chuyện nọ để hòng tách a ra khỏi tầm mắt của tôi.

Cứ thế những lần nói chuyện giữa anh và tôi ít dần. Tôi cảm thấy như một phần trong mình bị tước đi, tôi không chịu nổi điều đó. Tôi nhớ a mặc dù tôi luôn thấy a trong tầm mắt nhưng không thể nào đến gần a được. Tôi bèn tìm mọi cơ hội để được gần anh như hồi nào, chính vì thế tôi phải căng óc ra canh chừng để không đụng Andrew để được nói chuyện với Sinh.

Nhưng hầu như không có cơ hội, ngày nào Andrew cũng đến trường cả và hắn k cho tôi một cơ hội nào để gặp anh đâu là một chút. Sinh dường như cũng nhận thấy là dạo này tôi k trêu chọc a nữa, ngay cả một cái cười dành cho a cũng không được trọn vẹn trên môi....

Hôm nay là ngày thứ bảy nhàn chán vì Andrew cũng có đi dạy và hắn lúc nào cũng kè kè bên Sinh. Hắn buồn toàn ch. vớ vẩn, không có một chủ đề gì nhất định. Điều đó làm tôi khó chịu, thật sự khó chịu. Tôi sẽ nói chuyện với hắn một lần cho ra nhẽ. Hắn k có quyền gì cấm tôi thích Sinh cả....

Nghĩ là làm, sau giờ học tôi đi tìm hắn và thấy hắn đang ngồi đọc sách dưới tàn cây. Tôi bước đến và ngồi phịch xuống kế bên hắn. Tôi nói:

- I like Sinh. (Tôi thích Sinh).

Andrew vẫn thản nhiên lật sách và nốc Coke:

- Tôi biết.

Tôi quay qua lườm hắn sang hắn:

- Thế tôi phải làm gì để được nói chuyện với ông? Andrew ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng đôi mắt xanh của hắn rồi tiếp tục đưa Coke lên miệng:

- Đừng có mơ. Tôi không thích cô vì cô không đẹp. Cô đừng bao giờ hỏi tôi về chuyện này nữa.

Cũng lại chuyện đẹp hay không đẹp. Cái tên vợ vẫn, yêu một người cần nhiều lý do chứ k phải đẹp xấu. Nhưng tôi thừa nhận là tôi thích Sinh lần đầu tiên vì a đẹp trai và giống cậu tôi, sau đó tôi càng chắc chắn cảm xúc của mình hơn vì tính anh cũng rất hay mà. Sinh chẳng bao giờ nói nhiều nhưng những hành động của a luôn khiến người ta rung rinh.

- Tôi không phủ nhận là tôi thích ông vì ông đẹp trai. Lúc đó chỉ là cái nhìn đầu tiên thôi.

Sau này tôi biết rõ hơn về ông. Nếu bây giờ ông có xấu đi thì tôi vẫn yêu vì trước sau xấu đẹp gì tôi biết ông vẫn là ông. Cuối cùng là a đâu có phải là ba của ông đâu mà anh dám tự tiện quyết định chuyện đời tư của ông chứ? – Tôi bảo Andrew như vậy. Hắn nhìn tôi hơi ngạc nhiên, rồi mỉm cười lạnh nhạt:

- Nói hay lắm. Nhưng tôi không có ý định thả ông cho cô đâu.- Vì sao? Tôi có làm gì anh đâu. – Tôi ghen ngào. nói thế mà hắn vẫn lì. Hắn nhún vai:- Vì tôi thích thế. Bởi vì tôi ghét cô. Vậy thôi.

Tôi nhìn hắn mà nổi cảm ghét của tôi dâng lên ngùn ngụt. Tôi mà có con dao nào ở đây tôi sẽ nhào tới và... gọt cái đầu hắn như gọt... dưa. Đồ kì đà cản mũi... Đồ... đồ khoai Tây. Tôi liếc xéo Andrew một cái và rồi bỏ đi. Tuy chưa biết làm gì hắn, nhưng tôi sẽ tìm cách vượt qua hắn.

Khi tôi bước chưa được mấy bước thì hắn gọi giật lại:

- Này. Cô đã phí công sức giải thihs vì sao cô yêu Sinh. Nếu tôi không cho cô một cơ hội thì tôi quá hẹp hòi.

Tôi nghe hắn nói thế liền quay ngoắt lại nhìn hắn với ý thăm dò:

- Thật không? Anh sẽ làm thế chứ?

Andrew gạt gù:- Phải, tôi sẽ làm thế với một điều kiện. Có phải cô sẽ làm tất cả vì Sinh không?

Tôi do dự về điều này, tôi k dám gạt. Nếu điều đó không vượt quá khả năng của tôi và điều đó thật sự trong sáng thì tôi sẽ làm. Còn trường hợp xấu nhất thì...

Tôi nhìn Andrew đắm chiêu suy nghĩ. Cái đầu tròn lẳn như quả bóng của hắn đang toan tính gì đây? Tôi hy vọng là hắn không có ý định đen tôi với tôi. Hắn đang mỉm cười chờ đợi tôi. Cái vẻ mặt của hắn đầy gian manh. Tôi nhìn hắn thật lâu và rốt cuộc tôi thở hắt ra và bảo:

- Tôi sẽ làm tất cả. Nhưng nếu nó không trong sáng tôi sẽ không làm.

Hắn nhìn tôi, ôm bụng cười sằng sặc rồi vỗ vai tôi”

- (Nói gì vậy? Tôi không hiểu.)

Andrew trề môi, neho mắt bảo tôi:

- (Hãy hỏi Sinh về Jasmine Million. Bây giờ thì đừng làm phiền tôi. Và hãy trông nom cả cô bạn thân nữa.)

Nói rồi hắn đeo headphone lên đầu đút tay vào túi quần và bỏ đi với dáng nhún nhảy. Còn tôi thì đứng giữa trường ngơ ngác đầy những dấu chấm hỏi trong đầu. Jasmine Million là ai? Cô ấy có quan hệ gì với Sinh?

Trên đường đi tới chỗ để xe thì tôi vẫn miên man nghĩ về điều Andrew nói. Tại sao tôi phải “trông nom” cô bạn thân của tôi. Còn cái cô Jasmine gì đấy là ai? Nghe có vẻ rất huyền bí. Cô ta có liên quan gì trong chuyện này nhỉ?

Khi đã đến chỗ để xe thì tôi thấy bóng dáng Sinh đang loay hoay ở đấy. Tim tôi đập rộn lên. Anh kia rồi, lâu rồi không được nghe anh nói và nhìn thấy nụ cười nồng hậu đó. Khi Sinh vừa để cặp lên xe và ngẩng lên thấy tôi, anh đã mỉm cười. Thấy ghét! Biết người ta bị “bệnh tim” mà cứ hễ thấy là cười thôi.

Tôi nghĩ một mai mà tôi có đem Sinh đi nhân bản vô tính thì chắc cũng chưa tìm thấy nụ cười giống vậy lần nữa đâu. Yêu rồi, yêu chết đi được.

Tôi vẫy tay chào anh:

- Thầy ơi. Hôm rày không nói chuyện...

Sinh nhướn mày trề môi cười nụ ra vẻ kiêu căng, tinh nghịch tiếp luôn:

- ... Bộ nhớ tôi hả?

Tôi cười bên lên và khẽ vuốt tóc giả vờ ngó quanh quất:

- Ai thêm nhớ thầy. Nhớ món quà của em thì đúng hơn.

Sinh cau mày, gõ nhẹ đầu tôi:

- Sao cái gì em không nhớ mà lại nhớ mấy cái đó dai thế? – nhưng rồi a cũng lục cặp lấy món quà trao cho tôi và dặn:

- Đây nè. Nhớ là mang về nhà mới được gỡ ra đó, nghe không?

Tôi vâng vâng, dạ dạ và cũng không quên tố cáo Andrew với anh:

- Cám ơn thầy. Mấy hôm nay ít được gặp và nói chuyện với thầy cũng tại Andrew. Hắn kiếm hết chuyện này đến chuyện nọ để kéo thầy đi đó.Sinh chớp chớp đôi mắt khoanh tay, bặm môi gật đầu khi nghe lời tố cáo của tôi:

- Hèn chi. Mấy bữa rày cái gì nó cũng kiếm chuyện hỏi. Ra là vậy.

Rồi anh quay qua tôi. đùng đưa khuôn mặt cúi xuống nhìn tôi thật gần:

- Có khi nào Andrew thích em rồi không nhỉ? Sao cứ thích làm chuyện cho em để í. Như vậy thì không được đâu nhe.

Phải rồi, dĩ nhiên là không được. Tên đó thích tôi. tôi thà chết còn sướng hơn. Dòm không có một cọng tóc là đã không ưa nổi. Lại còn vô duyên, thô lỗ chẳng được cái nét gì. Tôi cũng hòa theo Sinh:

- Đúng rồi! Sao mà được thầy. Tên đó nằm mơ giữa ban ngày cũng chưa chắc được em để ý đâu. (Tôi chẳng ghê nhỉ). Hắn không bằng một gọc của thầy nữa.Sinh hết tùm tùm lại gật gù nghe hết “bài tố tụng” của tôi trong khi sắp xếp lại mớ đồ trong cặp. Tôi vẫn thao thao bất tuyệt”

-Hắn rất bất lịch sự khi chê em thẳng thừng. Vô duyên quá phải không thầy? Hắn nói loạn xạ cả lên... Em chẳng hiểu nổi, nào là phải trông nom bạn em. Lại còn biếu em hỏi thầy về cái cô Jasmine Million gì đấy nữa....

Lúc nghe tôi nói đến Jasmine thì Sinh buông rơi cái cặp, a quay ngoắt lại nhìn tôi mở to mắt lấp bắp:

- Em... em nói... cái gì?

Tôi cũng ngạc nhiên và nhắc lại câu nói cuối cùng mà nãy tôi đã nói. Rồi khuôn mặt Sinh biến đổi hẳn. Anh trở nên thất thần rồi sau đó cúi gắt với tôi:

- Em không có chuyện gì làm ư? Lại đi nói chuyện với vẫn với tên Andrew đó. Tôi không biết Jasmine nào hết....

Anh rời chỗ tôi đến bên xe mình, gỡ cốp xe, quăng cặp vào đấy, lại im lặng bản thân. Sau đó anh quay qua tôi, nhẹ nhàng nhưng rất lạnh lùng, anh bảo:

- Còn em. Trễ rồi, về nhà đi.

Thái độ của Sinh làm tôi rất ngạc nhiên và cũng thấy sợ nữa. Tôi rụt rè để tay lên ghi-đông xe a hỏi:

- Em đã nói gì làm thầy giận sao? Nếu... vậy.... thì em xin lỗi.

Sinh cũng biết là đã cư xử không đúng với tôi, anh dịu dàng nhưng vẫn lạnh lùng.

- Không có gì! Giờ em về đi. Mốt gặp. Và đừng có đến gần Andrew nữa. – Nói xong, Sinh dắt xe đi thẳng.

Còn tôi một lần nữa ngơ ngác. Hôm nay đâu phải thứ sáu ngày mười ba mà sao ai cũng có vẻ điên điên khi nói tới Jasmine đó? Hết Andrew rồi tới Sinh. Thái độ của cả hai đã thực sự làm tôi chả hiểu mô tê chi hết....

- Yên tâm đi. Tôi sẽ không bắt cô làm gì xấu đâu. Nghĩ thế nào về một nụ hôn nhỉ?

Tôi giật mình đẩy hắn ra lấp bắp:

- Cái...cái...cái gì? Một... nụ hôn hả? – Hắn nhìn vẻ lúng túng của tôi và tiếp tục:

- Như cô muốn. Chỉ một nụ hôn thôi. Không có gì trong sáng hơn thế. Dám không? Tôi nhìn hắn cười mà kinh hãi. Hắn thật là khiếm nhã. Nhìn vẻ mặt nửa bối rối nửa chực lo lắng và giận dữ của tôi, hắn khoái chí nắm vai tôi và ghé vào tai tôi thì thầm:

- Chỉ một nụ hôn thôi và tôi sẽ không “cản mũi” hai người nữa. Nghĩ đi, một nụ hôn bằng với tự do đấy.

Suy nghĩ một hồi lâu rồi tôi ngẩng lên:

- Tôi sẽ làm nhưng sau đó anh phải giữ lời hứa! Andrew nhếch mép khê:

- Tất nhiên. Tôi giữ lời. – Đó thật là giây phút ghê rợn khi tôi nhắm tịt mắt run rẩy ghé tới chỗ hắn, vừa chờ tới thì hắn đặt ngón tay lên môi tôi và đẩy tôi ra. Tôi té xuống ghế và nửa ngạc nhiên, nửa mừng rỡ vì không biết vì sao hắn làm thế.

19.2

Andrew đứng lên, vắt lon coke vào thùng rác, xách cặp lên vai và nhìn tôi khinh khỉnh:

- (Tôi thấy thương hại cô đấy. Cô nguyện làm mọi thứ vì ổng nhưng ổng chỉ coi cô là phương tiện để ổng tiếp cận người khác thôi. Đồ ngốc. Tôi không cần nụ hôn của cô đâu. Tạm biệt và hãy tranh thủ hạnh phúc với ổng hôm nay đi.)

Tôi tròn mắt nhìn hắn, tôi không hiểu nổi hắn đang ngụ ý gì. Tôi vội vánh chạy theo hắn níu lại hỏi:

Chương 28

Cho đến hai hôm sau khi chúng tôi đang vào lớp sớm, vừa bước chân lên cầu thang thì tôi nghe thấy Sinh và Andrew đang cãi nhau một trận tóe lửa. Tôi hoảng sợ, đứng nép sau cánh cửa và chờ đợi. Tôi nghe tiếng sinh chưa bao giờ giận dữ như thế:

- (Chuyện gì đã qua thì cứ cho nó qua đi. Đừng bới móc có được không?)

Tiếng Andrew cũng dăm dẳng trả lại”

- (Tôi chẳng bới móc gì cả. Đó là cô ta. Cô ta không nên hỏi anh về chuyện đó chứ.)

Rồi tôi nghe Sinh hậm hực:

- (Cô ấy không tự dưng mà hỏi đâu. Cậu đã làm gì cho cô ấy tò mò. Mà chuyện cô ấy thích tôi thì có liên quan gì đến cậu?)

Andrew cũng không vừa đáp trả lại ngay:

- (có đấy. Tôi chỉ không chịu đựng được khi tôi thấy anh hạnh phúc. Anh là kẻ giết người, không xứng đáng có được hạnh phúc.)

- (Cậu đang nói gì thế? Đó chỉ là một tai nạn) – Tiếng Sinh đầy phẫn nộ. Andrew cũng réo lên:

- (Thế anh nghĩ vì ai đã gây ra tai nạn cho cô ấy? Anh đấy! Cô ấy chết là vì anh! Tôi vẫn nhớ ngày ấy. Tôi không quên và cũng không tha thứ cho anh. Anh giết chết chị tôi.)

Tới đây thì tôi thấy Sinh im lặng hẳn. Mặt anh tái hẳn đi, anh đưa tay ôm cằm run run. Sinh nhìn ra cửa sổ, thần thờ rồi ngồi khuyu xuống đất. Còn Andrew thì nhìn Sinh cười nhạt, rất nhạt một cách thỏa mãn, độc ác. Nhưng ánh mắt hắn, tôi cảm thấy trong đó chút gì rất đau đớn. Hắn bỏ đi, bỏ Sinh lại với căn phòng học âm u với ánh đèn lơ lửng buồn bã và ...tôi. tôi nép sau cánh cửa trong bóng tối và cảm thấy hụt hẫng, bàng hoàng, nhói đau. Tôi ôm tim mình thở dài ngó trộm Sinh qua khe cửa. Ánh đèn phụt tắt, cúp điện rồi. Anh vẫn ngồi đó, trong bóng tối, yên lặng. Một sự yên lặng nặng nề, u ám... tôi cảm nhận trái tim anh đang tan nát, nỗi đau lớn quá. Tôi không biết trong bóng tối tôi đó đã có bao nhiêu giọt nước mắt rơi

xuống đôi gò má kia? Lúc này tôi muốn chạy đến bên anh, tôi muốn ôm anh và cho anh biết tôi đau đớn khi nhìn thấy anh buồn.

Nhưng tôi sợ... một nỗi sợ mơ hồ rằng tôi không phải là người anh cần. Nên tôi lặng lẽ rời khỏi cánh cửa và bước xuống cầu thang đi xuống sảnh dưới. Nơi ấy Andrew cũng đang đứng ngay lan can nhìn xuống dưới sân trường đầm chiêu. Nghe tiếng chân của tôi, hắn quay lại. Tôi thấy đôi mắt xanh của hắn đỏ hoe. Chúng tôi nhìn nhau một lúc lâu và hắn bất ngờ vọt lại chỗ tôi, đưa hai bàn tay ti lớn siết mạnh cổ tôi, khiến tôi không thở được chỉ ặc ặc được mấy tiếng trong họng.

Hắn thét lên:

- đó là tại cô. Tại sao cô ở đây? Tại sao cô làm gì cũng giống cô ấy? Tôi ghét cô... tôi ghét cô... vì... cô đã làm tôi nhớ đến cô ấy. Tôi không thể nhìn được khi thấy cô quanh quẩn bên ông ta. Ngày xưa cô ta cũng vậy. Các người là đồ ngốc. Ông ta chỉ giỏi làm tổn thương người khác mà thôi.

Rồi hắn buông tôi ra. Tôi vịn lan can thở dốc. Còn hắn khuyu xuống và gục đầu vào tường khóc òa như một đứa trẻ:

-(tôi xin lỗi. Thật sự xin lỗi... Tôi không ghét cô. Tôi không ghét ông ấy. Tôi ước là tôi có thể. Nhưng tôi không thể quên ngày cô ấy mất. Nó đánh ngã tôi.)

Nhìn cái bộ dạng khổ sở cùng đôi mắt giàn giụa nước của hắn, lòng căm ghét của tôi bỗng bay biến đâu mất. Tôi lại thấy lòng mình nao nao tội nghiệp hắn. Thương hại thì cũng không phải nhưng tôi thấy đồng cảm với hắn. Tôi có thể chưa biết cách mất đi người yêu quý của mình là như thế nào nhưng tôi hiểu Andrew phải cảm nhận nỗi trống vắng không thể lấp đầy khi không còn chị bên mình. Tôi hiểu cảm giác cô đơn ra sao khi chỉ có một mình. Buồn lắm thay.

Tôi ngồi thụp xuống bên hắn, đưa tay vỗ vỗ, xoa xoa tấm lưng rộng của hắn và đưa chiếc khăn giấy:

- nín đi, bé bự. Đừng khóc. Tôi hiểu cảm giác anh thế nào. Tôi biết khi mất đi cái gì đó hay người nào đó thân thiết, cảm giác rất đau và buồn).

Andrew gấp chiếc khăn mà tôi đưa cho làm tư rồi gập đầu nhè nhẹ và chớp đôi mắt hầy còn mọng nước ra chiều cảm ơn tôi. Trong khi đó tôi tiếp tục an ủi hắn:

- (Như tôi ấy. Tôi cũng từng có một chú cún con. Tên là Totti. Tôi yêu nó rất nhiều. Nhưng một ngày nó bị bệnh và mất. Tôi phải mất một thời gian mới lấy lại thăng bằng. Và từ đó trở đi tôi không thể yêu thêm một con chó nào nữa. Chúng ta có cùng một cảm giác nhỉ?)

Andrew đang sục sục bỗng nhiên nhìn tôi một cách rất lạ, hắn cứ làm như mới gặp tôi lần đầu vậy. Tôi cũng nhìn hắn ngạc nhiên không kém và hỏi:

- chuyện gì vậy? Tôi đã nói gì sai sao?

Andrew nhếch mép lườm tôi:

- hay nhỉ. Cô an ủi kiểu gì vậy? Người chết chứ có phải chó chết đâu. Nỗi đau của tôi đâu giống cô. Sao cô có thể so sánh kiểu như vậy?

- (Không hiểu sai ý tôi rồi. Ý tôi là điểm giống nhau là nỗi đau của chúng ta giống nhau. Đều là mất mát cả.) – tôi bối rối giải thích cho hắn vì không muốn hắn hiểu lầm.

- (Không giống nhau một tí nào cả. Chị tôi chết nghiêm trọng hơn con chó ngu ngốc của cô!) – Andrew kêu lên một cách bất mãn.

Chậc...! cái tên đầu đất... đã giải thích thế rồi mà còn không hiểu. Chết thế nào mà chả giống nhau. Miễn chết là thấy đau khổ, mất mát rồi. Lại còn so sánh chết nào nghiêm trọng hơn nữa thì đúng pò tay.

20.2

Tôi bèn đứng phắt dậy, cúi bần:

- (Tôi bó tay. Tôi đã giải thích này giờ mà anh không hiểu. Từ rày về sau anh có thể này thì tôi cũng chẳng quan tâm. Dừng não mà suy nghĩ những gì tôi nói này giờ. Giờ tôi đi đây. Tạm biệt.)

Andrew bậm môi lại vì câu nói của tôi, hắn cũng đứng phắt lên đưa hai tay bóp cổ tôi lần nữa và lắc mạnh:

- (Cô nói gì về việc dùng não hả? Tôi đau có phải là thằng ngu.)

Tôi cũng giằng co lại với hắn:

- (Tôi nói ráo cả nước miếng rồi còn gì? Anh không phải là thằng ngu, mà là đồ cứng đầu.)

Nghe tôi nói thế mặt của hắn long lên, hắn cố tình siết chặt cổ tôi và lắc mạnh hơn nữa:

- (Gì hả, nói lại coi? Tôi giết cô bây giờ.)

Tôi thì cố đẩy hắn ra khỏi người mình, vừa đẩy vừa la:

- (Sao anh dám làm thế hả? Tôi đã có lòng an ủi anh cơ mà. Đầu đất.)

Hắn hừ mũi đưa đôi mắt xanh hình viên đạn kê sát mặt tôi, mặt hắn cau lại:

- (Cô an ủi hay chọc giận tôi? Tôi thà buồn một mình còn hơn nghe cô an ủi.)

Andrew và tôi cứ thế giằng co nhau, chẳng ai chịu nhường ai. Kể mắng qua người nói lại ồm tỏi cả một hành lang. Đến lúc cả hai mệt như tử thi chúng tôi bỏ nhau ra. Hắn và tôi đều dựa vào tường thở dốc. Nhìn bộ dạng rũ rượi của tôi, andrew nhìn tôi bật cười rồi hắn mếu rồi lại cười.

Cái gã này, tâm trạng phức tạp nhỉ. Hết khóc rồi cười, cười rồi lại mếu. Hắn bị hâm thì phải? Andrew lại gượng cười lần nữa và đưa tay gạt nước mắt nói rành rọt:

- (Cô thật sự giống cô ấy lắm. Nhá là cách cô an ủi tôi. Thiết tình lắm. Cô ấy ngày xưa cũng nói tôi như thế. Cảm ơn. Tôi đỡ hơn rồi. Tôi có thể thấy cô ấy trong cô. Cảm ơn lần nữa.)Nhìn đôi mắt xanh lấp lánh và nụ cười hiện ra trên môi hắn, tôi cũng thấy vui. Tôi đưa tay bắt tay hắn nhẹ nhàng:

- Không có chi. Bạn bè mà.

Andrew nắm chặt tay tôi bóp mạnh thân thiện và hắn bắt ngờ kéo tôi hôn lên má rất nồng hậu. Tôi nhìn hắn với cái miệng há hốc. Andrew xoa đầu tôi nhẹ nhàng, cười bảo:

- (Cái hôn ột người bạn. Cảm ơn vì đã không ghét tôi sau những gì tôi làm với cô. Tôi quý cô. Lần này là thật đấy. Tôi có việc phải đi. Tạm biệt cô nhé.) – Andrew nháy mắt vỗ vai tôi rồi quay lưng bỏ đi.

Sau khi hắn đi rồi, tôi bất giác mỉm cười một mình và đưa tay lên xoa má lấm lấm: – Điên thật á. Nhưng hắn cũng dễ mến đấy. Đôi khi hơi điên tí.

Khi tôi vừa quay lại , Sinh đã đứng ngay sau lưng tôi trên bậc tam cấp. Tôi bất ngờ bối rối không biết nói gì chỉ lắp bắp:

- O.... thầy....

Sinh nhìn tôi với đôi mắt ráo hoảnh, bị tổn thương trong phút chốc rồi anh cười. Nụ cười đau đớn, lạnh lẽo. Anh lướt qua tôi một cách nhẹ nhàng và lạnh lùng. Anh nhanh chóng đi theo những bậc thang tối rồi biến mất. Còn mình tôi đứng như trời chồng nhìn theo mà nge lòng đau nhói. Tôi đã làm việc không nên làm... Chuông vang lên. Tôi điếng người. Thế là một buổi học hôm nay lại vắng bóng anh....

16. Chương 29 - 30

Chương 29

Tối hôm đó, tôi cố gọi cho Sinh để giải thích cho anh nghe chuyện với Andrew là không có gì cả. Nhưng đáp lại tràng đt của tôi là những tiếng tu tu tu... đều đặn và khô khốc. Tôi cố gọi đi gọi lại nhiều lần nhưng vẫn những tiếng tu tu đó. Chuông vẫn đổ nhưng anh k bắt. Khi tôi đã gần như thất vọng và buông xuôi thì Sinh bắt máy. Tôi chưa kịp mừng thì tiếng a vang lên gọn lỏn lạnh băng:

“Để cho tôi yên!”“ Rồi anh cúp máy cũng lạnh như khi anh nói....

Tôi đứng yên cầm cái phone trong tay một thoáng rồi đánh rớt nó, ngồi phịch xuống đất thẩn thờ, đau quá... hai dòng nước mắt trào ra. Tôi khóc. Tôi đã làm gì thế? Sao tôi không đến với anh khi anh cần tôi. Tôi thật là một đứa vô tâm, không ra gì. Sao tôi còn dám nói tôi yêu anh? Thế mà khi anh đau khổ tôi lại k ở đó... Sao vậy? Sao tôi lại ngốc thế chứ?

Hôm sau nữa, tôi thấp thỏm đợi đến giờ học sẽ gặp anh để nói xin lỗi. Tôi đi đến trường mà long nặng trĩu vì không biết anh có còn giận tôi không. Tôi đã thật sai lầm khi không ở bên cạnh anh lúc đó. Chính thái độ hờ hợt của tôi mà Sinh đã bị tổn thương sâu thêm. Tôi quả là một con ngốc. Tôi nhất định sẽ tìm anh nói xin lỗi.

Tôi dẫn xe vào chỗ giữ xe thì đã nhìn thấy anh ngồi ghế đá xem bài. Anh dường như đã bình phục sau cơn sốc đó. Tôi nhanh chân cất xe rồi ghé qua chỗ anh. Tôi đứng kế bên băng đá rụt rè gọi anh:

- Thầy ơi.. em ngồi chỗ này được chứ ạ?

Sinh không thèm ngước lên nhìn tôi lấy một cái. Hắt hàm:

- Cứ việc. Đây đâu phải là tài sản cá nhân của riêng tôi đâu.

Tôi khẽ khàng ngồi xuống kế bên anh vừa lên tiếng:

- Thầy ơi, chuyện hôm nọ...

Vừa nghe thấy thế, Sinh đã thu dọn tập vở, đứng phắt dậy bỏ tuốt vào văn phòng. Thái độ của Sinh làm tôi bị hụt hẫng, vậy là anh vẫn còn giận.

Tôi ngồi lại một mình trên ghế đá, thờ người nhìn trời mây bay mà lòng buồn man mác. Mây trên trời hôm nay sao mà trôi chậm và u uất thế? Cái cảm giác nặng nề ứ đọng đang dâng tràn trong tôi. Tôi không muốn thấy Sinh như thế. Cái cảm giác lạnh lung của anh làm tôi khó chịu. Tôi muốn thấy anh cười như trước kia. Ôi! nụ cười của anh sao nồng ấm và tuyệt vời đến vậy. Tôi muốn làm tất cả vì nụ cười đó. Tôi sẽ phải xin lỗi bao nhiêu lần đi nữa, chỉ cần nụ cười tươi tắn đó quay trở lại lên khuôn mặt kia.

Tôi thở dài co hai chân lên ghế lại thờ người ra suy nghĩ thì một bàn tay to bè vỗ lên vai tôi. Tôi quay qua thì thấy thầy Lâm đang cười toe toét:

- Sao vậy? Suy nghĩ chuyện đời dữ quá ha mà thở dài.

Tôi nhìn thầy phì cười:

- Thầy có phải là bọt không? Sao mỗi lần em buồn em lại gặp thầy thế?

Thầy Lâm bĩu môi cười nụ rồi đi vòng qua ghế ngồi xuống chung với tôi:- Hèn xui à. Không biết nữa. Có lẽ tôi là bọt thiệt. Bị gì buồn?

Tôi lại thở dài lần nữa và kể thầy nghe hết mọi chuyện. Nghe xong thầy nhìn tôi ngạc nhiên:

- Chuyện này hơi ngộ à nha. Em có bị lỗi gì mà đi xin lỗi ông đó? Em chả làm gì để phải xin lỗi cả. Chuyện em an ủi Andrew là bình thường vì lúc đó em thấy tâm trạng hắn không được tốt. Gặp tui ở tình cảnh đó tui cũng thế.

Thầy Lâm nói làm tôi nghĩ thấy cũng phải, nhưng thấy áy náy về cái nhìn đầy tổn thương của Sinh khi thấy Andrew và tôi nơi hành lang, tôi lên tiếng:- Nhưng mà... lúc ấy thầy Sinh rất cần em... mà em lại đi an ủi người đã làm tổn thương thầy ấy....

Thầy Lâm trừng mắt nhìn tôi rồi tiếp tục phân tích cho tôi thấy cái áy náy của tôi và điều tôi định đi xin lỗi Sinh rất ư vô duyên:

- Do là chuyện riêng của họ. Họ cần nhau thì họ phải tự giải quyết. Em rõ ràng là chỉ thấy Andrew buồn như vậy nên em an ủi cậu ta. Điều đó chả có gì sai cả.

- Nhưng... em biết rõ chính Andrew là người làm tổn thương Sinh mà. .. vì em núp sau cửa nghe thầy. – Tôi cãi lại chỉ vì muốn bênh vực Sinh mà thôi.

Thầy Lâm nhăn mặt và cú nhẹ vào đầu tôi:

- Diên vừa thôi nhen. Giờ tui hỏi em, nếu là trường hợp em không núp ngay cửa nhà mà vô tình thấy Andrew mà k biết ngọn nguồn câu chuyện, với bản tính hay xúc động của một đứa con gái em mới an ủi. Còn chuyện Sinh, làm sao em biết mà an ủi. Chuyện hần giận em rất ư là vô lý. Em không thấy à? Hần muốn em an ủi thì hần phải tìm em kể cho em nghe chứ.

Nghe tới đây tôi cứng họng. Đúng là tại sao tôi không đặt trường hợp tôi không biết thì sao? Nhưng tôi vẫn thấy áy náy. Tôi lại cãi thầy Lâm một lần nữa:

- Nhưng rõ ràng là em núp ngay cửa...

Thầy Lâm nổi đóa quay qua đưa 2 tay nhéo 2 tai tôi:

- Trời ơi, tôi đã nói nãy giờ mà e không hiểu à? Chuyện em biết chuyện hay không biết chuyện không quan trọng. Cái quan trọng là em không có trách nhiệm đi xin lỗi vì em không an ủi Sinh. Chuyện tào lao. Người nào làm tổn thương người đó xin lỗi, em chỉ là kẻ ngoài cuộc thì đi xin lỗi làm gì? Hiểu chưa hả trời?

Tôi nghe thầy Lâm nói mà nước mắt lại dâng lên ầng ậc, tôi nghẹn ngào:

- nhưng mà... em nhìn thấy Sinh buồn em không cam tâm. Em thấy giống như em có lỗi vậy. Hơn nữa cái nhìn đó của Sinh làm em đau...

nói thế xong tôi òa khóc đã đời, thầy Lâm chép miệng thở dài và đưa cho tôi cái khăn giấy của thầy và vỗ vai tôi:

- nín, nín. Khổ! Yêu đương làm gì không biết...

nghe thầy lâm nói tôi giật thót mình nhìn thầy, đỏ mặt, tiếng khóc nín bặt:- Sao... sao thầy biết à? Em... em có nói gì đâu?

Thầy Lâm cũng nhìn tôi chớp mắt như từ trên trời rơi xuống:

- Cái này lại còn vô duyên ác nữa. Thái độ của em thế có mù cũng thấy mờ mờ. Không yêu mắc gì người ta buồn mình buồn theo. Tui biết từ cái hồi lần đầu tiên em làm sữa thành chè lúc gặp Sinh nơi quán nước lặn kia. Em bình thường co nể ai, xả lảng luôn. Hôm đó tự dưng hiền hơn hoẵng.

Nghe thầy Lâm nói thế, mặt tôi đỏ lên tận mang tai. Hơ! Đúng vậy mà. Tôi đã lộ liễu thế sao? Tôi nhìn thầy Lâm đỏ mặt ấp úng:

- Em...em...

Thầy Lâm mỉm cười, nháy mắt vỗ vai tôi:

- Không sao đâu. Cứ giả vờ như tui không biết vậy. Hơn nữa học trò tui lớn rồi mà. Yêu ai là quyền của em chứ. Với lại Sinh dù là thầy cũng là con trai mà, phải không? Con gái yêu con trai là bình thường thôi... Chuyện tự nhiên nó phải thế. Thôi đi rửa mặt đi rồi lên lớp học. Nhưng đừng mãi yêu rồi quên mất học hành ghen.

Tôi đứng lên chào thầy rồi lui vào nhà vệ sinh để rửa mặt. Ôi trời, cái mặt giờ tèm lem như con mèo rồi.

Trong khi trên đường lên lớp, tôi suy nghĩ xem có cách nào làm Sinh nói chuyện mà không giận tôi nữa không? Đang mãi mê suy nghĩ thì tôi đâu có hay là Andrew đã đi bên cạnh tôi. Tiếng hần làm tôi hết hồn:

- (Ê, đang nghĩ gì vậy? Trông mặt cô tếu lăm lăm đó. Tôi có cái này cho cô nè.)

Tôi mở to mắt nhìn hần kinh ngạc:

- (ồ, thật à? Cho tôi hả? Sao vậy?)

Andrew gãi đầu bối rối:

- (Tôi muốn nói cảm ơn và xin lỗi vì tôi quá thô lỗ. Nhưng cô không để bụng và coi tôi là bạn. Cô rất tốt với tôi). – Nói rồi hần dúi món quà vào tay tôi và chạy mất..

Tôi nhìn theo cái dáng chạy như ma đuổi của hần phì cười rồi đi lên lớp học... Suốt buổi học hôm đó Sinh hoàn toàn không để ý gì đến tôi

, thậm chí tôi giờ tay xin phát biểu cũng không để ý. Anh vẫn bình thường cười nói với mọi người nhưng trong mắt anh khi đó anh đã coi tôi như không ở trong lớp. Một lỗi đối xử lạnh nhạt khủng khiếp.

Hết một buổi học nhưng anh cũng không chút đoái hoài gì đến tôi cả. Tôi cảm thấy đau đớn. Sao vậy chứ? Tôi có lỗi gì đâu, có chăng chỉ là lỗi không quan tâm Sinh kịp lúc mà thôi. Thật ra thì lúc đó tôi cũng muốn quan tâm đến a

nh lắm nhưng không dám. Tôi sợ. Tôi không biết lúc ấy tôi mà an ủi thì mọi chuyện sẽ theo hướng nào. Tệ hơn hay tốt hơn. Nhưng tôi sợ. Kết quả của điều sợ sệt của tôi bây giờ còn tệ hơn tôi tưởng. Tôi phải hứng chịu thái độ xử “có như không” của Sinh. Nhưng mà nghĩ đi thì tôi cũng nghĩ lại. Tôi đã là cái gì của Sinh đâu mà giận dữ với tôi. Tôi không chịu được cách đối xử của Sinh với tôi bây giờ. Anh cứ làm như tôi là có lỗi (thật sự anh làm cho tôi cảm thấy có lỗi). Tôi ghét điều đó. Tôi ghét đàn ông khôn khéo như anh. Tại sao cứ luôn cảm thấy có lỗi trong khi tôi đâu có chút lỗi nào đâu cơ? Đáng ghét mà. Với những suy nghĩ chóng vánh trong đầu, tôi định bụng khi ra về tôi sẽ nói hết với Sinh rằng anh đối xử với tôi như vậy thật là vô lý.

Chuông reng. Như định trước, tôi vọt lên chỗ anh sau giờ học và kiểm chuyện nói với anh hòng từ chuyện này bắt qua chuyện kia giải thích chuyện anh giận tôi thật là vô lý. Tôi có làm gì đâu mà giận.

Sinh vẫn ngồi trên bàn chấm bài trễ như mọi ngày, tôi đi lên và nhẹ nhàng lên tiếng hỏi câu “mào đầu”:

- Bài hôm nay nhiều không hả thầy? Có cần em phụ không ạ?

Sinh cụp mắt đưa đẩy cây bút đó không thèm nhìn tôi. Cũng cái thái độ đó khi dưới tán cây lúc chiều. Sinh trả lời nhẹ nhàng, lạnh tanh tuy không cộc lốc, không nhất gừng nhưng trong từng câu nói đó anh làm người ta cảm thấy nổi bực tức của anh:

- Cám ơn em. Mình tôi xử lý đồng này được rồi, không cần em nhọc công. Hết giờ học rồi. Về đi. Xó rớ ở đây làm gì?

Tôi đang rất muốn hét vào mặt anh rằng sao thầy vô duyên quá vậy? Em có làm gì thầy đâu mà thầy giận em. Nhưng tôi phải kềm chế. Dẫu sao anh vẫn còn đang bị tổn thương nếu tôi làm thế là không hay. Tôi vẫn cố tươi cười để vượt giận anh:

- Em xó rớ ở đây tại vì ngày mai là chủ nhật. Không có gì để làm đâu. Cho nên em ở lại trễ tí để giúp thầy. Có sao đâu.p>

Mặc cho nụ cười của tôi rất là hối lỗi và đáng yêu nhưng Sinh vẫn lạnh lùng:

- Khỏi. Tạ ơn em. Tôi nghĩ bây giờ có một người đang rất cần em giúp đó. Andrew bây giờ cũng đang chấm bài ở phong B05 đó. Em qua đó mà giúp. Rõ cứng đầu. Người ta đã xuống nước như thế mà còn không chịu dẫn mà cứ căng thế à. Cục tức của tôi bắt đầu dâng. Phải kềm xuống. Vượt xuống... Tôi đưa tay lên ngực, nhắm mắt đôi ba giây để kềm lại mình. Tôi muốn hét vào mặt cái ông già ấy ghê.

Nhưng thôi, bình tĩnh nào, bình tĩnh. Mình yêu thầy. Thầy đang giận chứng tỏ mình cũng có giá trị. Hãy nghĩ đến điều tốt đẹp đó. Vượt xuống nào.

Tôi mở mắt ra lại nở nụ cười một lần nữa. Bạn có hiểu một nụ cười miễn cưỡng để che giấu sự bực tức chỉ vì mình không nỡ làm tổn thương người ấy lần nữa cực nhục lắm hay không? Nhưng người ấy nào có hiểu cho tôi, cứ chọc tức tôi mãi thôi.

- Andrew chỉ là bạn thôi mà thầy. Thầy là thầy của em. Em phải giúp chứ, em học thầy nhiều hơn Andrew mà. Với lại em giúp Andrew rồi mà. Giờ tới phiên em giúp thầy. Thầy cho em giúp nhé. – Tôi mỉm cười tươi hơn khi này cùng với đôi mắt mở to tha thiết.

Tôi hy vọng là anh sẽ mềm lòng một chút vì tôi hầu như chưa bao giờ xuống nước năn nỉ ai lâu như thế? Trừ khi người ấy tôi thật sự yêu quý.

Sinh đẩy mắt kiếng lên sống mũi nhếch mép cười nhạt:

- Thật sao? Em cũng còn nhớ tôi là thầy của em cơ đấy. Giúp tôi rồi có định đòi quà tôi không? Hôm qua em giúp Andrew rồi hẳn có tặng quà em không? Chắc là có nhỉ?

Câu nói này của Sinh làm tôi bị tổn thương theo như cách anh nói thì tôi có tử tế gì, giúp người chỉ nhằm mong sự đền đáp lại. Mặt tôi biến sắc hẳn, tôi không ngờ ng có bộ mặt dễ thương như anh lại có thể chua cay và sốc óc đến như vậy. Tôi tức muốn khóc. Tôi bặm môi lại, nuốt nước bọt xuống và kềm lại cái nắm tay đang run lên. Vừa lúc đó Andrew từ đâu xộc vào miệng cũng dầm dẫm bực tức:

- (Ông nghĩ ông là thằng quái nào thế? Cô ấy không có trách nhiệm phải năn nỉ ông. Cổ làm thế là quá tốt rồi đó. Còn cô, tôi nghĩ cô về giờ là vừa. Đây đưa với loại người này mệt lắm.)

Sinh lúc này đã giận còn giận hơn. Anh cau mặt lên cao giọng hơn với tôi khi này:

- Đó, có người rủ em về rồi. Về đi.

Rồi chẳng nói thêm anh đứng lên đẩy tôi lảo nhảo ra khỏi lớp. Còn tôi thì quay qua dòm Andrew nổi cơn tam bành. Dừng cặp ụng nhả túi bụi:

- (Tuyệt. Tôi đâu có nhờ anh giúp. Anh rảnh quá ha?)

Còn Andrew vừa né vừa năn nỉ tôi:

Chương 30

“ Ngày thứ tư tuần sau mày lên trường mời ổng dự sinh nhật hả? Cứ việc nhưng đừng biểu tao làm chuyện này. Tao hết hứng rồi. Dòm mặt ổng mà phát ghét...”-Tôi dầm dẫm trong điện thoại khi nghe Trâm bảo sắp đến sinh nhật nó.Nó muốn mời thầy và Andrew rồi giúp hai người làm hòa. Nó nghe tôi kể chuyện mà cười nắc nẻ trong điện thoại: “ Thôi đi mà. Tao cũng giúp cả mày nữa. Hai người lại giận nhau rồi à?Rõ chán, chưa yêu chính thức đã vậy.Chính thức thì đến cỡ nào?”

Tôi tức tối: “ Vô duyên. Mắc mớ gì giận...tao chỉ an ủi Andrew thôi mà. Mà ổng sống bên nước ngoài thời gian rồi thì thấy ba cái chuyện ôm nhau an ủi có gì đâu?”. Trâm lại cười to hơn: “ ổng sống bên nước ngoài nhưng ổng là người Việt Nam.Hơn nữa với trường hợp lúc đó ổng tức là phải. Gặp mày mày tức không? Khi lúc nào cũng có thằng nào mở miệng ra là yêu mày thương mày mà lại đi an ủi đứa khác khi mày buồn và cần nó.Nhất là cái đứa khác đó lại là đứa mới vừa gây hấn với mày xong.Chuyện này là bị shock bình thường thôi.Tao sẽ tìm cách ày và ổng, Andrew và ổng huề nhau. Coi bộ khó à nha.Thôi.Có gì thứ tư tuần sau gặp ha”.Rồi nó cúp máy.

Tôi thở dài gác máy và leo lên giường. Chán nản mở gói quà Andrew đã cho tôi. Một cặp kẹp mái chuẩn chuẩn màu đỏ, vân vàng có gắn hạt xoàn trắng rất đẹp. Tôi đeo thử lên tóc.Nó nổi bật trên mái tóc đen của tôi. Nó đẹp thật, đẹp rạng rỡ.

Nhưng rồi có một thảm họa lại sắp xảy ra làm tan nát trái tim bé nhỏ của tôi cũng chỉ vì cặp kẹp chuẩn chuẩn ớt. Cho nên từ đó trở về sau màu đỏ ớt và chuẩn chuẩn đã trở thành những thứ mà tôi ghét, rất ghét.

Trước sinh nhật Trâm một ngày, nó bảo sau giờ học sẽ chở tôi đi lo chỗ đãi sinh nhật và ba mớ linh tinh khác.Sẵn tiện nó đưa thiệp mời Sinh và Andrew đi sinh nhật luôn một thể.

Vào đầu giờ học khi tôi bước vào lớp và chừng hững hờ khi thấy Trâm đã ngồi ở đó tự khi nào. Nó hí hửng vẫy tay: “Ê. Tao ở đây nè”. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng cũng bước lại ngồi cạnh nó, tôi hỏi: “ Sao mày nói là sau giờ học mày mới tới mà?”. Nó gật gù: “ Tao cũng tính vậy. Nhưng rồi không hiểu sao tính qua tính lại làm sao cuối cùng vọt lên đây sớm thế”.

Tôi gật gù à à rồi cùng nó lấy sách vở ra học mà tôi đã không để ý là hôm nay Trâm không đeo mắt kiếng. Mãi cho đến khi tôi thấy nó nhìn bảng mà cứ nheo mắt một cách khổ sở tôi mới định thần ra, tôi gác tay tròn mắt: “ Mắt kiếng mày đâu rồi?”, nó quay qua cười toe, gỏn lộn: “ Bể rồi” . Tôi nhú mày khi thấy nó làm bể mắt kiếng mà lại vui đến như vậy.Cái này hiểu là chết liền. Và tôi cũng tự hỏi nó lấy đâu ra một vết đỏ au bự tổ chẳng trên trán kia thì Sinh bước vào...

Cũng do bực mình vì anh đã bỏ lơ tôi, tôi chỉ lo cắm cúi vào viết bài và trò chuyện cùng Trâm mà không thèm nhìn anh như mọi khi.

Lúc Sinh cầm sách đến gần bàn tôi vô tình đưa mắt nhìn anh và chợt nhận thấy là anh cũng phải nheo mắt đánh vật với mấy con chữ li ti trong sách. Cái mắt kiếng lại biến đi đâu rồi hử ? Cái vết đỏ trên trán “lão ấy” sao cũng trông quen quen vậy cà?

Tôi hết nhăn mặt, nhướn mày nhìn kĩ Sinh rồi lại quay qua nhìn kĩ Trâm.Ê! Chuyện này hơi bị hay à nha.Cùng mất mắt kiếng, cùng bị một vết đỏ. Hai cái người này đáng nghi quá. Tại sao đều làm mất mắt kiếng và có vết đỏ y chang nhau vậy? Chuyện gì đã xảy ra vào đầu giờ học thế?

Tôi lập tức quay qua thăm vắn Trâm: “ Tại sao mày với Sinh lại cùng mất mắt kiếng và trên trán lại có cùng một vết đỏ giống nhau vậy?? Có chuyện gì muốn kể với tao không?”.Trâm gãi đầu nhăn răng cười với tôi và kể lại khi nó vào trường tìm tôi thì gặp Sinh và trò chuyện một lúc . Khi đang trò chuyện, nó bê hộ anh chồng kiểm tra, và do hai con người cận thị giống nhau không thấy đường lúc dò dẫm đi trên “cầu thang ma” đã va vào nhau cái cốp. Kết quả là hai cặp mắt kiếng đã không hện mà rớt xuống một lượt. Bên cạnh đó trán mỗi người đều bị “đóng dấu bôi vôi” một màu đỏ quạch...

Tôi nhìn nó nhướn mày lườm một phát: “ Hay ha! Tình cờ gì mà sướng ghê luôn á. Cùng đụng nhau, cùng bể mắt kiếng mới ghê. Lại còn đóng dấu cho có đôi có cặp nữa chứ”. Lúc này Trâm chỉ còn biết nhe răng cười cầu tài với tôi: “ He he he. Vô tình thôi mà.Mày làm gì ghê vậy? Cái này biểu tao kể rồi lại đi hoành hoạ tao. Mày bắt đầu vô duyên giống ổng rồi đó.Biết vậy tao không kể đâu”

Nghe nó nói tôi giật nảy mình. Ô! Quả mình vô duyên thiệt. Chuyện có gì đâu lại đi hoành hoạ Trâm trong khi nó đã kể ngọn ngành chi tiết cho tôi nghe. Hê, về điểm này mình quả vô duyên giống “lão ấy”.

Mà nhắc đến cái “lão ấy”, càng nhắc càng tức lộn ruột. Giận gì mà dai còn hơn đĩa dói. Tính đến giờ đã tròn một tháng rồi còn gì. Vừa nghĩ tôi vừa nhìn lên Sinh lúc ấy đang tựa hông ngay cạnh bàn tôi và nheo nheo con mắt coi sách.Càng nhìn càng ghét mà, tôi bèn nhòm người lên rồi cầm cạnh bàn đẩy lệch qua một bên. Sinh đang tựa vào bàn tôi mà mãi mê giảng bài chợt bị hẫng suýt té. Anh ngay lập tức trừng mắt nhìn tôi, còn tôi thì giả lơ như không biết quay qua bàn tiếp với Trâm về nơi tổ chức sinh nhật....Chẳng mấy chốc chuông reng hết giờ....

Điện thoại reo lên, tôi luống cuống chụp lấy thì nghe giọng Trâm lè nhè: “ Lâu quá à.Mày đang làm gì mà lâu thế? Tao sắp xếp hết rồi nhe. Cứ y như kế hoạch mà làm nhé.Rời. Bye. mai gặp”

Theo kế hoạch của nó thì tôi sẽ phải đi lấy bánh sinh nhật với Andrew, còn Trâm sẽ ở quán và sắp xếp trang trí chỗ ngồi và...Sinh thì sẽ tự đến quán.Và đặc biệt Trâm hay tôi sẽ không nói với anh là sẽ có mặt của Andrew trong ngày sinh nhật.Vì nếu biết có Andrew, Sinh sẽ không đến.Mà anh không đến coi như kế hoạch làm hoà bị xếp xó.

Tôi vừa gác điện thoại ngồi lên giường tiếp tục trò xếp hình đang dang dở thì điện thoại lại reng. Chưa rõ được mảnh nào lại bị phá đám. Tôi bực bội nhắc điện thoại lên: “ Alo”. Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi rụt rè lên tiếng: “Tôi đây.Em mấy nay sao rồi?”. Là Sinh sao?Tôi thật sự bối rối. Anh gọi điện thoại cho tôi.Anh hết giận rồi sao? Tôi mừng rơn suýt khóc , tim tôi lại đập thình thịch, mồ hôi toát ra. Cảm giác hồi hộp từ đâu lại dâng lên khi nghe giọng anh gần đến vậy và dịu dàng đến thế như ngày anh chưa giận tôi. Nhưng tôi vẫn cố gắng để làm mình lạnh lùng vì tôi giận anh bỏ rơi tôi, tôi đã khổ sở đến nhường nào. Tôi cộc lốc, lạnh tanh hỏi lại: “ Tôi nào?”. “ Dĩ nhiên là thầy đây.Em quên thầy rồi sao mà hỏi ngộ vậy?”- Tiếng Sinh vẫn dịu dàng

Tim tôi lại đập mạnh trong lồng ngực. Cảm giác yêu thương, ngọt ngào trào dâng lấn át cái cảm giác giận dữ trong tôi. Tôi cảm ổng nghe mà không giữ chặt được nó, tay tôi đang run lên bần bật.Nhưng tôi vẫn cố kềm chế cảm xúc của mình, một lần nữa tôi vẫn lạnh lùng: “Thầy nào?Thầy bói à?Em không có quen thầy bói”. Giọng Sinh chùng xuống nửa đe dọa nửa van lơn tôi: “ Em mà còn nói chuyện kiểu đó nữa là tôi cúp máy đó”. Tôi im lặng. Sinh lại tiếp tục: “Xin lỗi..tôi xin lỗi rất nhiều.Tôi biết chuyện tôi giận em thật là một chuyện dở hơi.Với lại sắp đến ngày sinh nhật bạn em.Em có thể không bỏ qua nhưng hãy cố vui vẻ trong ngày mai đi để có một buổi sinh nhật vui vẻ. Và..tôi vừa làm bể mắt kiếng của Trâm..Sẵn đây... em có thể đi với tôi vào ngày chủ nhật để lấy mắt kiếng không vì tôi không biết cỡ kiếng của Trâm là cỡ nào?Và sau đó chúng ta có thể nói chuyện riêng hay không?Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng nói qua điện thoại không tiện nên...”

Sinh đã mở lời, anh muốn làm hoà với tôi. Điều ấy tốt thôi vì tôi cũng mong như vậy nhưng tôi nhớ đến cảm giác khó chịu khỉnh khỉnh bị anh hờn dỗi thì tôi lại không muốn tha thứ cho Sinh.Không đợi anh nói hết tôi lại giữ mình tiếp tục lạnh lùng, khô khan và cộc lốc.Tôi bung một tràn vì bị u uất quá lâu: “ Tại sao em phải đi với thầy?Em chỉ làm phiền thầy chứ có giúp ích được gì thầy đâu.Em mà đi với thầy xong chuyện là

em sẽ đòi quà thầy thôi.Mà điều ấy thầy lại đâu có thích đâu.Vậy thôi, thầy rủ Trâm đi đi nha.Chúc thầy ngủ ngon”. ” Khoan đã...H à....khoan...”- Anh cuống quýt...Mặc cho Sinh nói gì tôi vẫn quyết tâm cụp máy xuống....

Tôi đẩy máy điện thoại ra xa, ngồi thụp xuống giường ôm gối khóc oà như một con điên. Tôi vui vì lại có cơ hội thấy nụ cười anh một lần nữa và hận vì tôi cũng muốn cho Sinh biết là cảm giác bị người ta bỏ rơi một cách lạnh lùng ra sao. Nhưng rồi chưa đầy dăm phút tôi lại lồm cồm bò dậy ôm lấy chiếc điện thoại hết nhấc lên rồi lại đặt xuống. Tôi chờ Sinh gọi lại. Một phút...hai phút... rồi cả nửa tiếng trôi qua không hề có lấy một tiếng chuông nhưng tôi vẫn chờ....Bất chợt chuông reng....tôi chụp lấy cái ống nghe nói nhanh vồ vập đến không kịp thở: “ Em đi...em đi...”. Rồi tiếng Trâm đầy ngạc nhiên: “ Hả? Mày đi đâu với ai?”, tôi ú ớ: “Ồ...ừ...mày...tao ...ơ...đi...”...

Tên tôi không nói nên lời tôi đành im lặng đánh trống lảng cho qua chuyện. Nhưng Trâm cũng không mấy quan tâm đến chuyện đó lắm nên nó cũng cho qua. Nó bảo: “ Tao có kế hoạch ày làm hoà với Sinh nè.Thay vì ngày mai mày đi lấy bánh với Andrew, mày khỏi đi nữa. Để tao đi cho. Mày sẽ đi với Sinh lấy kính cho tao ghen”. Đến lúc này tôi chỉ còn nước đứng cầm ống nghe mà há miệng chớp mắt vài ba cái. Sinh lúc này vừa mới rủ tôi xong bây giờ tới nó. Đúng là “chạy trời không khỏi nắng”, tôi vừa tưởng như đã vụt mất cơ hội đó thì bây giờ nó quay lại với tôi. Có lẽ...ông trời cũng biết nghe thật.

Sau khi trò chuyện với Trâm thêm một lúc thì tôi cúp máy. Tôi tựa vào tường khúc khích tự cười mình. Những tâm trạng tôi trải qua trong suốt một tháng qua không khác gì tâm trạng của những người bị tâm thần. Hết vui buồn bất chợt rồi lại cau kính âu lo. Tôi chỉ mới 17 tuổi thôi mà sao mà suy nghĩ nhiều đến nhường ấy.

Ngó chiếc điện thoại trên giường một ý nghĩ vụt thoáng qua đầu tôi.Không biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại nhấc lên và bấm số....Rồi những hồi chuông buông dài bất tận...và tiếng nói của Sinh lại vang lên: “ Em đó hả? Chịu nói chuyện rồi sao?Hết giận rồi à?”. Tôi im lặng. Lại im lặng, không phải tôi không biết nói gì mà chỉ để cốt nghe giọng nói dịu dàng đó lâu hơn. Đã bao lâu rồi tôi không đắm chìm trong tiếng nói của Sinh nhỉ? Tôi mỉm cười cầm ống nghe áp tai nhắm mắt lại. Tôi tưởng tượng khuôn mặt vuông vức đầy sức hút đeo đôi kính trắng của anh đang nghiêng nghiêng dưới ánh đèn nghe điện thoại. Mới chỉ mường tượng đến đó tim tôi đập loạn xạ....Giọng Sinh vẫn ngọt ngào, đều đều: “ Em nói gì đi chứ. Sao cầm điện thoại mà tôi độc thoại có một mình vậy?Giận dai dữ vậy? Đã mập rồi còn làm đĩa đói nữa. Mập thêm đó...”. Gì? Giận dai á? Có nói ngược không? Cái người giận dai là người đẹp trai đang nói câu đó đó...Có biết làm người ta khổ sở suốt một tháng trời là rất ác không chứ?

Tôi muốn giận anh như cách anh đã giận tôi nhưng khi nghĩ đến nụ cười tươi như nắng đó thì tôi lại không làm được. Tôi rụt rè lên tiếng: “ Thầy...em nhớ nụ cười của thầy... Thầy có thể cười cho em nghe không?”. Tiếng Sinh bật cười trong điện thoại: “Khiếp.” Cái bao gạo” này sao hôm nay uỷ mị dữ dội vậy?Mọi bữa chanh chua lắm cơ mà”.p>

Bao gạo??Đang chọc giận tôi đấy à? Đang yên đang lành lại thọt nguyên cái cụm từ “bao gạo” đó ra thì còn lằng mằng cái nỗi gì nữa. Đã cố gắng để lằng mằng như thế này mà máu điên nó sắp tuôn trào ra thì không thể nào lằng mằng nổi. Tôi điên tiết kìm hết nỗi hét vào điện thoại: “Thầy “bốn mắt” đáng ghét.Em ghét thầy.Em muốn thương thầy mà thầy không để cho em thương một tí ti nào. Ngày mai em không đi lấy kiếng với thầy đâu.Vĩnh biệt”. Tiếng Sinh cười nắc nẻ như điên: “ Thôi, thôi mà.Xin lỗi.Tôi không giận nữa.Vậy là H hết giận rồi,phải không?Ngày mai 5 giờ chiều, đi lấy kiếng với tôi được không? Nhé...please...would you? Please.....”. Tôi thấy ngọt thở giữa giọng nói dịu dàng và đầy ma lực đó. “Lão” này...quá đáng.... Muốn giận “lão” không được, mà thương lại không thương nổi cái tính khoái chọc ghẹo người khác. Càng nhắc càng ghét mà....Ma đưa lối, quỷ đưa đường, tôi “Dạ” một cái một như bị thôi miên bởi giọng nói đó.

Ngày hôm sau, tôi chuẩn bị thật đẹp, vuốt tóc thật thẳng và cài trên mái tóc cái kẹp chuẩn chuẩn đỏ.Tôi kẹp một cái còn một cái tôi cho Trâm mượn.Tóc nó dài chắc hẳn kẹp đẹp lắm đây. Trước năm giờ tôi hãy còn xoay xoay trước kiếng, lo lắng nỗi lo lắng thường tình của những đứa con gái thì Sinh ghé. Chuẩn bị xong, tôi bước ra thì tôi thấy Sinh nhìn sững tôi như chưa bao giờ nhìn. Cái nhìn của anh rất lạ,tôi nhìn về bối rối của Sinh tôi thấy anh một nửa bị sốc, một nửa nồng nàn trỗi dậy và một chút đượm buồn, nuối tiếc. Tôi cứ thấy Sinh nhìn tôi lom lom kiểu ấy, tôi đỏ mặt cự: “ Có gì đâu mà thầy nhìn em dữ vậy?”. Sinh giật mình cười nhẹ: “À...! Xin lỗi. Kẹp đó em mua à? Đẹp quá”.Anh vuốt nhẹ tóc tôi và lại cười, nụ cười không

còn tươi như trước mà đầu đó phẳng phất nét buồn man mác. Nhìn nét mặt Sinh lúc đó tôi thấy lòng cũng đượm buồn. Tôi muốn hỏi anh nhưng nghĩ lại thôi không hỏi nữa. Anh mới vừa gượng dậy sau cú sốc với Andrew và tôi vẫn chưa hết mừng khi tìm lại được anh của ngày đầu gặp gỡ....

Đến hiệu kiếng, Sinh và tôi thay nhau chọn. Hai chúng tôi, hai người khó tính đến nỗi bắt ông chủ tiệm hầu như lôi ra gần hết những chiếc kính trong tủ ra để lựa. Mãi mới tìm được một cái ưng ý. Sau vụ đó, mỗi lần cùng Trâm đi thay kiếng, ông chủ cửa hàng vừa thấy mặt tôi là lại lắc đầu le lưỡi...

Vừa bước ra khỏi tiệm, đi được vài phút thì trời bắt đầu đổ mưa. Tệ thật! Không ai trong chúng tôi có đem áo mưa cả. Sinh và tôi bèn chạy vội vào một mái hiên gần đó để trú. Mưa phùn lất phất, đường lúc này vắng tanh. Chỉ có hai chúng tôi đứng cạnh nhau. Im lặng....Lạnh....Sinh nhìn tôi chẳng nói một lời, anh chỉ lặng lẽ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc tôi. Tim tôi lại nhảy lò tò: “Chúa ạ”, tôi giả vờ cầm cúi đưa mắt nhìn từng hạt mưa cứ rơi rơi xuống nơi mái hiên giả dờ như chẳng biết Sinh đang vuốt tóc mình....

Chợt tôi nghe hơi nóng của Sinh phả lên sau gáy mình, tôi run bần bật. Trời ơi, tôi ngất đi mất...Sinh đang ở gần sát phía sau tôi, hai tay luồn sâu vào tóc tôi và vân về từng lọn tóc. Tôi nghe tai mình nóng bừng. Sinh hỏi: “Em thích mưa à?”. Tôi gần như chết đứng. Giọng nói anh rất dỗi ngọt ngào êm dịu. Tôi đáp ứng: “Không...em.. không thích mưa”. Sinh lại tiếp tục thì thầm: “Vì sao em không thích mưa? Thấy thấy mưa đẹp đấy chứ. Từng giọt nước li ti lấp lánh trên lá kia. Đẹp lắm mà..”

Tay Sinh chỉ về chiếc lá của dây leo nơi mái hiên. Sinh nhào người gần hơn nữa, hơi thở của anh lại tiếp tục phả vào cổ, vào gáy, mơn man lên má tôi. Tôi thật sự không thể cử động. Tim tôi vẫn đập mạnh và nhanh. Thấy làm ơn tránh ra dùm em đi. Kiểu này em ngất mất. Tôi thầm nghĩ....nhưng cố ra vẻ lơ đãng nhìn những chiếc lá theo tay Sinh chỉ bữu môi: “Em ghét mưa vì mưa lạnh và buồn lắm.”

Trời ngày một lạnh hơn, tôi lại run lên bần bật vì lạnh. Không biết khi nào mới dứt mưa đây....Tiếng Sinh thủ thủ: “Em lạnh lắm phải không. Xui thiệt. Sao trời lại mưa vào lúc này chứ nhỉ...Em xích lại gần thầy có lẽ sẽ ấm hơn....”Không cần đợi tôi trả lời Sinh tự động đứng xích lại gần tôi, xoa đôi bàn tay vào vai tôi...Khuôn mặt Sinh lúc này gần tôi lắm.. rất gần....Cái đôi mắt nâu trong như thủy tinh đó...cái mũi thẳng thẳng cao cao đó, cùng cái miệng đầy quyến rũ kia nữa...sao mà lại đẹp thế, đẹp đến ngất ngây....Tôi như bị thôi miên, tôi đưa mắt ngắm say sưa từng đường nét của khuôn mặt anh...Càng lúc tôi càng nhìn gần hơnBờ môi đó...thanh tú, nét cười đó thu hút biết bao....Tôi không cưỡng lại được, tôi nhìn chăm chú hơn và say đắm hơn bao giờ hết...đẹp quá, đáng yêu quá....

Tôi thu hết can đảm rồi bất ngờ đặt lên môi Sinh một nụ hôn. Nụ hôn đầu đời của tôi, đó một nụ hôn lỏng ngóng, không lâu và đầy vụng về nhưng cũng đủ để tôi cảm nhận được sự mềm mượt của môi anh. Hơi thở nồng nàn của anh, lồng ngực vạm vỡ rắn chắc...cả đôi mắt rất nâu với làn mi thật dài. Tất cả tựa như một giấc mơ đẹp đáng nhớ trong một tối mưa phùn đầy lãng mạn...

Phần 40

Tôi đỏ bừng mặt đẩy Sinh ra, quay đi đáp ứng: “Em...em... xin lỗi thầy ạ”. Sinh cũng không giấu nổi sự bối rối, nhưng anh vẫn cố trấn tĩnh: “Không...không sao cả. Không có gì đâu... đừng bận tâm. Hôm nay hình như tôi gặp may...”

Sinh hấp tấp đẩy xe đi và tôi ngượng ngịu theo sau. Trời đã tạnh bớt mưa. Những chồi non xanh mơn đang reo trong gió như những tiếng cười rúc rích trên ghẹo chúng tôi. Tôi cũng không hiểu lúc ấy động lực nào đã thúc đẩy tôi làm thế. Tôi gan thật đấy...không tin được...nụ hôn đầu của tôi lại xảy ra như thế....Và chiếc xe lại bon bon trên đường...Gió mát...những ánh đèn đủ màu lung linh và con tim tôi đập rộn ràng sung sướng....*****

Tôi và Sinh vừa đẩy cửa vào, vừa thấy mặt Andrew thì Sinh đã nhúu mày quay lưng định bước ra khỏi quán. Tôi cũng vội chạy theo níu tay anh lại: “Thầy làm gì thế? Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật Trâm. Thầy không định làm nó bề mặt đấy chứ. Tính qua tính lại Andrew cũng là một đứa con nít, thầy không thể tha thứ cho hắn hay sao? Nhân dịp này hãy nói chuyện thẳng thắn với hắn về vấn đề rắc rối mà hai người đang gặp”.

Sinh quay lại nhìn tôi ngần ngừ một lúc và nhẹ nhàng cười: “Được rồi. Tốt thôi. Em thuyết phục được tôi rồi đấy. Nhưng nếu hắn quá đáng là tôi đi về ngay đấy nhé.”

Sinh miễn cưỡng theo chân tôi đến chiếc bàn nơi chúng tôi đã đặt chỗ và ngồi xuống. Ở đó Trâm đã ngồi sẵn và cười chào chúng tôi. Khi thấy Trâm mặc chiếc áo đầm trắng hở vai, mái tóc đen nhánh buông dài cài con

chuồn chuồn ớt thì Sinh bị sốc thật sự. Anh cứ mở to mắt nhìn Trâm đầu đầu. Tôi đã để ý thấy điều này nhưng tôi đã không quan tâm lắm. Lúc đó tôi chỉ nghĩ là do Trâm xinh hơn thường ngày và lại cài kẹp y hệt tôi. Nên Sinh bị sốc về điều này chẳng. Cái nhìn đó cũng giống như lúc anh nhìn tôi khi đón tôi ngoài cổng nhà.

Còn về phần Andrew khi thấy mặt tôi thì hẳn đã lôi tôi ra một góc cầu vồng: “ You set me up. You told we got the cake together. But you left me for him. (Cô chơi tôi à? Cô bảo chúng ta cùng đi lấy bánh cơ mà. Bây giờ cô bỏ tôi đi với ông à?) “ .

Tôi phẩy tay ra khỏi tay hắn: “ Didn’t I message for you yet? Tram would like go to the shop with you. I’ve told you already. Don’t blame me. You’re so graceless. (Tôi chưa nhắn tin cho anh à? Trâm sẽ đi lấy bánh cùng anh. Tôi nói rồi còn gì. Đừng có cần nhắn tôi. Vô duyên quá). Andrew cũng xụ mặt xuống, phùng má chu môi ra giận dữ: “ I knew that. You’ve told me too. Sorry but I can’t stand. Why was him? (Tôi biết. Cô nói rồi. Nhưng tôi không chịu được. Tại sao lại là ông ta.). Tôi bật cười vì cử chỉ của hắn, không nhéo quá sức. Rồi tôi hỏi hắn cái bánh sinh nhật đâu. Tôi muốn xem cái ý tưởng trang trí bánh sinh nhật của tôi có được những người thợ làm bánh hiểu hay không? Hắn vừa đưa ra cái bánh tôi đã nổi loạn. Nguyên tưởng chữ “lê ngô thủy trâm” mà tôi đã đặt làm to tướng nay chỉ còn chút xíu. Tôi tròn tròn mắt tra hỏi ngay Andrew: “ What’s the hell? The words of Tram’s name, I remember I said them must made it so big (Cái quái gì thế này? Tôi nhớ dòng chữ tên của Trâm tôi bảo họ làm to kia mà”.

Andrew nhìn tôi nhăn răng cười và bảo hắn thấy chữ to mất cân bằng quá nên đã bảo làm lại. Tôi nổi điên mắng hắn xa xả: “Oh..my dear.... Clay head!!! That’s my idea. I did count it all so I told them let did it. Now you...destroy all my designs. You’re....really clay head (Trời ạ. Đồ đầu đất. Đó là ý tưởng của tôi. Tôi tính hết rồi nên mới bảo họ làm vậy. Bây giờ...anh lại...phá hỏng hết. Anh thật sự là...đồ đầu đất...)”

Andrew nghe tôi mắng hắn là “đầu đất” lập tức cũng nổi khùng lên, mắng lại tôi. Chúng tôi cãi qua cãi lại một hồi dài, tôi thấy Andrew tình cờ nhìn về phía bàn nơi Trâm và Sinh đang ngồi và cái nhìn của hắn thì đầy kinh ngạc, sững sờ. Tôi lập tức quay qua nhìn về phía hắn đang nhìn thì Andrew nhanh tay đưa hai bàn tay to lớn đẩy mặt tôi qua và bảo: “ Nothing’s there. We should continue our argue....(Không có gì bên đó đâu. Chúng ta nên tiếp tục tranh cãi thì hơn..).“ Tôi đẩy hắn ra và vợ lấy cái bánh đi đến bàn mà miệng vẫn mãi lầu bầu “crazy...(khùng)”.

Chúng tôi cùng chúc tụng sinh nhật Trâm rất vui vẻ, nhưng lúc đó tôi cảm thấy hình như chỉ có mình tôi là vui thật sự còn ba người kia thì không. Sinh thì hơi trầm ngâm, có gì đó đau đớn, say đắm trong cách anh cười nói...và đặc biệt anh cứ nhìn chăm chăm vào Trâm. Trâm thì cứ ngượng ngùng, không tự nhiên như hồi đầu nữa. Còn Andrew cứ ném tia nhìn soi mói vào hai người ấy và lâu lâu lại buông ra những câu nói đầy ẩn ý....

Khi tiệc tan, chỉ còn tôi về nhà với Trâm khi Sinh và Andrew đã tìm có tháo lui để khỏi thấy mặt nhau mà bực bội. Tôi hoan hỉ vui như tết kể nó nghe chuyện gì xảy ra khi tôi và Sinh đang trú mưa. Thì Trâm cũng mở to mắt nhìn tôi và rồi nó cười ngượng ngập pha lẫn khó chịu. Nó bảo tôi: “ Vậy à. Chúc mừng mày....lần sau nếu gặp Sinh. Sinh có rủ đi đâu mà rủ luôn tao thì mày bảo tao bận nghe...Còn cái ipod tao giữ lâu quá rồi. Tao đưa mày. Mai mày đem về rồi thứ hai gửi trả Sinh luôn. Giờ tao đi súc miệng và đi ngủ đây...”

Đêm đó tôi ngủ lại nhà Trâm, nhưng những cuộc nói chuyện đêm khuya giữa tôi với nó cứ nhàn nhạt không vui như những lúc trước. Nhất là khi tôi nhắc về Sinh thì nó khó chịu và trả lời rất nhạt gừng....Tôi thật sự không hiểu chuyện gì đã làm nó khó chịu thế. Nó ghen với tôi vì nó thích Sinh sao? Nghĩ đến đó thì tôi tung mền ngồi dậy bảo nó: “Ê. Có gì thì mày nói thẳng đi. Đừng có tỏ thái độ đó với tao nghe. Nói thật đi. Mày thích Sinh rồi phải không?”. Nó cũng ngồi bật dậy, nổi khùng với tôi: “ Không. Tao không thích ông. Ngược lại...tao ghét ông...tao không muốn làm mày bị tổn thương...Có những điều mày không nên biết bây giờ. Nhưng tao chỉ nói là từ rày về sau đừng lôi tao đi khi có mặt ông nữa...Vậy thôi...ngủ đi. Tao không muốn nói chuyện này nữa đâu...”

Nói rồi nó nằm phịch xuống nệm, cuộn mền quay mặt vào tường. Còn tôi cũng nằm xuống nhưng suốt đêm

mắt cứ chóng lên trần nhà....Hơ ...chuyện gì xảy ra vậy?

Suốt đêm đó tôi không tài nào ngủ được vì những câu nói của Trâm. Sao hết Andrew giờ tới nó ghét Sinh thế trời? Lại không muốn làm tôi bị tổn thương nữa. Nhưng chuyện gì làm tôi tổn thương mới được chứ?

Sáng ra mắt tôi cứ lơ lơ, ngồi ăn sáng nhà Trâm mà tôi cứ gục lên gục xuống nơi bàn. Trâm dọn đồ ăn sáng lên cho tôi mà nó không nín nổi cười: “ Trời !!! Mày bị câu nói của tao làm ra nông nổi vậy đó hả. Mày suy nghĩ nhiều quá đó. Tao không ngờ câu nói của tao lại tác động đến mày mạnh đến thế.Xin lỗi nhen. Thật ra tao không có ghét gì Sinh cả. Tao chỉ tức thôi. Hai người nghĩ sao mà bắt tao đợi muốn mọc râu luôn. Trong khi hứa là ghé sớm phụ tao trang trí. Rốt cuộc tao với thằng Andrew làm thấy bà thấy cha. Mà nó thì “văng” toàn tiếng anh.Tao hiểu con bà gì đâu chứ. Làm mấy thằng bồi nơi quán nó nhìn tao xì xào.Tao quê muốn chết. Tao chưa chôn sống mày với Sinh là may rồi đó”

Tôi nhìn nó tròn mắt. Hoá ra là thế hả? Chỉ vì Sinh và tôi đến muộn mà Trâm giận đến thế à? Dù gì cũng tại mưa mà đâu phải lỗi tại tôi đâu. Tôi phùng miệng kêu lên: “ Mày quá đáng ghen.Làm tao tưởng mày và Sinh xảy ra chuyện gì. Ờng làm gì mày, mày mới ghét ờng.Té ra chỉ có vậy thôi hả?...Làm tao mất ngủ suốt đêm. Có ai nói mày ác lắm không hả?”. Trâm nhe răng cười toe toét: “ Xin lỗi, xin lỗi. Tao đâu có ngờ mày nhạy cảm đến thế đâu”. Tôi chỉ chờ nó nói thế ngã vật ra nệm làu bàu: “ Mày hại tao.Giờ tao ngủ bù đây. Mày không phiền nếu tao ngủ khoảng một tiếng đồng hồ chứ?”....Cơn buồn ngủ chợt ập đến làm tôi không cưỡng nổi, mắt cứ díp lại....Trước khi nhắm mắt ngủ thiếp đi tôi thấy Trâm ngồi kế bên tôi thở dài thườn thượt và đưa tay vuốt tóc tôi thì thào: “ Tội nghiệp mày. Mày vô tư quá.....rất tốt với tao nữa...Có lẽ mày không nên biết chuyện này thì hơn...”....

Sáng hôm thứ hai, cuối giờ tôi lên bàn và chuyển cho Sinh cái ipod Trâm đưa. Sinh nhìn chiếc ipod, chớp mắt hỏi tôi: “ Trâm trả cho tôi hả?Sao không phải chính tay Trâm trả mà phải đưa qua em.Tôi không lấy. Ai mượn người đó tự trả”. Nói rồi Sinh nắm tay tôi và dúi cái ipod trở lại. Khi thấy Sinh tự dưng nắm tay tôi giật mình đỏ mặt, tôi nhớ đến nụ hôn hôm nọ....Sinh cũng nhận thấy điều đó nên anh cũng bối rối: “Nụ hôn đó...một nụ hôn bất ngờ...tôi...”. Tôi càng đỏ mặt hơn, lắp bắp rồi lí nhí nhỏ dăn: “ Xin lỗi...thầy ạ...Em...không cố ý...chỉ vì...vì...vì...”....Thấy tôi cúi cúi lí nhí, Sinh cũng cúi người theo tôi để hồng nghe tôi nói gì. Anh cúi người xuống thật thấp, thấp hơn nữa và cứ luôn miệng: “Hả?Em nói gì vậy?Thầy không nghe.”....Tôi bất thần ngước lên và hôn lên má anh rất nồng nàn, và thì thầm: “... Vì...em yêu anh, thầy ạ! Thưa thầy, em yêu anh...”....Lại một lần nữa, tôi làm Sinh bất ngờ, anh lúng túng đến nỗi nói không nên lời....Và cũng chẳng kịp để Sinh phản ứng, tôi với cặp chạy mất tăm.

Tôi chạy...và cứ chạy....tôi chạy cho đến khi tôi dừng lại khu hành lang nơi có ô cửa sổ to lớn hướng ra ngoài chỗ để xe.Ngoài cửa sổ những lá điệp vàng li ti đang rơi rơi xoay xoay trong gió. Tim tôi đập rộn rã, cảm giác hưng hực, ngây ngất dâng lên trong tôi. Tôi đã nói thế...tôi đã nói tôi yêu với Sinh....” Thưa thầy...em yêu anh” cơ đấy...nghe mới lạ tai làm sao hi hi hi....

Một cảm giác là lạ trong lòng....Nó còn lạ hơn cả khi tôi hôn anh...Tôi quả là đứa học trò quỷ quái...Có ai đời ai lại nói yêu thầy trắng trợn như tôi không? Nhưng mà cũng lỡ rồi.Tôi không biết sao cú sốc này Sinh sẽ thế nào đây... Đang mãi mê ngắm lá điệp rơi trong gió thì có ai đó đến từ sau lưng và đưa tay bịt mắt tôi lại. Mùi thơm của lá chanh lẫn hương mộc gỗ trầm ấm...Tôi biết ai rồi...trăm phần trăm là hấn. Không để hấn kịp hí hửng, tôi lên tiếng: “ Andrew. Your trick was as old as hills (Andrew. Trò của anh xưa như trái đất rồi) ” .

Nghe tôi nói hấn xụ mặt, xoay người tôi lại toe toét: “ You looks so happy today.Tell me what happens? (Hôm nay cô trông vui quá. Có chuyện gì vậy? Kể tôi nghe với)”. Nhìn mặt hấn tôi chỉ cười nụ làm ra vẻ bí mật. Tôi không nói gì. Vì tôi biết nếu nói thì Andrew sẽ lại nổi điên lên. Hấn ngó ra lan can và bảo hấn nhớ nhà quá. Giờ này ở nước hấn chắc cũng đang là mùa thu, ngoài đường rơi đầy những lá vàng. Tôi thấy mắt Andrew long lanh khi ngược nhìn từng chiếc lá rơi thảnh thơi lại mỉm cười. Trông hấn cũng đáng yêu đấy nhỉ.“ Why don’t you e back your country? I’m bet you, your parents are missing you now (Sao anh không về thăm nhà. Tôi cá là ba mẹ anh cũng đang rất nhớ anh)”-Tôi buột miệng hỏi hấn. Hấn quay lại dựa vào lan can thở dài vuốt tóc tôi, bảo: “ I want too. But I can’t, cause I don’t want to see Jasmine’s memories there. I don’t want hurt myself again. Moreover, I don’t want stay away from you. (Tôi cũng muốn về. Nhưng tôi không thể vì tôi không muốn thấy những kỉ niệm về Jasmine. Tôi không muốn làm đau mình lần nữa. Với lại tôi không muốn xa cô)”.

Tôi bụm miệng cười: “ Oh, Godness! Did You mean you loved me, didn't you? (Ồi, trời! Anh không định nói là anh đã yêu tôi rồi đấy chứ?)”. Hấn cũng nhìn tôi bật cười lém lỉnh: “ Yeah.Why not? I love you....some other way...(Ừ. Sao không?Tôi yêu cô... theo một nghĩa nào đó...) ” . Nghe Andrew nói, tôi lại mỉm cười: “Thank you for loving me.But if you don't mind may you tell me about Jasmine?Why did you hate Sinh?What did he do with Jasmine? (Cám ơn vì đã yêu tôi. Nhưng chắc hẳn anh không phiền khi kể với tôi về Jasmine chứ?Sao anh lại ghét Sinh? Sinh đã làm gì Jasmine vậy?)”.

Khi nghe tôi nói về Jasmine, Andrew lại đượm buồn. Nhưng rồi hấn cũng kể tôi nghe: “ You know,Jasmine-my half blood sister.Wwhose blood was mix by Vietnamese and US.

Her, Sinh and I were so closed. She had strong character, kind, funny as you.She made every one smiled when they were sad. Sinh and I loved her so much.We had intention travel Vietnam togeter after we graduated from University. But God took her gone too soon.One night, after she had argued with Sinh. She's sad, she took her bike for around and the accident happened. I found a message in her phone, it said: “I was sad.. why did you treat me that, Sinh? Did you really love me?”

From that message, I was blamed Jasmine death for Sinh. He belived that was his fault. He blame his self so much and I found he was cut his wrist one day. But fortunately, he was rescued.Then he came back Vietnam to forgot anything there. I felt regret cause I blamed him. I loved Sinh as my brother, too. But with the thought was my sister died for him. I don't want his life so easy.So I did follow him to Vietnam at two years ago. (Cô biết không, Jasmine chị cùng cha khác mẹ của tôi.Cô ấy là con lai Việt-Mĩ. Jasmine, Sinh và tôi đã rất thân thiết. Cô ấy cũng có cá tính mạnh mẽ, tốt bụng, và vui nhộn như cô vậy. Cô ấy luôn biết làm người ta cười khi họ buồn.

Sinh và tôi yêu cô ấy rất nhiều. Chúng tôi còn có dự định là sẽ về Việt Nam chơi cùng nhau nữa sau khi chúng tôi tốt nghiệp đại học. Nhưng Chúa mang cô ấy đi quá sớm. Một đêm nọ sau cuộc cãi cọ với Sinh xong thì cô ấy rất buồn,rồi lấy xe đi vòng vòng cho khoây khoả và tai nạn đã xảy ra.Tôi tìm thấy tin nhắn trong điện thoại của cô ấy để quên ở nhà rằng: “Em buồn lắm tại sao anh đối xử với em như vậy, Sinh? Anh có thật sự yêu em không vậy?”

Vì tin nhắn đó, tôi đã đổ lỗi cho anh ấy. Sinh đã thật sự tin rằng đó là lỗi do mình. Nên đã tự trách mình rất nhiều. Rồi một ngày kia tôi đã tìm thấy anh ấy tự cắt cổ tay mình. Nhưng may thay, anh ấy đã được cứu.Sau đó anh ấy trở về Việt Nam để quên những chuyện bên đó. Lúc ấy tôi rất hối hận vì đã đổ lỗi cho Sinh vì tôi cũng thương anh ấy như anh mình. Nhưng với ý nghĩ là chị tôi chết vì Sinh thì tôi không muốn cho anh ta có một cuộc sống dễ dàng. Nên tôi đã theo anh ấy về đây cách đây 2 năm”)

Nghe Andrew kể tới đâu thì tôi thấy lòng mình thất lại tới đó. Sinh đã từng tự cắt cổ tay mình vì một người con gái mà anh yêu. Sinh chung tình thật. Tôi chưa bao giờ thấy ai yêu hết mình như vậy. Tôi nghiệp Sinh quá. Quá khừ của anh thật đau buồn.Và tôi hứa kể từ nay về sau tôi sẽ không làm Sinh buồn nữa.Tôi phải làm cho gương mặt anh đầy ắp những nụ cười....Song, liệu tôi có tranh giành được con tim anh ra khỏi nỗi ám ảnh của Jasmine hay không?

“ I'm so sorry, Drew. Your sister's story is so sad. Poor her...(Tôi xin lỗi Drew à. Chuyện của chị anh buồn quá...Tôi nghiệp cố ấy...)”- Tôi đưa tay lên xoa tấm lưng to bè của Andrew. Hấn vuốt má tôi mỉm cười : “ It's ok, dear. Don't pay intention. Tell you about that, I felt so easy. (Không sao đâu cưng. Đừng bận tâm.Nói với cô tôi cũng thấy nhẹ lòng?)”

Hấn tiếp: “ I saw you smile on your own at short while ago. What's fun?Tell me? (Lúc này tôi thấy cô cười một mình. Có gì vui thế?). Tôi lắc lắc đầu bảo không có gì cả nhưng vẫn cười nụ...Andrew vẫn tiếp tục dí tôi: “ Tell me. You can't hide it. Your smile report your secret.What's fun? (Nói đi. Cô không giấu được đâu. Nụ cười tố cáo cô đấy. Có gì vui nào?). Tôi không nói hấn vẫn dí, Andrew quyết dí tôi cho đến cùng. Hấn hết lải nhải khích bác tôi lại đe dọa đòi nghỉ chơi tôi. Cuối cùng hấn làm tôi phát cáu. Tôi kêu lên: “ Stop it. You make me tired. I declare my love to Sinh, it's none your bussines. (Thôi đi. Một quá.Chuyện tôi tỏ tình với Sinh đâu có liên quan gì đến anh...)....Sắc...chết cái mồm....không đánh tự dưng khai tuốt tuần tuốt...span>

Andrew trợn mắt buông một một tiếng: “ What??? You're kidding me?? (Cái gì???Không giỡn chứ hả?).” Rồi hấn vớ lấy vai tôi lắc lắc: “ I forbid you. Did you hear me? He's now is not he was before.He's cheating

you. I saw he kissed Tram at birthday night. (Tôi cảm tiết cô.Cô nghe chưa? Ông ấy bây giờ không phải là ông ấy trước kia nữa đâu. Ông ta đang lừa dối cô đó.Tôi thấy ông ta đã hôn Trâm trong đêm sinh nhật...).Nghe hẳn điều ngoa thế, tôi nổi giận gạt phắt tay Andrew ra khỏi vai mình, sắc tiếng: “ I don't believe you. I didn't hate you about you don't like him.But I hate you cause you are story teller. Let go off me. (Tôi không tin anh. Tôi không ghét anh vì anh không thích Sinh.Nhưng tôi ghét anh vì anh dựng chuyện. Giờ bỏ tôi ra nào).

Thấy thái độ tôi như thế Andrew cũng nổi sùng, hất quất tôi: “ You said me was story teller, hah?.Fine. I told you but you didn't listen. I will leave it up to you.Good bye (Cô nói tôi dựng chuyện hả? Tốt thôi. Tôi đã nói với cô rồi đấy cô không nghe. Tôi sẽ bỏ mặc cô với ông ta.Tạm biệt..). Nói rồi hẳn quay lưng bỏ đi một nước. Về phần tôi cũng bán tín bán nghi những điều hẳn nói khi tôi nhớ lại cái nhìn sừng sốt của hẳn về phía chỗ ngồi của Sinh và Trâm trong đêm sinh nhật.

Có thể điều hẳn nói là sự thật chẳng....Nếu vậy Sinh....Chắc là không đâu.Sinh không thể là người như thế. Andrew có thể đặt chuyện lắm chứ.Vì hẳn ghét Sinh mà. Tôi sẽ không tin hẳn đâu. Sinh của tôi đời nào lại làm chuyện ấy.Tôi tin anh.Nhưng cái vẻ sừng sốt lúc ấy của Andrew cộng thêm tâm trạng kì quặc của Trâm nữa. Cả câu nói của Trâm rằng tôi tốt quá, nó không muốn làm tôi bị tổn thương mà tôi loáng thoáng nghe được trước khi thiếp đi lại càng làm tôi thêm lung lay.

Hơn nữa không khí buổi tiệc hôm đó khá căng thẳng, gượng ép.Tôi cũng nhận thấy điều đó nhưng tôi lại không ngờ chuyện lại đi quá xa như vậy. Tôi có nên hỏi Trâm về chuyện này hay không.Hay tôi sẽ hỏi Sinh rằng anh có làm như vậy không? Một ý nghĩ ngu ngốc, nếu Sinh có làm thì đời nào anh nói tôi nghe chứ. Hơn nữa ông bà xưa đã nói: “ Hoạ dung, hoạ bì nan hoạ cốt. Tri nhân, tri diện bất tri tâm” mà. Mọi chuyện bây giờ phải đặt vào vòng nghi vấn. Nhưng nếu Sinh có hôn Trâm thật thì....Nghĩ đến đó tôi cảm thấy ghệt thở....Tôi cầu mong sao điều nay không phải là sự thật. Bởi tôi không muốn tình bạn, tình thầy trò giữa chúng tôi tan vỡ. Tôi không muốn vì Sinh mà tôi mất Trâm, dẫu sao tôi với nó cũng chơi với nhau đã hơn 6 năm nay chỉ vì...một người con trai mà tình cảm đó tan vỡ sao?Trước đó chúng tôi đã cùng hứa với nhau dẫu có chuyện gì xảy ra đi nữa thì tôi và Trâm sẽ vẫn làm bạn với nhau.

Nhưng Sinh thì tôi cũng không thể nào không yêu.Nhất là cái tính đó, khuôn mặt đó, nụ cười đó mới mê ly làm sao...Chúa ạ...tha thứ cho con...cái tính mê trai lại trời dạy...Nhưng quả thật tìm người như Sinh đâu phải dễ. Ôi!!! Đau đầu quá....Khi không tôi lại phải suy nghĩ cái chuyện vớ vẩn này chi ệt vậy chứ?

Tôi thở dài tựa đầu vào tường thở dài. Giá có ai chỉ tôi biết bây giờ tôi phải làm gì thì hay quá.....Đang than vãn thở dài, thì tình cờ tôi ngó qua ô cửa sổ thấy thầy Lâm đang bước ra từ phòng giáo vụ. Một ý nghĩ loé lên trong đầu tôi. Phải rồi, biết đâu thầy Lâm có thể cho tôi lời khuyên đúng đắn nhất. Bàn tới gỡ rối mấy vụ này có lẽ thầy là số một rồi, chuyên gia tám...à không...nhằm chuyên gia tư vấn tâm lý tuổi cập kê đấy.....

Thầy Lâm ngồi chăm chú nghe tôi kể lại câu chuyện hồi chiều lúc tôi gặp Andrew, lâu lâu thầy lại đưa tay miết cằm theo thói quen. Khổ! Cứ đưa tay miết riết rồi râu chảnh mọc nổi.

“ Theo tui thấy thì chuyện này khá phức tạp đây. Có tới hai người phản ánh về Sinh như thế thì rõ ràng không hay. Nhưng em cũng nên xét lại xem có nên tin được không? Thế này nhé, thứ nhất về phần Trâm bạn em, rõ ràng cô ấy đã nói dối vì Sinh có làm gì cô ấy nên tâm trạng cô ấy mới chuyển biến như thế. Cô ấy trở chuyện khác là vì không muốn em bị tổn thương. Nếu Sinh có thật sự như vậy.Hình tượng Sinh trong em đẹp như thế mà. Với lại cô ấy không biết có nên nói hay không vì nhờ em không tin cô ấy thì sao? Và tui cũng không loại trừ trường hợp cô ấy thích Sinh, muốn nhảy vào. Nhưng nghĩ lại không muốn làm thế nữa vì em rất tốt.

Trường hợp thứ hai, thằng nhóc Andrew. Có lẽ hẳn bịa chuyện nói một thành mười do hẳn ghét Sinh. Từ một chuyện nhỏ mà xé ra to.Cũng có thể là hẳn bắt đầu thương em rồi nên tìm mọi cách tách em ra khỏi Sinh.Nên nhân cơ hội này xuống tay luôn.Haiz...một công đôi việc mà. Mọi chuyện đều là giả thiết cả. Ở trường hợp này theo tui thì em nên khéo léo hỏi chuyện người có đầu mối quan trọng là Trâm thì hơn. Còn không thì em đi hỏi Sinh đi.”- Sau khi bung một tràng phân tích giải thích thì thầy Lâm lại phang một câu tôi thấy huê trôi.

Hỏi Trâm thì được chứ hỏi Sinh thì chắc lại bị giận cả tháng. Tôi cười méo xệch: “ Nói như thầy cũng như

không. Sao em hỏi Sinh được. Ai đời đi “bắt trộm” mà lại hỏi tên trộm “có phải anh ăn trộm không” bao giờ?”

Thầy Lâm nhìn tôi cười hề hề: “ Thì tui nói thế thôi.Chứ có cho vàng em cũng chẳng dám hỏi. Mà nghĩ kĩ Sinh thích Trâm cũng đâu có gì lạ. Nhìn em, nguyên hột mít made in Việt Nam, ngó bắt chán. Còn Trâm thấy không,mặt mũi xinh xẻo, vai tròn lẳn tóc buông dài.Dễ thương gần chết luôn.Gặp tui, tui cũng thích”.

Vừa nói thầy vừa cười phá lên, tôi cau mày dậm chân: “ Em buồn tâm sự thầy nghe mà bị thầy sốc óc.Dẹp! Mốt em không nói nữa đâu”. Thầy Lâm gập người, dậm ghế cười rũ rượi. Thầy càng cười mặt tôi càng chằm chằm. Thầy vượt ngực,ngồi dậy sau trận cười điên đảo, thầy nghiêm mặt lại: “ Thôi không giỡn nữa.Xin lỗi, thấy em ghen đến mức ngổ thế, tui chịu không được. Quá mắc cười”. Rồi thầy hắng giọng: “ E hèm....thế này nhé...Tui đã nói rồi đấy. Em phải thật khéo léo nói chuyện với Trâm để Trâm nói ra xem sự thật như thế nào.Tụi em là bạn thân với nhau chắc chuyện này không khó đâu.Thôi, giờ về...”. Thầy đưa tay ngó cái đồng hồ trên tay rồi thúc giục tôi.

Trên đường về nhà, tôi suy nghĩ làm cách nào để hỏi Trâm mà không khó xử cho nó.Tất cả chỉ tại tên Andrew đó mà ra cả. Đầu dây mối nhợ là do hắn.Hắn không xì ra cái vụ này thì tôi đâu khó nghĩ như bây giờ. Tên đầu trọc chết dẫm....

Đã mấy ngày, tôi cứ thắc mắc về chuyện đó đến phát điên.Hỏi mãi mà Trâm cứ cười và trở sang chuyện khác. Rồi từ đó Trâm tránh mặt mỗi khi nghe tôi rủ đi chơi. Không có Sinh thì nó đi riêng với tôi, còn ngày nào có Sinh nó đều cáo bận.Dần dần tôi và nó gặp mặt nhau rất ít....còn Andrew thì từ khi cãi nhau đến giờ, hắn thấy mặt tôi là lại cút thẳng....Riết rồi một nhóm 4 người chỉ còn lại mỗi tôi ở bên Sinh. Tôi cũng thấy vui vì không bị phá đám nhưng cũng buồn vì không còn Andrew và Trâm để cùng vui đùa.

Một hôm khi đang ngồi ăn kem với tôi trên hành lang lớp học, Sinh nhận ra rằng đã khá lâu rồi anh không thấy bóng dáng Trâm. Anh liền quay qua hỏi tôi: “ Mấy nay sao không thấy Trâm nhỉ?Bộ mấy nay thi cử bận lắm sao cứ tít mặt mãi.Còn cái ipod định lấy luôn của tôi chắc. Đem trả tôi đi chứ?”. Nghe anh nhắc về sự vắng mặt Trâm như là một lời trách yêu thì lòng tôi cồn cào.Nghe sao mà triu mến thế. Nhưng với ai thì Sinh chẳng triu mến như thế. Nhưng bao nghi ngờ của tôi về cái chuyện kia lại trôi dạt. Tôi nuốt miếng kem lạnh ngắt và cố lấy bình tĩnh lên tiếng: “ Bạn ấy giận thầy đó.”. Sinh ngừng múc miếng kem trong hủ, ngáp ngừng nhìn tôi: “ Thế sao...?”. Nhìn thái độ ngáp ngừng của Sinh cũng làm tim tôi đập rộn. Đừng nói là chuyện đó có thật nhé...làm ơn đừng...Tay tôi lạnh ngắt, dây thần kinh căng ra như đàn....: “ Thầy...em hỏi thật thầy điều này nhé...Xin thầy trả lời thật lòng cho em...”.

Sinh nhìn thấy tôi run rẩy cũng hơi ngạc nhiên song cũng bảo: “ Có chuyện gì thế?Làm gì mà em run như cây sậy vậy? Cứ hỏi đi...”. Tôi bặm môi nuốt xuống miếng kem cuối cùng xuống cổ họng và hỏi: “ Thầy có....hôn...Trâm hay không”

Sinh lại ngừng múc kem, thoáng bối rối nhưng rồi trấn tĩnh đáp lại lời tôi: “ Có...”. Vừa nghe lời đáp của anh, cổ họng tôi nghẹn thắt. Mắt tôi mở to nhìn anh trong mấy phút rồi tôi cụp mí nhìn ra lan can mỉm cười nhạt một cách cay đắng: “Vậy à....Andrew ấy đã không nói dối”. Trong khi đó Sinh vẫn ung dung đưa từng muỗng kem lên miệng một cách phớt tỉnh: “ Thế à?...Lại là Andrew sao?Sao Andrew không nói rõ với em là tôi hôn vào chiếc kẹp chuồn chuồn trên tóc Trâm?Sao hắn thích làm scandals thế?Tôi hôn nó trước khi tôi cài lại nó lên tóc Trâm...Chiếc kẹp đó không phải của em à ...”

Tôi cúi mặt xấu hổ: “Đúng thế thưa thầy.Chiếc kẹp đó đúng của em.Em chỉ là...” . Sinh cười mím chỉ cầm chiếc cốc kem đã cạn ném vào thùng rác từ một khoảng cách rất xa tiếp lời tôi: “ ...Ghen tuông vớ vẩn. Tính ra trước sau gì em cũng là người “lời” nhất còn gì?”. Sao? Cái gì? Lời cái gì chứ? Ăn nói chi mà linh tinh vậy? Tôi trở mắt ra nhìn Sinh: “ “Thầy nói em lời á? Lời cái gì?”. Sinh chống một bên nạnh nhướn mày, nhếch mép cười khê nhìn tôi: “ Lại còn không à?Một lần được hưởng cả hai nụ hôn. Thế còn không “lời” là gì?”.

Tôi lúi lại nghiêng đầu nhìn Sinh nhe răng “cầu tài” lấy một cái. Nói xạo, hai đầu mà hai chứ? Hôn vào kẹp không tính. Mà gì thì gì ông cũng đâu phải bị tôi “lột tem hôn” đâu. Nụ hôn đầu tiên của ông bị Jasmine lấy mất rồi còn gì? Nghĩ thế tôi bèn quay qua hỏi anh: “ Thấy, nụ hôn đầu tiên của thầy là khi nào?” Sinh nhìn tôi chớp chớp đôi mắt rồi mỉm cười bí ẩn: “ Năm 3 tuổi”. Gì cơ? Sao sớm thế? Tôi tròn mắt nhìn anh lần nữa, thốt lên: “ Thiệt không thầy? Sao lạ vậy ă.Mới có 3 tuổi....mà...Với ai ă?”

Sinh tỉnh bơ tiếp luôn: “Nụ hôn đầu tiên là...với... mẹ...”. Tôi ngẩn người ra mếu mả vì bị ăn một “cú lừa ngọt ngào”, còn Sinh phá ra cười ngất. Cười xong anh đưa tay vỗ vai tôi nghiêm mặt bảo tôi: “Nụ hôn đầu tiên với ai thì em cũng đã rõ rồi. Duy tôi không muốn em nhắc về tên người đó nữa. Em hiểu không? Hãy hứa với tôi là đừng bao giờ hỏi tôi về những chuyện trong quá khứ”. Nhìn ánh mắt Sinh thoáng buồn lòng tôi cũng khẽ se thắt, tôi bậm môi gật đầu: “Vâng...em sẽ không nhắc nữa đâu...Xin lỗi...”....

Sinh cũng gật nhẹ đầu: “Thôi được rồi, đừng xin lỗi. Không có gì đâu. Vào lớp học đi.Nhớ nói Trâm là thầy hỏi thăm.Lâu quá không gặp em ấy...”. Vừa nói Sinh vừa đứng đỉnh dờn gót vào lớp, miệng khẽ nhắm nho nhỏ :“...Không có em, mùa thu thôi lá vương bay...Mùa đông buốt giá qua đây...Vòng tay ấy ôi sao lẻ loi...”-Một bài hát của Ngô Thụy Miên đây mà. Đây là lần đầu tiên tôi nghe anh hát nhạc Việt, cũng hay đấy chứ nhỉ...chắc là đang hoài niệm về Jasmine....Cô ấy hẳn rất đặc biệt nên Sinh vẫn còn yêu tha thiết như vậy. Phải rồi thường thì mối tình đầu thường là mối tình khó quên nhất trong đời....Cái gì lần đầu tiên cũng trở nên đặc biệt cả... Tiết học rồi cũng trôi vèo qua...

Trâm ngồi bối rối khi tôi bảo là tôi đã biết chuyện hôm đó rồi. Nó hết gãi đầu gãi tai rồi thề thốt hỏi tôi: “Mày không giận sao? Tao nghĩ là mày sẽ giận khi nghe chuyện đó”. Tôi nhoeo cười bảo nó: “Sao tao lại phải giận?Sinh hôn lên chiếc kẹp rồi kẹp lên ày chẳng qua là ổng muốn chúc phúc thôi chứ có gì đâu ghê gớm”. Nghe tôi nói như vậy Trâm khẽ quắc mắt: “Gi?...?”, nhưng rồi nó nhoeo cười với tôi rất tươi: “À...ừ...phải rồi ha. Hôn như vậy là chúc phúc đó hả? Tao không biết đó...ổng nói với mày toàn bộ câu chuyện là như vậy hả? Ừ vậy là tao yên tâm là mày sẽ không ghét tao.”

Trong cái thoáng bối rối sượng sùng pha lẫn bực mình và cử chỉ gượng ép đó của Trâm làm tôi thấy chuyện hãy còn lờ mờ. Cảm giác không an toàn lại trở dậy. Chợt ẩm nước reo tu tu cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Trâm đã đi xuống bếp nhắc ẩm nước còn mình tôi ngồi lại cố gắng trấn an mình là linh cảm của mình đã sai. Tức thì cái điện thoại kề bên tôi reo lên inh ỏi làm tôi giật bắn mình. Tiếng Trâm vọng lên từ dưới bếp: “Mày nghe đùm tao đi.Tao đang bận chút xíu...”

Khi tôi nhắc lên thì giọng Sinh vang lên trong điện thoại: “Trâm à?Lâu quá không gặp em.Em sao rồi?Em biết không,tôi thật sự là nhớ em lắm, rất nhớ...”...Tôi đứng đó tay cầm điện thoại chết chững...chân chôn chặt xuống đất....không thốt nên một từ nào, mắt cay xè nhưng không thấy nước mắt nhoe ra được....Cái linh cảm đó là đúng, cái cảm giác không an toàn vừa mới tức thì đã cảnh báo cho tôiThế mà cách đây hai hôm Sinh đã khẳng định với tôi là tôi “ghen tuông vợ vẫn”. Giờ thì ...tôi thấy mình mới ngày thơ, ngu ngốc và cả tin làm sao...

Tiếng Sinh lại ngọt ngào thủ thỉ bên tai tôi: “Em không nói gì hết vậy? À...phải rồi...chắc em còn giận tôi vì nụ hôn trên tóc...Rất xin lỗi nhưng tôi không thể kiềm được lòng mình khi thấy em kẹp cái kẹp đó....Tôi đã bị sốc rất mạnh...”

Sốc mạnh hả? Nói dối hay lắm....Giờ thì tôi mới là người ông làm cho bị sốc mạnh đây này...rất mạnh nữa là đằng khác....Tiếng Sinh lại thì thầm: “Em không nói cũng được nhưng hãy nghe tôi nói...Tôi thật sự không có gì với bạn em cả...Giữa chúng tôi thân hơn hai người bạn thân mà thôi. Tôi thương H, quý H thật sự, nhưng khi muốn nói đến chữ yêu thì...tình cảm đó chưa phải. Tôi biết em ấy yêu quý tôi. Tôi trân trọng điều đó. Nhưng tôi khẳng định là mình đã khá yêu em từ khi em cho tôi ăn mì ý pha ớt đồ quách.Và rồi khi tôi làm bể mắt kiếng của em dưới chân cầu thang tối kia...Nhìn vào ánh mắt em, tôi thấy tim mình đập rất lạ....Cái nhịp đập mà trước kia tôi tưởng như không tìm lại được sau cái chết của Jasmine...Lúc đó tôi biết tôi đã thật sự yêu em Trâm à...”...Lời tỏ tình của Sinh là một nhát dao bén ngọt xuyên thẳng vào tim tôi, cửa nát nó tan tành.Sao anh có thể đối xử với tôi như thế?...Cái nhịp đập ngày thơ ngày nào vì Sinh giờ đã chuyển sang nhịp đập đau đớn cũng vì...Sinh.p>

Ấu cũng vì tôi là con ngốc, cứ thích “tấn công” người ta trước mà không xem xét xem người ta có gì với mình không? Đối với người thừa lịch sự như Sinh thì việc ấy gần như là rất khó....hay...anh lợi dụng tôi chỉ vì muốn tiếp cận Trâm?

Sinh vẫn tiếp tục thủ thỉ rất nồng nàn, anh cứ ngỡ tôi là Trâm. Khi ấy tôi chỉ muốn gào lên anh là đồ dối trá, đạo đức giả, rằng anh làm tan nát con tim tôi. Nhưng mà trời hời...anh có lừa dối gì tôi đâu, anh cũng không nói là anh yêu tôi nữa kia mà.Không một lời....từ đầu đã như vậy. Rồi Sinh bảo: “Thứ bảy này em

rảnh chứ?Tôi muốn gặp em ở quán hôm sinh nhật đó.Em đồng ý cho tôi một cái hẹn chứ?Tôi chỉ muốn nói chuyện với em. Đừng nói với H điều này nhé.Em ấy sẽ bị tổn thương mất .Tôi sẽ gặp và lựa lời nói với em ấy sau.Giờ tôi có việc phải đi...thế nhé..Tạm biệt em..”...nghe tới đây thì cổ họng tôi nghẹn đắng, nước mắt trào lên đến tận cổ chỉ chờ có dịp bung ra ngoài nữa mà thôi....Sau khi Sinh cúp máy tôi thần thờ, mắt hôn một lúc lâu vẫn cầm trong tay chiếc ống nghe đang vang lên tu tu tu.....Trâm bước lên nó đang lúi húi pha trà cho tôi mà không để ý tâm trạng tôi ra sao. Nó hỏi: “Ai gọi cho tao vậy?Bộ thấy quen mà sao mày nghe lâu dữ dạ?”. Tôi khẽ giật mình, mỉm cười nhưng hồn dại đi thấy rõ, bảo: “ Thầy Lâm”.Tôi đặt ống nghe xuống và đi đến bàn cầm ly trà liền thoảng : “ Hôm kia mày nói mày muốn tao kèm mày anh văn để thi học kỳ phải không? Có người rồi, tao đã nhờ thầy Lâm.Thầy đồng ý kèm ày.Thầy nói thứ bảy này rảnh ra cafe nói chuyện về ba vụ đó đó”. Sự liền thoảng của tôi thật tới mức tôi thấy mặtTrâm rất vui, tươi còn hơn hoa.Lúc ấy tim tôi vỡ thành trăm mảnh.Ngây đại, dờ dẫm, sốc,. buồn, hoang mang, mơ màng.... nhưng tôi cứ cười cười nói nói thánh thót như chưa hề có chuyện gì....

Trâm nhìn tôi hồ hởi: “ Vậy hả? Hên quá đang sợ thi rớt môn anh đây”. Rồi nó đưa cốc trà lên hớp ngon lành và bắt đầu tíu tít chuyện khác. Tôi cũng cười nhưng mắt tôi nhìn đăm đăm vào đầu đầu chứ không nhìn Trâm và nghe câu chuyện của nó nữa. Tôi đang làm gì thế này? Nhưng tôi muốn cho Sinh biết là tôi biết, tôi muốn xem vẻ mặt,thái độ của Sinh ra sao lúc ấy. Tôi không biết lúc ấy tôi có bình tĩnh để đối mặt với mọi chuyện không hay là tôi sẽ làm cho tất cả đều bị tổn thương như tôi bây giờ...

17. Chương 31 - 32 (end)

Chương 31

Ngày hôm nay tôi đi vào trường với tâm trạng như một xác chết biết đi. Mọi vật đều trở nên u ám, buồn bã, chán chường, bức bối. Cả tiếng hót trên cành của một chú chim nhỏ cũng làm tôi cảm thấy bức mình. Kia từ phòng giáo vụ, Sinh bước ra với nụ cười tươi như nắng. Sinh giờ đang vui lắm nhỉ...Phải....không vui sao được...anh đang yêu mà....

Nhìn nụ cười của Sinh mà cõi lòng tôi tan vỡ...tại sao người ấy không phải là tôi? Tại sao là cô bạn thân của tôi? Tại sao lại quan tâm tôi, dịu dàng với tôi, quý mến tôi nhưng rút cuộc lại không yêu tôi?

Tôi cứ nhìn anh đăm đăm...vóc dáng đó, nụ cười đó, thái độ đó...đã từng một thời là của tôi...hay ít nhất tôi tưởng như vậy....Tôi cứ nhìn theo vóc dáng anh ngây đại, thần thờ....cho đến khi Sinh khuất bóng nơi chân cầu thang. Tôi không muốn đi học hôm nay...Lạy chúa...Tôi không muốn phải ngồi trong lớp với thái độ vui vẻ giả tạo và nhìn nụ cười của anh đang hướng về hình bóng khác...điều đó sẽ làm tôi điên mất....Tôi nhanh chân chạy xuống chỗ để xe...Tôi muốn thoát khỏi đây...tôi muốn đi đâu đó cho khuây khoả...

Thế là tôi quảy cặp lên xe và chạy ra khỏi trường....Ngoài đường Sài Gòn nắng chiều tàn nhợt nhạt, vắng hoe buồn bã...Tôi cứ chạy mãi ngược xuôi trên những con đường nhỏ mà chẳng biết mình đi đâu, về đâu....Rồi chợt tôi dừng chân nơi quán nhỏ trong hẻm của bà Ru. Tôi gửi xe và đẩy cửa bước vào....

Vừa thấy tôi bà đơn đả:“Oh!..So surprise. What brings you here?Come on...(Ồ!...Ngạc nhiên thật.Ngon gió nào thổi cháu đến đây vậy? Vào đây, vào đây...)”

Tôi nhoeo cười mà trong lòng buồn rười rượi.Tôi theo chân bà và ngồi vào cái bàn nhỏ xinh xinh. Bà Ru rất vui khi thấy tôi đến, quán chưa đến giờ mở cửa thật vắng vẻ. Bà hồ hởi: “ I am so glad to see you here. I am so boring now.I was wish I had some one to talk. And boom, you came.Today you’re playing hooky, aren’t you?(Ta rất vui khi thấy cháu ở đây. Ta cũng đang rất chán đây.Ta đã ước là ta có người để nói chuyện.Và bùm...cháu đến.Hôm nay trốn học phải không nè ?). Vừa nói bà vừa đặt xuống một cốc nước hoa quả cho tôi. Tôi mỉm cười cảm ơn bà: “Thank you. I just walk around...cause I didn’t have class today. (Cảm ơn bà...Cháu chỉ lang thang thôi...vì cháu không học gì hôm nay).Ru gật gù ra vẻ hiểu rồi và bà tiếp: “ Oh...I see...I am glad cause you don’t have class.Sinh doesn’t like his student play hooky (Ồ..hiểu rồi. Ta vui vì cháu không trốn học. Sinh không thích học sinh trốn học đâu...)”. Vừa nghe bà Ru nhắc tới Sinh thì cổ họng tôi nghẹn đắng. Đúng tôi đang nói dối...và tôi đang trốn học hôm nay. Nhưng đi học mà không học

được gì thì đi làm chi? Vào đó để nghe tim mình tan nát vì con người đó sao? Đang suy nghĩ miên man bất giác tôi đặt ly nước xuống và hỏi Ru: “ How long did you know Sinh?(Bà biết Sinh bao lâu rồi ạ?)”.

Bà Ru mỉm cười thật tươi, sống mắt bà lung linh khi nghe tôi hỏi về anh: “ Sinh. I’d known him for 5 years. He’s really a good guy.He’s nice, polite, sweet, self confidence.He’s nearly perfect but he couldn’t control his feeling well, and some time he left each other’s feeling behind. (Sinh.Tôi biết cậu ấy đã năm năm rồi.Cậu ấy thực sự là một người tốt, dễ thương, lịch sự, ngọt ngào,tự tin. Cậu ấy gần như hoàn hảo nhưng cậu ấy kiềm chế cảm xúc ko tốt lắm và đôi khi hay bỏ qua cảm xúc của người khác)”. Điều Ru nói tôi cũng cảm nhận được. Đúng là Sinh đã không kiềm chế cảm xúc của mình khi gọi cuộc điện thoại đó...lúc ấy anh hoàn toàn không đếm xỉa tới cảm xúc của tôi. Sinh chỉ nghĩ là điều anh phải nói là quan trọng.Nghĩ tới điều bà Ru nói Sinh gần như hoàn hảo tôi thấy buồn cười ...Như vậy thì anh thành chúa mất rồi....nhưng tôi đã không cười nổi....

Nhớ đến chuyện hôm qua tôi lại thấy khoẻ mắt cay cay.Tôi lập tức đứng lên xin phép bà Ru vào nhà vệ sinh. Tôi không muốn khóc trước mặt bà.Rồi bà sẽ phải hỏi tôi chuyện gì đang xảy ra...Tôi không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Khi đi ngang quầy của bà Ru tôi chợt thấy trên quầy của bà có để một bức ảnh chụp bốn người Sinh, Andrew, bà và một cô gái mặc áo trắng kẹp cái kẹp chuồn chuồn đang cười rất tươi....Tôi nhìn bức hình đó và không tin vào mắt mình nữa....Cô gái ấy....sao nhìn nét giống Trâm bạn tôi như thế? Không phải là hoàn toàn nhưng nét nhìn nghiêng nghiêng đó y hệt, cả nét cười, phong cách cười cũng vậy.Tôi run rẩy đứng lại ngó bức hình đăm đăm, mọi ý nghĩ lộn xộn trong đầu. Bà Ru đến sau lưng tôi từ lúc nào ,bà làm tôi giật bắn người: “ That’s my niece. She was lost in an accident.Poor her... (Đó là cháu gái tôi. Cô ấy mất trong một tai nạn.Tội nghiệp con bé...)-Rồi bà Ru thở dài...trong khi tôi mở to mắt nhìn bức hình trên trời, mắt hồn....Đó là Jasmine, chắc chắn không sai....đó là cô ấy....bây giờ thì tôi biết Sinh yêu Trâm của tôi vì điều gì rồi....Mắt tôi nhoe đi, ướt nhoèn nhoẹt....span>

Tôi gạt nước mắt và quay lại nhìn bà cổ tươi tỉnh: “ Her name ‘s Jasmine.Isn’t she?She’s so beautiful. Andrew told me once(Cô ấy tên Jasmine phải không? Cô ấy đẹp quá.Andrew nói với cháu một lần rồi)”. Bà Ru mỉm cười thật tươi nhìn tôi: “ Really?He seldom reminded her name since her death.Sinh was, too.(Thật vậy hả?Nó ít nhắc tới tên con bé từ khi nó mất.Cả Sinh cũng vậy..)”

Andrew, cái kẹp chuồn chuồn cũng do hấn tặng tôi. Sao hấn lại tặng tôi cái kẹp y hệt của chị hấn vậy?Trong lòng tôi lại dâng cuộn cuộn sóng..đồ đểu, đồ khốn Vừa nghĩ tôi vừa đưa tay vào chiếc cặp sờ lấy hai chiếc kẹp..Tôi nắm tay lại...tức giận... siết mạnh nhưng mắt vẫn nhìn đăm đăm vào khung hình...Và...crack...hai chiếc kẹp nát vụn trong lòng bàn tay tôi....Tôi giả vờ gắng gượng tươi tỉnh quay lại xin phép bà Ru cho tôi mượn bức hình và tạm biệt bà để đi tìm Andrew. Hấn sẽ phải giải thích về điều này...điều hấn làm thật hết sức tồi tệ...khốn nạn thật....

Tôi chạy thẳng đến nơi hấn trọ. Tôi biết hấn có ở nhà vì hôm nay hấn không đi dạy. Tôi gõ cửa và khi hấn mở cửa tôi điên tiết xông thẳng vào đẩy hấn ngã ngửa trên chiếc ghế bành nơi phòng khách. Tôi gào lên: “ Why did you do it to me???Why did you gave me these shit???You’re bastard..you’re...you. (Tại sao anh làm thế với tôi??? Tại sao anh đưa tôi thứ tồi tệ này???Anh là đồ khốn...anh...anh.)”.Vừa nói tôi vừa vất xuống trước mặt hấn một chiếc kẹp vỡ nát. Andrew lồm cồm ngồi dậy. Đôi mắt xanh mở to, sững sờ, chết chững nhìn tôi. Tôi đứng đó nhìn hấn run rẩy rồi khụy xuống nơi chân ghế. Nước mắt trào ra tôi bưng mặt nức lên nức nở, tay nắm chiếc kẹp còn lại đã vỡ đâm cả vào tay tôi ứa máu.

Andrew sau giây phút chết chững đó ngay lập tức hấn bò lại chỗ tôi cầm tay tôi gỡ chiếc kẹp ra và ôm chặt tôi vào lòng hôn lên trán và xoa vai thì thào với tôi: “ I’m sorry.I’m so sorry.That’s all my fault.I was bastard...really I was that guy....Sorry so much....(Xin lỗi...tôi rất xin lỗi.Lỗi của tôi...tôi là thằng khốn...thật sự là thằng khốn...).Tôi cứ khóc...và khóc rỉ rả dai dẳng, đau đớn như thế mãi trên bờ vai của hấn cho đến khi tôi mệt mỏi thiếp đi...

Tôi không rõ mình đã thiếp đi bao lâu. Khi tôi tỉnh dậy thì tôi thấy Trâm đã ngồi bên giường với nét mặt lo lắng. Còn Andrew thì ngồi trầm ngâm trên tay cầm một cốc café nghi ngút khói. Trâm nhìn tôi hỏi dồn dập: “ Mà sao vậy? Andrew kêu là tao tới liền. Có chuyện gì xảy ra với mày hả? Sao hôm nay mày lại trốn học?Mày lại khóc đến sưng mắt lên thế kia?Có chuyện gì vậy?”. Tôi nhìn Trâm hơi bối rối một thoáng . Tôi biết trả lời nó sao đây? Chẳng lẽ tôi nói người thầy chúng ta hằng yêu quý là một con quỷ thật sự

nấp dưới bộ mặt thiên thần? Chẳng lẽ tôi nói tôi bắt đầu ghét cả ông lẫn nó sao? Tôi ghét Sinh vì Sinh quá tốt, quá lịch sự, quá đáng yêu. Gần như hoàn hảo đến nỗi trở thành quá xấu xa. Còn tôi ghét Trâm vì nó đã biết có chuyện rồi nhưng không nói tôi nghe. Mày thương tao kiểu ấy sao Trâm? Một điều nữa, tao biết là vô lý nhưng tao ghét mày chỉ vì mày giống cô ta. Cái bóng ma lúc nào cũng lớn vồn trong đầu ông ấy. Cả hai người sao ai cũng thương hại tao theo kiểu: “ Không muốn làm H bị tổn thương”. Cách thương đó sai rồi. Giờ tao ghét cả hai đấy. Cả ông, cả mày nữa...Mày có hiểu không?

Tôi thầm nghĩ nhìn cái nét mặt lo lắng, đầy căng thẳng đó của con bạn thân tôi chợt gục mặt xuống cười ha hả, cười như điên dại. Thái độ đó của tôi làm Trâm càng lo lắng hơn. Nó lao đến lay tôi, tát nhẹ vào má tôi gất: “ Mày điên hả? Sao tự dưng cười ha hả như vậy?”. Tôi vẫn tiếp tục cười và đưa tay lên đẩy nó ra: “Không, có gì đâu...Tao thấy tự dưng vì một chuyện tào lao của tao mà gây phiền phức cho quá nhiều người. Hôm nay chỉ vì Andrew kể lại chuyện Jasmine chết như thế nào đã làm tao khóc oà lên. Thực ra mọi chuyện chả có gì ầm ĩ cả.Tao quả là một con điên. Tự dưng thương hại một con nhỏ đã chết rục xương từ bao giờ.” Câu nói của tôi làm Trâm ngẩn người ra. Nó nhìn tôi và lại nhìn Andrew và hỏi hẩn: “ Was it true? (Có thật vậy không?).”Tôi ngo qua nhìn Andrew nghiêng đầu cười mỉm nhưng đôi mắt thì không hề cười. Ráo hoảnh, giận dữ. Nhìn thấy thái độ đó của tôi,Andrew khẽ gật đầu một cách do dự. Trâm ôm ngực thở phào: “ Phew...tưởng chuyện gì nghiêm trọng lắm chứ.Làm hết cả hồn” rồi nó quay qua quạt tôi: “ Mày nữa...từ khi mày yêu ông Sinh tới giờ, tao thấy mày điên lắm rồi nghe.Sao hôm nay trốn học vậy hả?Cãi nhau với ông à?”. Tôi cười nhạt ngồi dậy rời khỏi giường: “ Chán thì nghỉ, ai hơi đâu cãi nhau chi ệt.Thôi sửa soạn đi về...làm phiền gia chủ đây quá trời rồi.”- Vừa xốc lại cái cổ áo tôi vừa hỏi Andrew: “ Andrew, may I use your bathroom? (Andrew, tôi có thể dùng nhà tắm của anh được không?).” Trong khi tôi lui cui rửa mặt thì Trâm ra ngoài chuẩn bị xe để đi về.

Vòi nước chảy ào ào xối xả trong bồn, tôi đứng đó nhìn dòng nước xoáy mà mắt lại nhoè đi rồi tôi vục tay vào rửa mặt một cách điên cuồng không kịp thở. Xong xuôi tôi đưa tay lên vuốt tóc ngứa mặt lên trời thở dốc, trề mắt nhìn đăm đăm vào trong kiếng cho tới khi khuôn mặt Andrew hiện ra trong ấy. Hẩn nhìn tôi và đưa khăn cho tôi hắt hàm mí mắt: “ What are you going to tell Tram? What are you gonna do?I saw Jasmine’s picture in your bag. Where did you get it? (Cô định nói với Trâm về chuyện này thế nào? Cô định làm gì vậy hả? Tôi thấy hình của Jasmine trong giỏ của cô. Cô lấy nó ở đâu thế?).” Tôi nhìn hẩn với cười lãnh đạm: “ I have nothing to tell her about this. What am I gonna do? I have no idea. But I’m sure it’s interesting.He would pay for my broken heart. I’m sure you knew where I got that picture. (Tôi không việc gì phải nói với Trâm cả. Tôi sẽ làm gì ư? Chưa a biết.Nhưng tôi chắc chắn nó sẽ thú vị đấy. Ông ta sẽ phải trả giá cho trái tim đã tan nát của tôi. Còn tôi lấy bức ảnh ở đâu tôi chắc rằng anh biết.).” Nhìn nụ cười tuy tươi nhưng với ánh mắt bén ngọt của tôi, Andrew thật sự thấy hoảng sợ cái thái độ của tôi bây giờ. Tôi nhận ra sự hoảng hốt trong mắt hẩn. Hẩn biết bây giờ không có gì tôi có thể không làm. Tôi lướt qua hẩn nhẹ nhàng và nói thoảng như gió: “ Thank you. Now I must go home. I’ll see you later. (Cám ơn. Giờ tôi về nhé. Tôi sẽ gặp anh sau).” Tôi bước được nửa bước thì Andrew nắm lấy bờ vai tôi bằng bàn tay to bè của hẩn kéo giật lại, hẩn ôm chặt vai tôi từ phía sau van nài tôi: “ Please, I beg you! Stop it.Don’t make it more bad. Everything is so bad now.(Đừng.Xin cô đấy!Đừng lại đi. Đừng làm mọi chuyện tệ hơn. Mọi chuyện giờ đã tệ lắm rồi).” Tôi bình thần gỡ tay Andrew ra khỏi vai mình quay lại mỉm cười với hẩn đầy mỉa mai: “ Oh, really? Didn’t you stop it when you gave me those hairclips, did you?I see everything is so fun now. I don’t make it bad. I’ll make it worst. (Thiệt hả?Rồi anh có dừng lại không khi anh đưa cho tôi mấy cái kẹp đó không? Tôi thấy mọi chuyện giờ thú vị đấy chứ. Tôi không làm cho nó tệ hơn đâu. Tôi làm cho nó tệ nhất thôi.)

Sau khi từ nhà Andrew về , tôi luôn suy nghĩ về điều mà tôi đã nói, tôi sẽ làm mọi chuyện tệ nhất sao?Tôi có suy nghĩ độc ác đó tự bao giờ?Tôi nhớ đến bức hình của Jasmine và lục lại cặp.Hời ôi...nó đã không cánh mà bay. Tôi thất thần tự hỏi nó đâu rồi? Nhưng khi tôi chợt nhớ đến câu hỏi của Andrew thì tôi đã chắc mẩm rằng chính hẩn lấy chứ không ai vào đây. Đúng rồi, tôi nhớ lúc tôi xô đẩy với hẩn thì chiếc cặp của tôi cũng bị chính tôi ném vào một góc nhà.Chắc nó đã rớt ra từ cặp tôi và hẩn nhặt được. Chết tiệt....! Trong lúc tôi còn lừng khừng với một mớ bụi nhùi ngổn ngang xổ ra từ chiếc cặp thì chuông điện thoại reo, tôi bắt lên. Tiếng Sinh vang lên dịu dàng: “ Alô. H hả? Em đi ăn kem không nè?Sao hôm nay nghỉ học vậy?Bệnh hả hay lười học vậy?Hôm nay vào lớp không thấy bóng em đâu, không có người để chọc buồn quá”. Nghe tiếng Sinh tôi lại lặng người. Bao nhiêu cảm giác thân thương, yêu mến lại ùa về. Tôi lại quên hẩn là mình đang bị tổn thương như thế nào. Tôi mừng mừng tủi tủi.Sinh nhận ra sự vắng mặt của tôi ư? Điều đó

cho thấy anh cũng yêu quý tôi mà. Tôi lại chìm đắm trong hạnh phúc...Anh vẫn yêu quý tôi...lạy chúa vẫn nhớ đến bóng dáng tôi....tôi yêu anh biết bao nhiêu....Tôi dường như lại trở về con người như trước đây.Tôi không thấy tức giận, đen tối và u ám mà thay vào đó tôi lại thấy vui vui, bồi hồi: “ Ý thầy nói là thầy nhớ em sao? Phải không thầy?”. Tiếng Sinh bật cười dịu dàng: “ Ừ...nhớ.... Không có ai để chọc giận hôm nay trong lớp đó. Cũng không có ánh mắt hay nhìn trộm núp sau quyển sách Listening đâu. Cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó”. Tôi giật thót mình, Sinh vẫn thường biết tôi nhìn trộm anh khi anh đang hướng dẫn bài học ư? Tôi lại nghe má mình nóng hổi...ôi thật là...Sinh vẫn biết tất cả những việc tôi làm, như vậy..... Tôi nghẹn ngào: “ Em cũng nhớ thầy lắm.Mới xa có một ngày thôi, nhớ lắm....Em cũng đang thèm kem.Thầy qua chở em nghe...”

Sân thượng tối lộng gió, tôi và Sinh ngồi nhâm nhi mỗi người một cốc kem to nhìn ngắm những ánh đèn thành phố, dòng người qua lại tấp nập nhỏ xíu như những chú kiến nhìn từ trên cao. Trong tiếng nhạc nỉ non từ tiếng đàn Guitar với giọng hát thì thầm người ca sĩ trên bục làm không gian thêm lãng mạn , nhà hàng hôm nay vắng quá, chỉ lác đác vài cặp cũng đang ăn kem như chúng tôi chụm đầu vào nhau rúc rích. Sinh nhìn quanh và mỉm cười lém lỉnh hỏi tôi: “ Sao hôm nay nghỉ học vậy? Lười phải không?”, tôi khẽ liếc Sinh và cuối xuống cốc kem: “ Không phải lười.Bệnh ạ”. Sinh gật gù làm miệng hình chữ o: “ Ô, vậy hả?Tôi nghiệp học trò cứng của tôi không?”.

Tôi nhìn anh nhõm cười buồn: “ Em thành học trò cứng của thầy khi nào vậy?Mà thầy có thật sự cứng em không vậy?”. Sinh cười tươi nòng ảm nháy mắt: “ Cứng chứ sao không? Cứng như con lợn bông ở nhà vậy.Nhìn múp míp dễ cứng mà..”. Tôi bặm môi không nói gì cúi xuống lại khoáy cốc kem của mình. Chưa bao giờ Sinh trả lời nghiêm túc câu hỏi của tôi nhỉ? Có lẽ anh khéo là chỗ đó. Sinh hay bông đùa để lãng tránh những câu trả lời thật sự nghiêm túc. Tôi thở dài...nếu mà bây giờ tôi hỏi thẳng anh thì anh lại bông đùa lần nữa, nhưng thật sự tôi cũng biết câu trả lời rồi. Tôi há miệng ra hình chữ a như ngạc nhiên thốt ra: “ A...cứng như con lợn bông ở nhà...Thầy thấy Trâm của em thế nào?”. Một câu hỏi bất ngờ xoáy thẳng vào Sinh, anh ngập ngừng , suy nghĩ. Tôi lặng lẽ quan sát Sinh...khi anh nghĩ về Trâm, tôi lại thấy anh chìm đắm vào sự nồng nàn, đắm say, ưu tư. Sóng mắt anh long lanh hơn, nụ cười dù ngập ngừng bối rối nhưng còn tươi và ấm hơn mặt trời mùa xuân. Sinh tiếp: “ Ừ...thì....Trâm...đáng yêu,...tốt,...thân thiện, thú vị gần gũi..và ấn tượng nhất là mái tóc dài.Một mái tóc đẹp...”. “Và cả giống Jasmine nữa chứ”- Tôi thầm nghĩ...

Tôi cười với anh nhưng trong lòng thì như mùa thu chết, nhưng tôi cũng vờ hưởng ứng theo Sinh: “ Ồ...nhận xét tinh tế lắm.Đúng vậy đấy...còn em thì sao?”. Sinh quay hẳn qua tôi, một tay gác lên thái dương và lấy ngón tay trở lên trán tôi: “ Em hả? Thứ nhất: bướng nè, nhiều chuyện nè, bốc đồng nè, hay tị nạnh nè nhưng cũng rất tốt, nhiệt tình, thật lòng và cá tính...”. Tôi nhìn thẳng mắt xoáy vào anh lạnh lạnh nhưng miệng tôi cười rất tươi tiếp theo sau: “ Cả ngây thơ nữa chứ ạ...em dễ bị lừa lắm..”. Nghe tới đó Sinh bấu môi cười nụ: “ Ừ ha, em ngây thơ như quả bơ ấy nhỉ. Trong chín ngoài xanh ấy hả?”. Tôi cũng nhếch mép cười với anh. Tối nay tôi cười giả tạo nhiều quá, tôi cũng không muốn mình như thế. Tôi đã rất hồ hởi khi nghe anh nói anh cảm thấy thiếu vắng tôi nhưng giờ đây khi nghe từng câu nói không thật lòng của anh tìm tôi lại vỡ lặn nữa....không phải là Sinh nói chuyện không thật lòng mà tại tôi biết sự thật quá sớm...Điều đó thật đau buồn.

Khi người ca sỹ vừa dứt lời ca thì tôi quay qua anh, tôi bảo anh: “ Thầy. Lâu lắm rồi không hát cho em nghe nhỉ.Hát đi thầy...hát cho em nghe đi.Ca bài Yesterday once more đó.Em đã nghe Carpenters hát rồi nhưng em chưa nghe một giọng nam hát bao giờ.Hát cho em nghe đi...thương em lần này thôi...”. Sinh mỉm cười nhíu mày, bẹo má tôi: “ Trời...hôm nay khó hiểu quá. Nói chuyện ản ý không hà. Lại còn hát cho em nghe lần này nữa.Nói cứ như sắp đi xa không bằng..có nghỉ mấy tháng để thi học kỳ thôi mà...Thôi được rồi. Cứng lắm mới làm đó nha”. Và rồi Sinh bước lên sân khấu, tiếng đàn mộc mạc và giọng anh vang lên trầm ấm.Bài hát vang lên trầm buồn như níu kéo lại kỉ niệm.Phải...đây có lẽ lần cuối tôi để lòng mình yêu anh một cách trong sáng trước khi tôi làm tổn thương anh. Tôi ngồi nghe anh hát mà lặng lẽ gạt nước mắt...tôi yêu anh lắm nhưng tôi cũng yêu bạn tôi và bản thân tôi nữa. Tôi phải cứu Trâm và tôi ra khỏi vòng xoáy của anh trước khi quá muộn...Tôi sẽ phải làm tổn thương ít nhất là một người.Mà người đó không ai khác hơn là Sinh. Tôi ôm tim mình mà nghe đau nhói...

“Hãy để em yêu anh như một lần nữa như ngày hôm qua, em muốn lòng mình giữ trọn một tình yêu nguyên vẹn trong sáng cho riêng mình em thôi.Anh rồi sẽ như ngày hôm qua, những giấc mơ đẹp em từng mơ....những bài hát cũ...em từng nghe. Mỗi khi nghe lại em lại thấy lòng mình đau nhói....Đau nhói vì yêu anh

....”

Chương 32 (End)

Đêm đó tôi cứ nằm trần trọc mãi, nhìn ngắm bức hình của anh trong tay mà tôi cứ trần trở. Ôi! Cái nụ cười này, sao mà tươi tắn đến thế. Đôi mắt này làm con tim ta cứ xao xuyến, cả nét mặt hay ho này nữa....hiền đến nhường nào? Sao tôi có thể làm tổn thương anh được. Hay là bỏ kế hoạch này đi. Hay ngày thứ bảy cử để cho Trâm đi gặp anh và mọi chuyện sẽ bình thường. Ta yêu người ấy thì có gì ta lại làm người ấy tổn thương. Khi người ấy đau một ta sẽ đau mười. Đã yêu thì sẽ không hề hối tiếc. Vậy....bỏ ý định này đi. Anh ấy vẫn yêu quý mi mà, vẫn dịu dàng với mi như thế thì có gì mi lại làm tổn thương anh ấy vì một ý định ác độc. Yêu thì phải yêu vô điều kiện, yêu mà cứ đòi hỏi người ấy đáp lại ta như thế thì liệu mi có thật lòng yêu anh ấy không? Hay chỉ làm muốn sở hữu cái vẻ đẹp kia thôi? Cái gì rồi cũng sẽ phai pha mà thôi, duy chỉ có tình yêu ở lại. Tình yêu cũng có thể làm cho người ta trở nên tốt hơn mà cũng có thể làm người ta trở nên xấu đi. Tôi không biết nữa. Hiện bây giờ tôi đang là người xấu đây này. Đang nung nấu ý định làm cho anh bị tổn thương đây. Tôi xấu quá. Một con bé hư, yêu người như thế...đó không phải là tình yêu, đó là lòng ích kỉ mà thôi.

Nghĩ lại đi H à... Tôi nhủ thầm với mình như thế. Tôi cứ nhìn mãi, nhìn mãi nụ cười hiền hoà của Sinh trong hình, lòng tôi dần nguôi bớt ý định vạch ra kế hoạch làm tổn thương anh. Tôi đã trở thành người xấu từ hồi nào vậy? Chuyện đâu có đáng gì. Thôi thì...thứ bảy này tôi sẽ để mặc cho anh gặp Trâm vậy. Chuyện ra sao thì ra. Tôi không màng nữa. Tôi chỉ biết là tôi yêu anh, thế thôi đủ rồi. Nhưng còn Trâm của tôi thì sao? Tôi biết anh yêu Trâm chỉ vì Trâm giống Jasmine thôi. Điều ấy cũng không hay tí nào. Cả hai đều sẽ bị tổn thương mà thôi. Tôi muốn ngăn chặn điều này mà không muốn ai bị tổn thương cả. Tôi phải làm sao đây hả? Một bên bạn, một bên người tôi yêu. Tôi không muốn mất ai cả. Tôi cứ hết nhìn lên trần nhà, nhìn vào bức hình của Sinh mặc cho đĩa nhạc play từ bài này đến bài kia, những giọng hát nỉ non thì thầm. Tôi không nghe được chút gì cả, tất cả cứ thế lần lượt trôi qua...Thời gian trôi đi mãi đến khi gần sáng tôi mới một mình thiếp đi được một chút, trong tay vẫn cầm lấy bức hình của Sinh. Một giấc ngủ đầy mộng mị và bất an.

Tôi mơ thấy mình đang ở trong trường, nhưng ngôi trường trở nên vắng vẻ lạ thường. Không một tiếng chim hót, không một tiếng trò chuyện hay một bóng người nào. Tôi lang thang khắp trường đi tìm mãi bóng hình một ai đó. Và rồi tôi tìm thấy Sinh đang đứng nơi một đầu cầu thang. Anh đang đắm chiêu nhìn xuống sân, tôi đến bên khẽ lay anh. Anh quay lại với khuôn mặt hốc hác, đôi mắt đỏ hoe đầy tổn thương. Sinh hỏi tôi: “ Sao em lại làm thế với thầy? Thầy vẫn yêu quý em mà? -Tôi ngẩn người, mở to mắt đầy ngạc nhiên: “ Em làm gì cơ? Thầy đang nói về cái gì vậy?”. Rồi theo hướng tay anh chỉ tôi thấy một cô gái mặt chiếc áo đầm trắng đeo cái kẹp chuẩn chuẩn đỏ đang tung tăng chơi dưới sân. Nhưng đó không phải là Jasmine. Đó là Trâm bạn tôi. Sinh quay lại lần nữa với giọng run run nghẹn ngào: “ Em đã biết tất cả và em lại bảo bạn ấy ăn mặc giống Jasmine chỉ để làm thầy đau lòng. Em biết là thầy chỉ yêu một người duy nhất mà thôi. Tại sao em làm như vậy? Đó là tình yêu em dành cho thầy sao? Em thật ích kỉ chỉ biết nghĩ đến mình mà thôi. Vĩnh biệt em. Thầy không muốn gặp em nữa”. Tôi chưa kịp nói gì thì bóng Sinh bỏ đi xa dần, xa dần rồi biến mất. Tôi chạy đuổi theo nhưng vô vọng. Tôi chạy theo bóng Sinh xuống lầu thì đụng Trâm. Khi trông thấy tôi, nó cũng liền chạy lại hét vào mặt tôi và ném xuống trước mặt tôi con chuẩn chuẩn đỏ: “Đây, trả mày nè. Tao không phải là con búp bê của mày để mày điểm trang sao cũng được. Tao muốn tao là tao chứ không phải một cái gì khác. Mày muốn làm Sinh đau lòng thì mày cứ làm theo cách của mày ấy. Mày giỏi việc ấy lắm mà. Đừng lợi dụng tao. Tao không ngờ mày xấu xa đến vậy. Đi đi...đừng làm bạn với tao nữa...”. Tôi điếng hồn, chưa kịp nói gì thì bóng Trâm cũng chạy đi mất, tôi suy sụp...tôi ngồi bệt xuống sân nhặt cái kẹp run rẩy...chung quanh đó nhiều tiếng nói vang lên: “Ôi cô gái xấu xa.. điều đó cô gọi là yêu thương sao?”...Rồi bóng thầy Lâm cũng lướt qua, thầy đẩy gọng kính nghiêm nghị nhìn tôi: “Ôi. Bé H ngoan ngoan trước kia đâu rồi. Bé H tốt bụng trước kia đâu rồi. Cái gì đã làm em thành người như bây giờ hả? Em hư quá...em là cô gái hư...Tôi không muốn có em là học trò...tôi không muốn có học trò hư như vậy...”. Thầy Lâm cũng bỏ đi một mạch, và Andrew cũng đến bên tôi và vỗ vai tôi với nụ cười nửa miệng đầy mỉa mai của hằn pha chút đau đớn, thất vọng: “ See. I told you at first. You’re ugly, really ugly. You’re not only ugly in your appearance, you’re ugly in your soul also. Goode ugly girl. Let thought about all the things you did do. I hope you’ll be happy with it. (Thầy chưa. Tôi nói từ đầu rồi mà. Cô xấu lắm, thật sự xấu. Cô không những xấu xa ở bên ngoài mà còn trong tâm hồn nữa. Tạm biệt nha cô gái xấu xí. Hãy ngồi nghĩ lại những điều cô đã làm đi, hy vọng cô vui vẻ với nó.)

Tôi nhìn hẳn lại càng thêm chết đuối, Sinh bỏ tôi, Trâm bỏ tôi, thầy Lâm cũng nói là tôi hư. Andrew cũng bảo tôi là cô gái có tâm hồn mục ruỗng. Không! Tôi gào lên: “ Em không có xấu. Em không có làm thế. Em đã nghĩ thế nhưng em không có làm...không đâu mà sao không ai hiểu cho em vậy? Em không muốn là cô gái xấu...”. Tôi chạy bừa khắp nơi tìm bóng dáng họ, đó là những người tôi yêu quý, tôi không muốn mất ai cả. Tôi đâu có định làm tổn thương ai đâu. Trở lại với tôi đi, làm ơn trở lại đi mà....nhưng đáp lại tôi chỉ có tiếng gió, tiếng lá và một sự câm lặng đáng sợ

Cơn ác mộng khủng khiếp làm tôi choàng tỉnh, mồ hôi vã ra đầy người. Tôi thở dốc nằm xuống giường. Tôi nhắm mắt thiếp đi trở lại và không dám nghĩ đến chuyện xấu xa kia nữa. Lạy chúa...mọi chuyện thật là tệ hại.

Sáng hôm sau tôi vào lớp với đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ, trông cái bộ dạng của tôi thật kinh hoàng. Trâm cũng không khỏi lo lắng cho tình trạng của tôi bây giờ. Trong lớp học tôi gục lên gục xuống liên tục vì mất ngủ. Bài vở thì chẳng đâu vào đâu. Mọi chuyện ngày càng tệ hơn. Cái giấc mơ đêm qua gieo cho tôi một niềm ám ảnh lớn lao. Tôi vừa phải lo thi cử mà còn phải vò đầu bứt tai suy nghĩ làm sao để Sinh đừng gặp Trâm ngày thứ bảy. Cả hai thứ đánh vào tôi cùng một lúc làm cho tôi không sao đỡ được. Chắc tôi phát điên mất thôi. Tranh thủ giờ ra chơi, khi tôi đang đứng uống nước ở căn tin thì Trâm bước đến hỏi: “ Sao tình hình mấy ngày nay của mày bi đát quá vậy. Khi từ nhà Andrew từ hôm đó tao thấy mày khác thế nào đó. Cứ bồn chồn không yên. Nói thiệt với tao đi. Giữa mày và Sinh có chuyện gì rồi?”. Tôi vẫn tránh né câu trả lời của Trâm, tôi lắc đầu quây quây bảo với nó rằng nhất định là không có chuyện gì cả. Tôi chỉ bảo tôi căng thẳng do kì thi học kì 2 sắp đến mà thôi. Sắp sửa thi chuyển cấp tới nơi rồi. Cuối cấp thì không lo sao được. Rồi tôi bỏ vào lớp, uể oải nằm vùi xuống bàn. Chiều nay, thì tôi lại gặp Sinh. Tôi sẽ tìm cơ nói với anh là tôi cần anh vào thứ bảy này và tôi hy vọng sẽ “phá tan” cuộc hẹn giữa anh với Trâm. Vì chỉ có như thế mọi chuyện sẽ không tệ đi. Vì chỉ còn một tuần nữa là đã hết khoá học anh văn ở trung tâm rồi. Và chúng tôi chỉ còn vùi đầu vào luyện thi cuối cấp. Tôi hy vọng anh sẽ quên dần thứ tình cảm mới nhen nhóm này vì trong suốt thời gian còn lại này, tôi hay Trâm sẽ không gặp mặt anh được. Cũng buồn thật, thôi nhưng thà vậy mọi chuyện sẽ không còn phức tạp và tôi hy vọng tôi sẽ không trở thành kẻ xấu xa như trong giấc mơ đêm nọ...

Y hẹn, cuối giờ học anh văn tôi lại tốt lên bàn anh như mọi khi, và kiếm cớ này nọ bảo Sinh rằng: “ Thầy ơi, thứ bảy em cần thầy giúp em một việc. Thầy sẵn lòng không?”. Anh ngẩng lên nhìn tôi đắn đo: “Ồi..tiếc quá..thứ bảy này à? Thầy không biết nữa. Thầy có hẹn rồi. Chuyện của em quan trọng không? Có gấp không?”. Tôi không biết nói sao với Sinh bây giờ bởi tôi cũng chưa tìm ra được cớ gì thật sự quan trọng để anh giúp cả, tôi nhìn anh ra chiều bối rối nói không nên lời. Thì bất chợt thấy đồng bài kiểm tra trên bàn, tôi chợt loé lên ý nghĩ mới, tôi hồ hởi: “ Em cần thầy dạy kèm em vào các buổi tối được không. Em sắp thi rồi, thi học kì 2 anh văn cũng quan trọng lắm”. Sinh mỉm cười thật dịu dàng đáp lại tôi: “ Oh! Như thế quả quan trọng thật. Thầy có thể giúp. Thế em muốn chừng nào ta bắt đầu?”.span>

Tôi khấp khởi mừng thầm trong bụng, thế là tôi sắp “cứu” được Trâm rồi, Sinh và cả tôi cùng thoát ra khỏi mớ bòng bong này rồi. Tôi tiếp luôn: “VẬY à thầy. Chúng ta bắt đầu vào ngày mai thầy nhé. Tối thứ bảy từ 7 giờ đến 9 giờ rưỡi thầy nhé? Có được không thầy, nếu cuộc hẹn của thầy không quan trọng thì...”. Sinh tỏ vẻ trầm ngâm với lời đề nghị này của tôi nhưng nhìn vào đôi mắt đầy tha thiết của tôi anh không thể từ chối, anh bèn mỉm cười với hàm răng sáng đều tăm tắp: “Ok, thứ bảy. Nhưng từ 6h đến 8h nghen. Tại thứ bảy thầy lỡ hẹn với bạn vào lúc 9 giờ cho nên không thất hứa được. Mặc dù cuộc hẹn này không quan trọng nhưng thầy lỡ hứa rồi”. Tôi nghe Sinh nói mà chết trân...không như tôi nghĩ, vậy là “kế hoạch” của tôi lại bị thất bại. Chẳng nhẽ chuyện này cứ thành sự thật hay sao? Sao anh không biết cho nỗi lòng tôi vậy? Tôi không muốn làm mọi chuyện tệ hơn mà. Tôi phải làm gì đây? Sinh vươn vai sắp xếp cặp vở ra về, và anh cũng rủ tôi đi cùng đường cho vui. Trên đường xuống chỗ để xe Sinh lại hồ hởi hỏi han, kể toàn chuyện này chuyện nọ với tôi. Than ôi tôi có nghe được tiếng nào đâu bởi vì đầu tôi lại quay mòng mòng bởi câu chuyện hò hẹn ngày thứ bảy, thời điểm chết sắp đến rồi. Tất cả.. tất cả sẽ tan tành hết thôi. Đừng đi ngày thứ bảy, thầy ơi...

Cái ngày tôi không trông đợi đã đến. Ngày thứ bảy kinh hoàng nhưng đối với Sinh đó là ngày thứ bảy tuyệt vời. Tôi thấy anh cười rất nhiều, những nụ cười còn tươi hơn nắng ấm ngày xuân. Hôm đó anh đã mặc chiếc áo sơ mi mà tôi vốn yêu thích nhất, màu xanh tím. Tôi đau đớn nhận thấy rằng anh chưa hề mặc nó khi đi với một mình tôi mà chỉ khi mặc nó khi có mặt Tr mà thôi hay đúng hơn là hình bóng thay thế

Jasmine. Cũng phải thôi một màu áo đặc biệt cho người mình thương mến cũng là quyền của anh, tôi đâu có là gì mà đòi hỏi? Với anh tôi chỉ là một đứa học trò nhỏ, đáng mến, ngốc nghếch hay mè nheo con nít lúc nào cũng “bám đuôi” anh, mong anh che chở chăm sóc ỉn.

Điều đó làm Sinh thấy mình cũng vĩ đại hơn, bản lĩnh hơn khi anh thể hiện được anh là người đàn ông ai cũng có thể tin cậy. Sinh chỉ tìm kiếm ở tôi sự vui tươi, hồn nhiên có thể chọc cười anh bất cứ lúc nào nhưng anh lại tìm kiếm niềm si mê, yêu thương ở người khác.

Sinh sẵn sàng quy lụy, yếu đuối thậm chí là trở thành người khác ko còn là một ông thầy lạnh lùng, vững chãi, bí ẩn, thu hút và quyến rũ khi tôi nghe anh tỏ tình với Tr. Tôi chưa từng nghe anh năn nỉ ai, chạy theo ai mà luôn luôn làm người khác phải chạy theo mình. Nhưng nay anh lại làm tất cả những điều đó chỉ vì Tr giống Jasmine. Tội nghiệp Trâm của tôi.

Jasmine ơi, cô làm thế nào mà lại thu hút được Sinh thế. Tôi mong ước nhiều khi được một phần nào đó giống như Jasmine để Sinh có thể yêu tôi, thậm chí là cho tôi một ánh mắt nhìn tôi triu mến, day dứt và thương yêu như anh đã nhìn Tr một lần thôi cũng được. Những mong ước hảo huyền thì chỉ là để mong ước thôi. Tôi ngửa mặt thở dài. Tôi nay Sinh dạy kèm tôi mà. Ôi đau đớn thay, rồi ta sẽ thấy nụ cười ấy anh không dành cho ta. Tôi chán nản buông từng bước nặng nề xuống thang. Rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến. Có làm cách nào đi nữa cũng vô ích mà thôi.

Thầy Lâm cùng tôi im lặng bên hai tách trà. Thầy biết tôi buồn nhưng chuyện này thầy cũng không biết khuyên tôi sao cho phải, cho đúng, thầy chỉ im lặng cùng ưu tư với tôi lâu lâu lại vỗ vỗ tấm lưng của tôi rồi lắc đầu. Tôi mỉm cười trước thái độ của thầy, hỏi đùa thầy một câu: “Sao em không yêu thầy nhỉ? Thầy luôn luôn tốt với em”. Thầy Lâm nhìn tôi đưa tách trà lên mỉm cười với hàm răng lấp ló: “ Nếu em xoay qua yêu tui, chưa hẳn là tui tốt đâu. Nhưng người đó cũng đâu xấu phải không? Thậm chí còn rất cưng chiều em nữa mà.”....À phải, Sinh luôn cưng chiều tôi, tốt với tôi nhưng tôi đâu cần điều đó vì như thế gần như là một sự thương hại. Thà là không yêu tôi và cũng đừng tốt với tôi, tôi chịu được, nhưng còn gần như thương hại thì nó còn làm tâm trạng tôi tệ hơn. Tôi cười nhạt với thầy khi hộp tiếp ngục trà nữa: “Em muốn làm người xấu. Em ghét người đó, em ghét bạn em. Em ghét họ. Em sẽ phá rối tối nay”.

Thầy Lâm ngừng lại đặt tách trà xuống đưa tay xoa đầu tôi rồi đưa kéo tôi dựa vào vai thầy, bảo: “ Khóc được thì khóc đi. Em muốn làm người xấu mà em đâu thể. Nếu em có cố gắng cũng không được bởi vì đó là chính con người em. Em tốt bụng. Em thương họ, rất thương. Nếu em không thương họ em đã làm lâu rồi, có phải không? Chính vì thương họ nên em mới dằn vặt tự đau khổ một mình. Thôi em ạ, đường đời còn dài. Rồi biết đâu em sẽ gặp một người đàn ông tốt hơn Sinh. Bây giờ em yêu hết mình được thì em cứ yêu đi. Rồi em thấy khi mọi chuyện qua đi em sẽ cảm nhận được là em không hối tiếc điều gì cả.”

Mọi chuyện đều như thầy Lâm nói bởi giờ đây khi tôi đã lớn hơn, chín chắn hơn nhìn lại quá khứ tôi đã không hối tiếc vì tôi biết mình đã yêu thật sự, và hơn nữa con người đó cũng xứng đáng để tôi yêu nhưng chỉ tiếc là tình cảm của tôi không đặt đúng thời điểm, hoàn cảnh mà thôi....*****

Đồng hồ chỉ 8 rưỡi, tôi đứng đợi Trâm ở cửa. Rốt cuộc thì tôi cũng phải đưa Trâm đến chỗ hẹn. Khi nó bước ra tôi như chết điếng, nó mặc chiếc áo đầm trắng và mái tóc buông lơi trông giống Jasmine trong hình như lột. Cái chuyện tôi định chủ định làm nhưng rồi không làm nữa nhưng cuối cùng nó lại tự nhiên xảy ra, đó dường như là định mệnh.

Chúng tôi phi xe ra đường, gió lại mơn man....

Khi chúng tôi ngồi nói chuyện đông dài thêm mấy phút nữa thì từ xa tôi thấy Sinh ở chỗ để xe. Tôi vội vã bảo Trâm tôi cần đi đằng này có việc. Khi bóng tôi vừa biến mất thì Sinh bước vào. Anh nhìn Trâm với vẻ đầy ngạc nhiên và hồ hởi, còn Trâm của tôi thì tròn mắt kinh ngạc. Nó ngó nghiêng để tìm tôi. Nhưng tôi đã không dám bước ra. Ngồi ở bàn khuất sau bụi cây tôi lặng lẽ nghe cuộc đối thoại giữa họ.

“Tôi rất mừng là cuối cùng tôi đã được gặp em. Tôi cứ tưởng em không đến cuộc hẹn này”-Sinh mở lời trước. Còn Trâm thì vẫn chưa hết ngạc nhiên, nó tròn mắt lần nữa: “ Sao kia? Chẳng phải hôm nay tụi em có hẹn với thầy Lâm để hỏi về việc kèm anh văn sao? Sao lại là thầy?”. Bây giờ thì tới lượt Sinh ngạc nhiên,

anh cũng ngơ ngác: “ Thầy Lâm à? Sao lại có thầy Lâm ở đây? Hôm bữa tôi điện thoại cho em hẹn em ra đây và em đã đồng ý còn gì?”. Trâm từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, đáp trả: “ Ô...hoá ra ...là thầy hẹn. Sao H lại nói là thầy Lâm đồng ý gặp em để nói chuyện dạy kèm chứ?”. Vừa nghe đến đó Sinh tái mặt, anh trở nên lúng túng bối rối và hỏi dồn Trâm: “ Bữa thứ bảy tuần trước không phải em nghe điện thoại à? Là...là...H sao?”. Trâm cũng gật đầu và mở to mắt hơn: “ Vâng...”. Vừa đúng lúc đó tôi đứng dậy bước ra tươi cười với anh: “ Ô! Bất ngờ chưa? Sao thầy lại lang thang nơi này thế?”. Sinh nhìn tôi trân trối, anh không nói được tiếng nào. Rồi tôi thấy Sinh bắt đầu mất bình tĩnh anh đưa ly nước nhấp lên môi nhưng mắt vẫn không rời khỏi tôi ý như muốn hỏi: “ Em biết hết rồi sao?”. Tôi vẫn mỉm cười mở lời hộ anh và cũng để gỡ rối cho tình huống này: “ Em biết rồi.Chắc là thầy Lâm bận nên bảo thầy đi trước phải không? Chắc là hôm nay thầy Lâm rủ thầy đi chung nhỉ?”. Mặt Sinh tái dần, anh vẫn cố gượng cười trước ánh mắt mở to đầy dò xét của Trâm và thái độ tỉnh táo một cách ráo hoảnh của tôi gật đầu: “ À...à..tôi...”. Tôi cũng giả đồ đưa tay lên nhìn đồng hồ thử dài: “ Trời. Thầy Lâm hôm nay xài giờ đây thun thế, chưa bao giờ thầy ấy tới trễ vậy mà..”.Rồi tôi dựa phách vào thành ghế bắt chéo chân, khoanh tay lại mặt ngửa lên thử hắt ra chán nản. Trâm im lặng, Sinh im lặng. Cả ba chúng tôi trong tình huống này đều không biết nói gì nên đành vơ ba câu chuyện học hành bằng quơ để nói với nhau vậy. Ngay lúc đó thì tôi thấy Andrew bước vào quán, hướng thẳng đến bàn chúng tôi. Tôi thật sự ngạc nhiên là sao hần biết cuộc gặp này. Lúc này thì trông hần bưng bưng giận dữ, hần lao đến bàn tôi lôi tôi ra ngoài nói như hét: “ Do you know what are you doing? You’re going to help him make a confession? (Cô có biết cô đang làm gì không? Cô định giúp ông ta thổ lộ đấy à?). Tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy hần ở đây: “ Why did you know about this?Who told you?(Sao anh lại biết?Ai nói với anh vậy?). Vì vẫn đang giận hần quay qua hét tôi lần nữa: “ Mr Lam told me.Why don’t you tell me,jerk.You’re going to stand with it. Are you going to forgive him.Bout me, I won’t.He goes so far (Ông Lâm bảo tôi đấy. Tại sao cô không nói với tôi hả, ngốc. Cô định chịu đựng chuyện này đấy à?Cô tốt quá đấy.Cô tha thứ cho ông ta.Còn tôi thì không, ông ta đi quá xa rồi đó)”

Tôi cũng hét lại hần: “ Nothing you can do in this case. I give up.He loves another one.That’s his bussiness. (Không có làm gì được cả.Tôi chán rồi, tôi bỏ. Ông ấy yêu ai là quyền của ông ấy). Không nói gì Andrew bước thẳng lại bàn chúng tôi ngồi và hần cũng kéo tay Trâm ra khỏi chỗ ngồi trong lúc nó vùng vẫy : “ Đây đây, làm gì thế? Bỏ tui ra.”. Không để nó nói hết câu, Andrew lấy ra trong túi một chiếc kẹp chuẩn chuẩn và kẹp thẳng lên đầu nó rồi xoay người nó về phía Sinh.Hần cười nhạt, mắt long lanh nhưng cũng đầy đau khổ: “ Did you see her look like some one?Oh, I guess you know. But wake up.She wasn’t Jasmine. Jasmine dead.She’s dead.Stop your game and release these girls if you love them(Nhìn xem giống ai không? Tôi đoán anh biết. Nhưng mà tỉnh lại đi. Cô ta đâu phải Jasmine. Jasmine chết rồi. Chị ấy chết rồi. Chấm dứt trò chơi của anh đi và tha cho các cô gái này nếu anh yêu họ)”. Lời nói của Andrew cửa thẳng vào lòng Sinh, vào lòng tôi chỉ có Trâm là càng ngày càng ngơ ngác hơn. Nó thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Nó hét nhìn Andrew rồi Sinh ,rồi tôi đầy bối rối và lắp bắp: “ Ai đó giải thích chuyện gì đang xảy ra đi chứ.Tôi chả hiểu gì hết”.Tức thì Andrew rút trong túi ra tấm hình khác của Jasmine, trong đó cô ấy nhìn rất rõ.Rõ hơn bao giờ hết. Trâm kêu lên đầy kinh ngạc: “ Trời đất ơi.Cổ nhìn giống tôi quá”. Andrew quay lại cáu bẳn: “ Wrong, you look like her..(Sai rồi, cô trông giống cô ấy.) rồi hần quay qua nhìn Sinh một cách hần học hơn....

Tôi bậm môi đưa tay lên che mặt gục xuống bàn.Thôi rồi, mọi chuyện bể tan tành....

Sinh đang ngồi bất động, mặt cắt không còn giọt máu trên mặt. Anh nắm tay lại run rẩy....

Tôi hiểu lúc này anh cảm thấy thế nào nhưng tôi không thể làm gì hơn.Tôi đã định bảo câu cuối cùng nếu thầy Lâm không đến thì chúng ta nên đi về vì đã trễ rồi. Nhưng khi Andrew xuất hiện thì tôi không thể cứu vãn gì được nữa. Sinh bình tĩnh đứng lên không nói lấy một lời anh rút tiền ra để lên bàn và chỉ nói với chúng tôi một câu: “ Xin lỗi.Tôi phải đi”. Tôi không ngẩng lên nhưng tôi biết anh đã đi rất nhanh. Còn tôi thì ngồi gục trên bàn bắt đầu nức nở, khi Trâm bước đến vỗ lưng tôi thì tôi đã ngẩng lên hét lớn với Andrew: “Get away. You ruined anything. I won’t see him again. Every thing is done. Get away and leave me alone. (Cút đi. Anh làm hỏng tất cả rồi.Tôi sẽ không bao giờ thấy ông ấy nữa.Cút đi và để tôi yên)”...

Andrew không nói gì cả. Hần ngồi xuống trước mặt tôi vẫn lạnh lùng. Hần cứ để tôi khóc mà không thêm đỡ. Trâm cũng ngồi bên cạnh tôi và chỉ còn biết xoa lấy lưng tôi và nhìn hần đầy tức giận. Nó hắt hàm: “ Why did you do that? Don’t you have a heart? (Tại sao anh làm vậy? Anh có trái tim không vậy?).” Andrew vẫn thản nhiên. Hần đợi cho tôi khóc hết và bình tĩnh trở lại. Hần từ tốn nhưng vẫn lạnh lùng:

“ Just cry.It makes you're better.I don't care you would hate me or not. I may be hurt you and hurt him, too. But this things is good for two of you. You love him your blind. You are going to cover him, because you don't have the heart to hurt him tell him the truth. You're going let him loves Tram his vision. Isn't fair???span>

Please, think about Tram's feeling. Would she be happy when she realized she's just a replacement??? Are you still her friend? Think!(Khóc đi. Nó làm cô đỡ hơn đây. Tôi cóc cần biết cô sẽ ghét tôi hay là gì gì. Có thể là tôi làm tổn thương cô và ông ta. Nhưng điều này tốt cho cả hai người. Cô yêu ông ta bằng sự mù quáng.Thật sự đó, cô định bao che cho ông ta vì cô không nỡ làm tổn thương ông ta bằng cách nói sự thật.Cô định để cho ổng yêu Trâm bằng tình yêu ảo ảnh à? Có công bằng không???Làm ơn nghĩ tới cảm xúc của Trâm đi. Cô ấy có vui không khi cô ấy nhận ra rằng cô ấy chỉ là người thay thế Jasmine?Cô có còn là bạn cô ấy nữa không vậy?Nghĩ đi!)

Rồi hấn đứng dậy bỏ đi. Cả Trâm và tôi ngồi đó đều im lặng một lúc. Trâm nhìn tôi thở dài. Tôi biết nó thương tôi lắm và nó muốn làm cho tôi bình tâm hơn. Nó định choàng tay qua ôm lấy tôi. Nhưng tôi đã giơ tay ra hiệu cho nó dừng lại: “Đừng...tao muốn ở một mình một chút. Mày ra lấy xe trước đi”. Trâm nhìn tôi đầy lo lắng nó không nỡ rời tôi nhưng rồi cũng gắng gượng đứng dậy đi ra: “ Mày phải chắc là mày không sao đó”p>

Tôi ngồi đó gác tay lên cằm mở to mắt nhìn chăm chăm vào ly nước trước mặt. Mọi thứ giờ đây thật là trống rỗng và rõ ràng. Hấn nói đúng. Tôi định bỏ qua cho Sinh chỉ vì tôi không nỡ làm tổn thương anh. Tôi đã không suy nghĩ rằng khi anh có thể tìm Trâm bất cứ lúc nào dù cho chúng tôi không gặp nhau ở trung tâm anh nghĩ nữa. Sự đam mê trong tình yêu vốn có ma lực rất mạnh. Bạn sẽ mù quáng một khi bạn vướng vào nó. Nó thôi thúc bạn làm những điều mà trái tim bạn mách bảo, lúc đó bạn sẽ quăng lý trí đi mất. Nếu Sinh cứ mãi ở quanh Trâm đối xử với nó bằng những cử chỉ dịu dàng, chu đáo như thế thì không lâu Trâm cũng sẽ như tôi mà thôi. Giả sử nó yêu Sinh như tôi bây giờ và Sinh cũng đáp lại, họ sẽ rất hạnh phúc nhưng một ngày nào đó nếu từ miệng anh thốt ra không phải tên Trâm mà là Jasmine thì chắc hẳn nó sẽ rất đau đớn. Nó đâu đáng phải chịu điều đó chỉ vì nó giống Jasmine đâu. Andrew đã làm đúng tất cả những cách làm của hấn đã không khéo léo chút nào. Đầu đất, ngốc...nghĩ tới đây tôi chột nhếch mép bật cười khê trong khi mắt đã đỏ hoe. Tôi khịt mũi cái mạnh ngẩng mặt lên trần nhà rồi đứng dậy. Tôi nghĩ là tôi đỡ hơn rồi. Không biết Sinh giờ này ra sao nhỉ? Tội nghiệp anh quá.

Tôi bước ra thấy Trâm đang đứng đó đợi mình, tôi bước đến cười nhẹ và nắm tay nó: “ Mình về đi...”. Nó lại dòm tôi lom lom vẫn còn lo lắng: “ Không sao đó chứ? Mày không có ý định đi cắt cổ tay hay nhảy sông đó chứ?”. Tôi phải bật cười vì câu bông đùa của nó: “ Nếu có, lúc đó người đầu tiên tao sẽ báo là mày. Tao nghĩ là tao ổn hơn rồi. Lúc này chỉ tội nghiệp cho Sinh mà thôi. Tao cầu mong Sinh sẽ mạnh mẽ...”. Trâm cũng cười gật nhẹ với tôi: “ Tao cũng hy vọng thế.Tao cũng hơi bất ngờ đó, chuyện đi quá điều tao nghĩ. ” rồi nó nhún mắt dòm tôi: “ Tao giống Jasmine thật à? Tệ quá. Tao sợ ma lắm”.....Tôi lại bật cười lần nữa, tôi đã không để ý từ lúc nào Trâm lại lạc quan một cách đáng sợ như vậy, hay đó là cách nó xua đi cú sốc này.Trên đường về tôi lại miên man nghĩ tới Sinh, tôi thầm cầu mong anh sẽ vững tâm lên.....Ngoài đường lá vàng xào xạc..trời chớm nhẹ bước sang đông, cái mùi se lạnh lại bắt đầu len lõi....

Ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa Sinh không lên trường dạy.Tôi bắt đầu thấy lo. Tôi đã hỏi thăm khắp thầy cô trong trường nhưng không ai biết là vì sao anh nghỉ.Tôi không biết liệu anh có ổn không hay là tôi sẽ nhận được tin là người ta sẽ tìm thấy xác anh ở một con sông nào đó. Hoặc là có một cáo phó đăng trên báo là tìm thấy một thanh niên tên S đã cắt cổ tay tự tử ở địa chỉ x...Lạy chúa mới nghĩ đến đó mà tim tôi đã thất lại, tôi run rẩy đầy lo lắng. Nhưng tôi vẫn giữ lòng tin là anh sẽ ổn, anh sẽ không sao, anh vẫn sống và đang lấy lại bình tâm ở đâu đó.Chỗ quen thuộc của anh....

Một tuần trôi qua, rồi mãi đến khi kết thúc khoá học bóng anh vẫn mù khơi. Sinh biến mất như anh chưa bao giờ tồn tại. Tôi đã nhiều lần đến nhà, quán bà Ru, cũng như lên trường tìm anh.Vẫn không ai biết tin về anh. Tôi có tìm cả Andrew nhưng lạ thay hấn cũng biến mất. Tôi tìm tới thầy Lâm để hỏi. Thầy cũng

lắc đầu bảo thầy không biết gì cả. Tôi gần như ngã quỵ. Bóng dáng yêu dấu đó đâu mất rồi...ánh cười đó vẫn ở quanh tôi nay xa rồi...Sinh đâu rồi..Sinh yêu dấu của tôi. Hằng tháng trời tôi tìm kiếm một cách điên dại và tuyệt vọng bóng anh. Nhưng vẫn mất hút.....Tôi đau đớn đến chết nửa phần hồn. Tôi thề là tôi sẽ không yêu ai nữa, không phải đau đớn nhớ nhung gì nữa...

Thế rồi tôi lao đầu vào học thi tốt nghiệp để cố quên anh và mối tình thơ dại của tôi. Chẳng mấy chốc tôi gần như đã quên anh và tình yêu đầu của tôi đã tạm ngủ yên ở một góc khuất trong tim.

Thoắt chốc đã năm năm trôi qua kể từ ngày tôi tốt nghiệp. Chúng tôi ra trường. Trăm đổ vào đại học kinh tế còn tôi đi theo ngành đồ họa. Chúng tôi vẫn gặp nhau thường xuyên và trải qua năm mùa Giáng Sinh cùng nhau. Thỉnh thoảng chúng tôi vẫn nhắc lại những kỉ niệm năm cấp III và bật cười vì thấy mình trẻ dại, ngu ngơ. Tuy vậy mỗi khi nhớ tới nụ cười của anh, lòng tôi lại dậy sóng. Tôi chợt nhận ra rằng tôi chưa hề mấy may quên một chi tiết nào về Sinh. Từ ánh mắt, nụ cười cho đến dáng cao cao của anh ẩn hiện trong nắng chiều của năm năm trước. Năm năm hoa mộng của đời tôi.Cho đến một ngày tôi lang thang ở nhà sách ngoại văn ngoài Sài Gòn.Tôi như không tin vào mắt mình khi tôi bất chợt thấy bóng dáng ai đó rất giống anh. Tim tôi gần như ngừng thở. Người ấy giống quá, cái nụ cười đó không lẫn vào đâu được. Và cái thói quen nghiêng nghiêng khuôn mặt dưới ánh đèn đó không thể có ở người khác. Tôi run run bước tới gần hơn nữa để xem có phải anh không. Tôi dò dẫm chậm chạp một bước, hai bước tôi thấy nhịp tim tôi làm thất lạc năm năm trước lại hồi sinh. Cái cảm giác hồi hộp mơn man, run rẩy, lạnh toát hạnh phúc lại trở về. Tôi bước nhanh hơn về phía anh. Nhưng rồi có một chàng trai trẻ bước đến bên anh vui vẻ nói cười tôi chợt chững lại và nấp sau một hàng sách và dõi theo bước họ. Chẳng mấy chốc bóng anh cùng chàng trai trẻ biến mất vào dòng người trên phố.Tôi lại một lần nữa thấy tim mình quặn đau. Đúng là anh rồi nhưng dường như anh quên tôi rồi, quên hẳn....Có lẽ tôi nên quên anh để sống tiếp thôi.Cũng đã năm năm rồi còn gì. Tôi vịn vào giá sách lấy lại bình tĩnh. Trong lòng thì bắt đầu một cảm giác thần thờ, nhớ nhưng một cách điên cuồng....Tôi đứng đó bật khóc một mình....nước mắt cứ rỉ rả, còn trời thì tối dần....Đêm nay lại là đêm Giao thừa... nhưng đêm nay lại gặp một giấc mộng ảo tuyệt vời...Tôi với tay lấy vài cuốn sách tính tiền và ra về...Tôi xuôi theo dòng người trên phố lòng miên man lạ...Tôi vẫn yêu anh như ngày nào, chưa hề phai nhạt. Nay giấc mơ lại trở về bên tôi vẫn nguyên vẹn chưa hề mất đi...

Khi tôi về đến nhà thì nghe mẹ nói có một người lạ gọi cho tôi. Người ấy hỏi thăm tôi rất nhiều và để lại cho tôi số điện thoại và một cái tên. Khi đọc tên trong tờ giấy ghi số điện thoại tôi đánh rớt mấy cuốn sách ra nền nhà. Niềm vui vỡ oàTôi vội vã với chiếc áo khoác, chào mẹ rồi lấy xe hoà vào dòng người đông đúc.....

Giờ đây ngồi trước mặt tôi là một Sinh bằng xương bằng thịt chứ không phải mơ hồ. Anh có già hơn trước nhưng anh vẫn là anh. Nụ cười anh vẫn hiền và bao dung biết bao. Anh nhắc lại khi xưa tôi nghịch ra sao và cái ngày đầu tiên tôi gặp anh như thế nào. Chúng tôi cười thật nhiều, lòng đều thanh thản. Chúng tôi đang trò chuyện thì Trâm xuất hiện nó cũng ré lên vui mừng không xiết.Rồi ba chúng tôi cùng trò chuyện rôm rả ôn lại ngày xưa. Tôi cũng có hỏi thăm về Andrew thì được biết hắn đã sắp xếp trở về nhà ngay sau anh một tháng. Hiện tại hắn đang học một đại học văn chương ở Mỹ và tương lai hắn sẽ thành một phóng viên viết báo....Trời rút cuộc đã tạnh mưa, chúng tôi rủ nhau lên ra lan can của tiệm café hóng gió...

Gió thổi lồng lộng, tôi đứng đó hít căng đầy vào ngực mình làn gió lành lạnh rồi thở ra khoan khoái. Được một lúc thì Trâm có điện thoại của một người bạn....Nó cáo lui về trước...tôi đoán là anh chàng đó lại rủ nó đi chơi rồi. Chỉ còn mình tôi với Sinh. Tôi đứng bên anh và nhớ lại khoảnh khắc nụ hôn đầu tiên của mình cũng vào tiết trời thế này. Rồi tôi quay qua hỏi anh: “ Thầy đã đi đâu vậy?”. Sinh mỉm cười gác tay vào thành lan can đưa mắt xuống dưới đường: “ Trở lại nơi tôi bị ám ảnh nhiều nhất. New York. Tập làm quen

với cuộc sống với nỗi ám ảnh của Jasmine trong ý nghĩ. Tôi thăm mộ Jasmine và trò chuyện thật nhiều với cô ấy trong suốt năm năm. Tôi tự nhiên nhắc đến em nhiều lắm, tôi kể Jasmine nghe hết về em. Em lúc nào cũng xuất hiện trong ý nghĩ của tôi rồi một ngày tôi nhận ra là tôi đã quên Jasmine và chỉ còn nhớ đến em mà thôi. Rồi tôi về Việt Nam vì tôi nghĩ là mình để quên cái gì đó ở đây và tôi muốn lấy lại.”Rồi anh nhìn tôi một cách tha thiết cầm tay tôi và ghé gần tôi thì thào: “Anh nhận ra là anh đã để lại con tim mình ở đây. Anh muốn lấy lại nó. Em có nhặt được nó không? Cho anh xin lại. Thiếu nó anh không sống được đâu.Anh có thể lấy lại nó không...Bao Gạo yêu?”. Lúc đó tôi nhìn anh vui đến sững sờ và chưa kịp trả lời thì pháo hoa bùng đầy trời. Tôi ngó lên nhìn bầu trời sáng choang, đẹp và cao vợi vợi đó hai tay ôm chặt lấy tay Sinh và mỉm cười: “ Chúc mừng năm mới.Em để quên nó ở nhà rồi.Em sẽ lấy nó đưa anh sau. Thưa thầy.”

(Finish)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thua-thay-em-yeu-anh>